

HỮU HẠN
&
VÔ BIÊN

THƠ TÚY HÀ

hữu hạn và vô biên - 1

*Nhớ mãi những đời văn
đã vực thơ tôi dậy
Thêm chữ góp lời đẩy ý trôi
Vào trong cảnh giới linh hồn thức
Cho thơ sống lại góp hương đời*

PHÙ VÂN TRĂM NHÁNH
TRONG THƠ ĐỘC THOẠI
TÚY HÀ

NGÔ NGUYỄN NGHIÊM

Không hiểu sao khi nghiền ngẫm tinh hoa trong thơ Túy Hà, người đọc vẫn thấy lẻ loi trong không gian tương ngộ trước mấy câu thơ:

*“Áo mộng phù vân trăm nhánh rẽ
Biết mà sao vẫn quận lòng đau”.*

Đứng giữa hoang phế đường đời trăm ngàn lối nhỏ phải chọn để bước qua trường, những hư ảo vẫn biết rằng nhiều phen quán quýt trong cuộc sống. Bên cạnh những hư thực cuộc đời như tiểu mộng, cứ vương vất đơm hoa nguyệt huyết chung quanh ảnh tượng của những khúc tình ca! Bất cứ người nhìn mộng như thực, thì muôn kiếp sinh tồn đều chìm đắm trong họa phẩm tượng trưng, cứ chau mình trong nguyệt khuyết mà vương vất sương rơi... Có lẽ, thi nhân không thoát khỏi ảnh tượng đó, mà vét hết nỗi lòng chiêm nghiệm phù vân trong nỗi hoài niệm. Biết vậy, nhưng vẫn:

*“Tiếng thở dài sâu lời thơ gọi
Vọng từ xa thăm bến giang đầu”...*

Sao lại là thơ gọi, khi những ảo khúc tình ca
cứ thăm thẳm chìm ngập trong ngũ tạng người thơ ?

...

Nhìn vào quá trình vịn bước vào thơ, Túy Hà quả
thật trang trải huyết hoa tinh vân dày đặc trên vòm
trời quang đầu. Tình khúc trong thơ Túy Hà, thấm
đắm sương khói ảo diệu như *sáo diều vắng vắng từ
triền đê xa...*

như từ thiên sơn vạn dặm, trước bát canh hoa thiên
lý xứ người lệ rơi trên bát canh đời mà:

*“Giàn hoa thiên lý Mẹ thường
Cho con bóng mát suốt đường con đi”.*

Trên bước đường nhập thể vào duyên nghiệp
thi ca, những tình cảm trung chính vời vợi phát xuất
tận trái tim, giúp người thưởng ngoạn ngẫm nghĩ
được sự hóa thân hùng vĩ của thơ. Thơ Túy Hà của
bước nhập định được như thế, giúp dòng thơ Ông
trang trải một sức sống chân thành trong mọi sự
rung động trước hư không của thời gian.

Không còn phân vân gì trước tâm thức của nhà
thơ, bởi thơ Túy Hà có làm rơi nắng quạnh, hoặc
hiện hình trên lá hoa tàn rụng nát nhàu thời gian,
hoặc trong sắc vàng của sợi nắng quạnh hiu. Thì sự
rung động chân phương của người hành giả, dù diện
bích trước *đôi bờ nhật nguyệt vô duyên* thì chắc
ràng tâm vô định của thi nhân vẫn *minh ta đứng
giữa hành thiền vẫn đau ...* Vậy phải chăng người
vác khúc tình thơ, dù có đi loanh quanh trên vạn
nẻo đường thiên lý, trái tim vẫn hiển hiện chất
người. Phải đây là bước du hành của một kiếp cô
quạnh của người làm thơ? Dòng thơ Túy Hà tuôn

chảy như một góc quạnh sơn khê, đầy rẫy sự cô độc như ảnh ảo lẩn trong nhang khói ta bà. Chắc có lẽ, cũng chính vì vậy những tình khúc thơ Túy Hà có sắc thái riêng biệt, vừa cô quạnh mông lung nhưng thoáng chốc cũng ngộ nhận thật gần gũi đời thường.

Nét thật của thơ và sự rung cảm chân thành phát xuất thành thơ, khiến người thưởng ngoạn như bước trên một thảm cỏ hoa nhưng gắm êm dịu hơi sương. Bởi những tiết tấu mà Ông *khó chọn gam màu phác thảo một chân dung/ dành bối rối kiếp nhân sinh cháy vội/ khoác hình hài bóng vỡ động hồn đêm/ dung nham cháy/ chảy tràn vào thế tục/ từ đó là sinh lý tử biệt... (lưỡng tính).*

Nỗi buồn trong từng thi phẩm Túy Hà, trang trải theo diện rộng man mác hầu như khắp vãn thơ, từ bát canh Hoa Thiên Lý và Mẹ “*Đã mấy mùa lý trở bông/ Chờ ta về lại hay không nhớ gì/ Riêng ta thiên lý vẫn ghi/ Trong tim từ thuở biệt ly Mẹ hiền/ Biệt ly hai chữ ưu phiền/ Ngày đi tóc Mẹ còn đen mượt mà/ Bây giờ Mẹ đã biệt xa/ Tóc con sương điểm hải hà cách ngăn (Hoa Thiên Lý).*

Hoặc từ những ý tưởng về bằng hữu như:

“*người đi theo gió ngàn mây/ tơ tầm chữ nghĩa cũng quay quắc buồn/ tiễn nhau chén rượu hoàng hôn/ nén nhang bái lạy đoạn hồn từ ly/ người đi ngàn dặm phân kỳ/ qua cầu cháo lú bước đi khóc cười/ cạn thêm chén đắng tiễn người/ hẹn mai sau gặp ở nơi vô cùng” (Tống tửu Nguyễn Bắc Sơn).*

Cũng có lúc, người ta nhận thấy những vãn thơ tình nhân mà Túy Hà ghi lên thơ những lời hứa hẹn, thật giả hay vô hình hữu hình, thì chỉ có nhà thơ thông thấu cho thơ ẩn dụ lướt thướt hứa hẹn thôi:

*“Nếu em là chuông gió/ Anh sẽ là phong linh/ Cứ
bên nhau em nhé/ Giữa miên man cuộc tình/ Khi
chuông rung gọi bạn/ Anh là gió vỗ về/ Đòi vô tình
hữu hạn/ Anh sợ gì bùa mê/ Nếu em là tâm bả/
Anh sẽ là thành ngăn/ Giữ em trong mộng ảo” (Gọi
hồn chuông gió)...*

Tất cả những gì nhìn thấy trong tâm thức của
thơ Túy Hà, hầu như Ông đã đọc thoại trước gương
soi. Những ảo ảnh của sương khói, tình yêu hay
những lúc khoác vai hành giả nhìn cuộc đời như lẽ
vô thường. Lãng đãng đó, ngậm ngùi đó trước phù
vân trăm nhánh... khiến những lúc thơ tràn trong
những chiều độc ẩm mà tà huy cứ quanh quẩn bên
đời, rượu ngon chờ bạn ... khiến có lúc sang sông
lạc bến tro than ngậm ngùi.

Cái hay mà tri kỷ nhận ra, thơ Túy Hà lại lảng
tình người, cứ chờ đợi bên chén rượu voi đầy, dù
khách quá giang xưa vẫn chưa về, thấy rõ trong
đoạn thơ:

*Bạt kiếm phong trần thơ lạc vận
Nhật xác hoa rơi kết chữ thời
Từ thuở xuân thu hồn chiến quốc
Hào khí mây bay bốn phương trời
Vó ngựa ngàn xưa chùng đã mỏi
Qua cầu nước đục ngược dòng trôi
Nhan sắc khí hề bờ sương ảo
Khách quá giang xưa vẫn chưa về
Cô lái buồn trông non nước cũ
Lão Trượng- Kinh Kha, ta- Tiệm Ly
Có phải khí hùng ngàn xưa dậy*

Theo mỗi đường gươm hoa lá say
Chén rượu chia tay bờ vĩnh biệt
Đắm nước mắt đời men đắng cay
Lão trượng cười khan ngăn gió lộng
Gác chèo giữa cỏ cạn nguyên chai
Ta nâng chén đắng ngang tầm mắt
Hưng giọt bi ai tự phạt mình
Thế thời đã thế không phải thế
Khí hùng vẫn sống mặc thu phai
Bình thư không thuộc thành binh bại
Kiếm cùn mài mãi cũng có ngày
Sá gì sương trắng đầu điểm bạc
Đắm chén rượu sông giữa cơ hàn
Nhật nguyệt dạn lòng luôn tỏa sáng
Tâm ta tự tại tỏa mình đăng
Ngựa gục bên bờ sông nước lớn
Ta vẫn qua cầu mặc chông chênh
Nói thì nói vậy cho đỡ tủi
Vẫn nhớ đò xưa cô lái buồn.
(qua cầu nước đục)

Túy Hà của những ngày tháng trước 1975, đã xuất bản vài thi phẩm và ký sự. Nhưng trong giai đoạn ly hương, thơ Ông tự nhiên lớn hẳn từ phong cách và thi ngôn. Trong mười năm ngựa hồ hí gió bắc, tâm trạng thi nhân trước biến đổi vô thường dĩ nhiên có những bước ngoặt hư ảo kỳ thú trong thi ca... Phải chăng, ở đây rạn vỡ điểm son đậm nét riêng biệt trước thi ca thế giới vậy.

NGÔ NGUYỄN NGHIÊM

Thư trang Quang Hạnh

Cuối thu quê nhà.

ĐỜI HỮU HẠN TÌNH VÔ BIÊN
NGÀN NĂM HỒ ĐỂ ĐÃ QUÊN ĐIỀU NÀY
NGƯỜI - THƠ - HOA LÁ - TÌNH SAY
BỤI HỒNG MÊ LỘ QUẤT QUAY MỘT THỜI

SINH NHẬT TÔI

Chuyện xưa kể:

Tôi mở mắt
chào đời trời tím ngắt
mây mưa giông gió giạt từng cơn
trong mê sảng mẹ tôi trào nước mắt
còn riêng tôi nấc nghẹn từng hồi
là điềm báo như là báo bão
suốt đời tôi từ đó phong trần.

Đêm nguyệt tận ngày mặt trời hấp hối
trái tim bầm máu tụ những bi ai
chút may mắn là còn ít chữ
mẹ cha cho làm chút hành trang
tôi thành gã giang hồ phiêu bạt
đi giữa chiến chinh
sống chết cùng thơ.
Ngắt ngư đời tù
Nhật từng con chữ

Và gặp em trong thế giới mơ
những em như trăng
trăng tròn mười sáu
gót ngọc ngà, tóc gheo gió thu bay
thế là lại gánh thêm phiền não
nợ ân tình vay trả, trả vay
cho đến khi em thành chim sáo
chim sáo sang sông không từ già bao giờ

để riêng tôi
ngậm ngùi đau nhói
ngơ ngác giữa đời, đời chông chênh.

Chuyện xưa kể chưa có hồi kết cuộc
vì tôi
nhật nguyệt nặng hai vai
vì tôi
trái tim già vẫn trẻ
vẫn yêu người giữa cát bụi lưu vong.

Cám ơn em đã nhắc tôi sinh nhật
mà dường như tôi quên mất lâu rồi.
và cám ơn những người yêu dấu
đều đã là những chim sáo sang sông.

Cám ơn em một lời rất thật
chim sáo ơi! Tôi hóa đá cũng đành
mặc bến đò xưa
không còn cô lái cũ
và đời tôi
vẫn ngược sóng sông dài.

BẮT ĐẦU

bắt đầu biết bắt từ đâu
hay là thử bắt từ câu thơ buồn
lời lạc vận ý tuồng luông
chơi voi lạc lỏng ngọn nguồn mắt tiêu

hay là thử bắt nắng chiều
nhốt vào trong lọ chiếu yêu mặt trời
ngày dài ngắn vốn không lời
nhưng đêm không tới cho đời thặng hoa

hay là bắt ngọn kim thoa
mang ra khỏi lọn tóc già tình son
cho trời lại sáng đầu non
cho đời ngược tuổi vòng tròn có nhau

bắt đầu là bắt đầu đau
vì sầu thương nhớ vì đâu xa vời
vì đời chẳng phải vàng mười
mà còn lẫn lộn tình người đồng thau

nhưng mà vẫn cứ bắt đầu
mặc cho thương khó nỗi đau cận kề
thà là một phút hoang mê
còn hơn trọn kiếp phòng khuê riêng mình

vậy thì cứ như bình minh
bắt đầu thấp sáng mặc tình thiêu thân.

CHỈ VỪA

*"Chạm nhẹ ngón tay lên từng chữ
nghe niềm thương mến thấm vào lòng
Mực nhạt chữ rơi đau tình giấy
cho vằn thơ rụng giọt long đong*

nét chữ nằm nghiêng như đôi bóng
chân son bước nhẹ gót thiên kiều
cứ ngỡ người về trong giấc mộng
ngờ đâu tiếng gió chạm thêm rêu

tình chữ ý thơ thường hí lộng
thất tình lục đục cõi trầm luân
nên tay vừa chạm vào con chữ
đã rối lòng nhau rất khó phân

em vừa đánh thức tình anh dậy
đã ngủ thật lâu theo tháng năm
anh như sâu nhỏ trong trái vải
sao dám mơ cao chỗ em nằm

muôn đời ân ái là si dại
tự cổ thiêu thân nhớ ánh đèn
làm ơn đừng thức tình anh nhé
lạnh giấc cô miên cũng đã quen

thôi hãy cứ vui cùng con chữ
mặc thơ vằn ý trắng hay đen.

PHÚT BAN ĐẦU

Một chút thôi đủ nhớ hoài
Duyên tình vẫn thắm ai hoài viễn phương...
Một chút thôi là vẫn vương
Ân tình tự cổ góp hương cho đời

Một chút thôi cũng tuyệt vời
Hữu tình hữu ý đạo đời bất phân
Tiếc thay trong chữ phạm nhân
Nếu đem chiết tự có phần sắc không
Là giọt mực trên giấy hồng
Làm sao viết hết nỗi lòng tha nhân.
Một chút thôi xa vẫn gần
Vi đời là sóng luôn cần biển khơi

Nếu đời là một cuộc chơi
Gom dư hương lại thành hơi thở buồn.
Nếu đời là một chữ thời
Hơi ơi! Thế đã mất rồi từ lâu
Nếu đời thù cạm tình sâu
Thì nay nhân thế có đâu chuốc sâu
Chữ tình chữ nghĩa dài lâu
Tự thâm tâm phải cung cầu như nhau

Một chút thôi dẫu qua mau
Nhân sinh sẽ chẳng buồn đau phận người
Một nụ cười là vàng mười
Đem nung lửa đỏ vẫn tươi sắc màu.

Cám ơn từ những phút đầu
Chính là khởi điểm muôn màu thắng hoa.

MẬT NGÔN

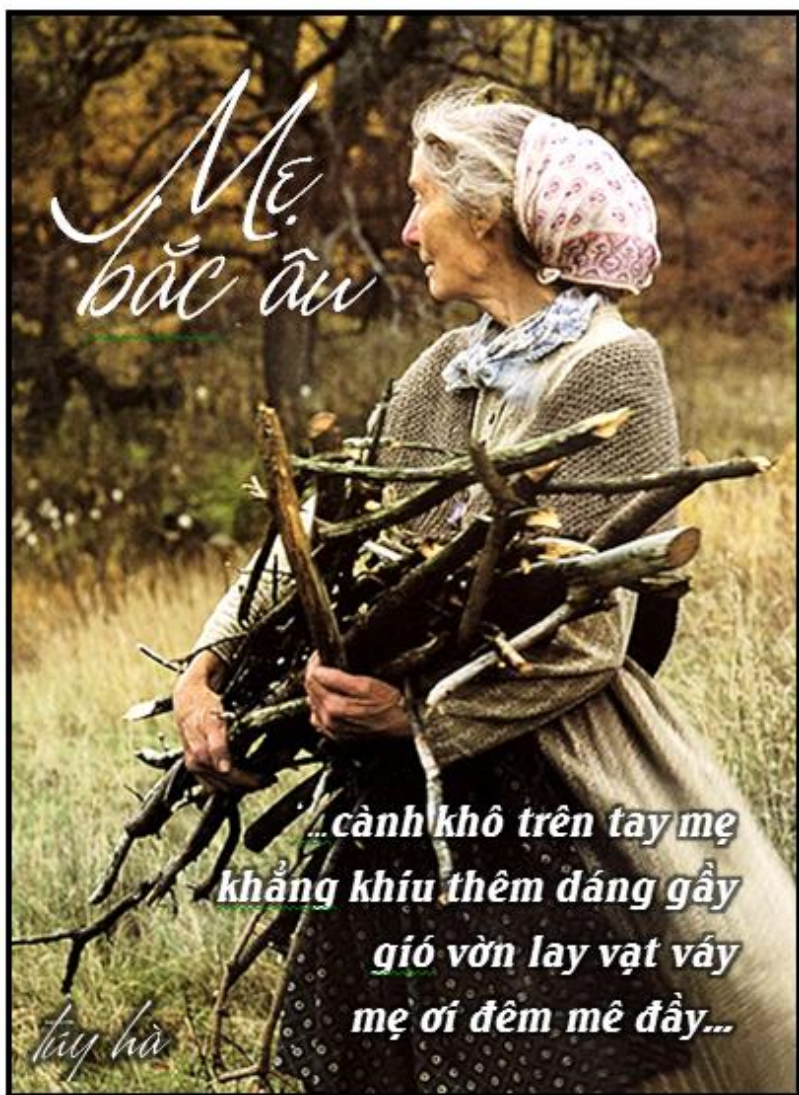
Thuyền trắng nào kiên nhẫn chờ
Cho ta quá hải về bờ tịnh yên
Ở đây sóng gió triền miên
Dục cơn kích ngất nát phiên bản nhàu

Khách xa quê, Ốc đổi màu
Vai trần nặng trĩu lòng sâu khó dò
Bốn mươi năm lẻ chờ đò
Sông xa nước cạn ai hò thương vầy

Khó lòng trả hết nợ này
Tóc xanh sương điểm trắng tay ma hời
Bóng ta nhòa nhạt bên trời
Giữa hoang vu lạnh mướt hơi thở buồn

Thuyền trắng đưa khách về nguồn
Khó lòng vượt sóng thủy môn quan đời.
Van em nói hộ một lời
Như là ai điều cùng thời khóc nhau.

Cho dù đỉnh cả lũng sâu
Thế nào cũng gặp ngày sau thật thà.

MẸ BẮC ÂU

Nhớ người mẹ bắc âu
góc rừng na-uy cũ
gom những cánh cây rũ
hong nhánh khô bên trời

thu vàng xưa ai đợi
chuyến xe đời ghé qua
chiều tàn riêng mẹ vẫn
chờ những hoàng hôn xa

cành khô trên tay mẹ
khăng khiu thêm dáng gầy
gió vờn lay vạt váy
mẹ ơi đêm mê đầy

cành khô thân thô mộc
khơi ngọn lửa tro than
cho đêm nay sưởi ấm
mai gió về đông sang

rừng na-uy cũ lắm
nhưng mẹ mới muôn đời
nụ cười bao dung đã
từng ru con một thời

sẽ sáng ngời như lửa
vàng lên nắng bắc âu
hiêm hoi và trân quý
mẹ chính là bảo châu

chiều thu nào thấp tạ
dâng hương cho mẹ già
con bên trời xứ lạ
mẹ lẻ loi quê nhà

rừng na- uy đã cũ
mùa thu một màu thôi
mẹ thân đời khô héo
lòng bao dung tươi hoài

on kính mẹ thâm sâu
biết làm sao trả nỗi
chiều qua bao nhiêu tuổi
tôi vẫn còn ru tôi.

VỀ ĐÂU NHỮNG GIỌT MÁU XA

Hôm nay là ngày lễ Cha
tự ta đi sắm ít quà tặng ta
phân vân thăm hỏi, hay là
tự thân có xứng được quà lễ cha?
biết đâu những giọt máu xa
trưởng thành bay nhảy sa đà gắm hoa
có còn nghĩ đến cha già
bên trời lưu xứ ngày qua tháng tàn
hàng năm từ phụ lễ vàng
riêng ta chỉ có bề bàng cuộc chơi
trăm luân bể khổ không vui
họa vô đơn chí một đời thiện tai
những đứa con chấp cánh dài
bay xa có nhớ cha già yếu đau
trên cao mây trắng bạc đầu
dưới thấp lệ đầm bùn sâu đất phèn
lâu rồi tự phạt đã quen
cạn thêm chén rượu ngâm men đắng đời

quần quanh còn chút tàn hơi
bóng nhòa hình ngã đất trời đảo điên.
thôi đành xuống phố hóa duyên
chút tình con trẻ tầm nguyên mang về.

TỰ THÚ VỚI ĐÔNG XUÂN

văn riêng yên vũ huy châu

Thơ viết từ những tờ lịch cũ
có những cánh hồng
rụng xuống đêm qua
bên chiếc bình hoa
thủy tinh lạnh ngắt
chỉ còn trơ cành cuống buồn hiu
chút nắng liu riu soi không rõ mặt
những giọt cà phê như còn lưu luyến
hơi ấm bay theo nhiệt độ xuống dần
buổi sáng đầu ngày
cuối đông trống vắng
sóc nâu sẽ nhỏ vẫn không về
những cánh chim đen
cũng trốn đông biển biệt
góc đời yên ắng một mình tôi
nhìn khói thuốc bay
vòng lên nỗi nhớ, tan theo buổi sáng đầu ngày.

có lẽ ngày mai xuân vui nước Mỹ
cũng chìm trong giá lạnh cứng người
năm tây đã về, năm ta chưa tới
tây ta gì tờ lịch cũng dần rơi
có cánh hải âu lạc đường vào phố
là Vịnh Mexico đang lộng gió đông hàn
biển Galveston chắt mặt trời vừa thức
tia nắng lẻ loi còn ngần ngại lên đường.

trông cảnh nhớ người
bạn đời về đâu tá
con cái phương xa
mê mãi chưa về
niềm u uất kéo theo hơi thở chậm
biết đời người đoạn cuối là đây
nhớ thuở ngang tàng đi mây về gió
ngửa mặt xem trời thấy chỉ bằng vung
nay ở đất người, như cá trên mặt thớt
chỉ còn thoi thóp
đợi đường dao

dao thời gian vô hình ai thấy
chỉ biết nhìn ngày, rồi lại trông đêm
quy luật tự nhiên, chẳng ai qua khỏi
đường trần gian mê mãi trầm luân.

Ước mong mai, ngày tàn hơi cuối
thấy sóc nâu sẽ nhỏ với bạn đời.
giọt nước mắt khô, cũng là nước mắt
huyết thống vẫn là bất dịch bất di.

Biết có còn ai
đưa được tay lên vẫy
tiễn người đi về với miền trường.

MỘT ĐIỀU RẤT THẬT

**gởi yên vũ huy châu*

Sóc nâu sè nhỏ* của tôi,
sáng nay sao lại đi đâu mất rồi
như cánh hoa rụng đầu hồi,
tôi nhìn tôi lại, thấy tôi
quá buồn.

Mặt trời lên ngõ hoàng hôn,
trước sau nhà vắng tiếng con trẻ cười
dường như có giọt mưa rơi,
hay là hạt cát ghé chơi
mắt này.

Không khóc sao biết mắt cay,
rượu chưa cạn chén hương say ly sầu
về đâu sè nhỏ sóc nâu,
dấu chân con trẻ in sâu sân dầy.

Biết rằng mây nào chẳng bay,
tính ra ta cũng cây cày
bón phân

hạt lúa giống mới trở mầm,
con thêm lông cánh lại cần
không gian.

Biết rằng đời lắm ải quan,
nhà xiêu sân nhỏ gian nan không từ
gần con lòng chẳng ưu tư,
xa rồi mới nhớ ngất ngư!
đời này!

Sóc nâu sẽ nhỏ đi đâu,
về nhanh lên chứ biết đâu lỡ tàu
Sân ga tàu ghé đêm thâu,
biết đâu chỉ gặp sắc màu
trống không.
Ấy là lúc ta ra đồng,
vui cùng giun để mênh mông
thiên trường
chỉ còn địa cửu vẫn vương
hỏi thăm con trẻ lạc đường
về đâu.

**sẽ nhỏ sóc nâu: ý chỉ các con tôi*

KHÔNG THỂ NÀO QUÊN

riêng từ dung

Nếu em không nằm trên giường bệnh
mùi ethe nồng nặc vây quanh
thì anh đâu có thời gian tĩnh lặng
ngồi bên em canh thức đêm dài

nếu em không tựa mình trần trở
thì anh đâu nghe hơi thở nhọc nhằn
nếu không thấy vết thương loang máu
trên bông băng trắng muốt một màu
thì làm sao anh biết em nhức nhối
vã mồ hôi lạnh buốt chỗ nằm
nếu như em mắt trũng sâu không mở
thì làm sao anh nhớ nét chì xanh
em điếm tô soi gương làm dáng
lúc xuân thời mộng ước vây quanh

nếu tóc em khô trở màu rơm rạ
nhắc anh nhớ tóc ngắn thuở nào
nếu như em gọi anh không tròn tiếng
trong cơn mê nấc nghẹn cũng buốt cào

nếu như em không nằm trên giường bệnh
suốt mùa trăng không phân biệt đêm ngày
thì làm sao thấy ánh đèn vàng vọt
trong hành lang bệnh viện hắt hiu
anh làm sao biết nỗi đau muối xát
rất lòng anh khi em cắt thịt da

nếu được đổi chỗ nằm
cho em trong chốc lát
hay lâu dài bất kể cũng cam tâm
miễn sao em được nổi dài hơi thở ngắn
thì chỗ nằm thay đổi chẳng ngại ngần

anh nói thật, em không nghe cũng mặc
thấy em nằm
anh quá đổi ăn năn
theo thời gian mãi mê hoa bướm lượn
cứ nghĩ là em yên phận lòng son
đâu có biết tim em héo hắt
cùng tháng năm với những niềm riêng.
đâu có biết em triền miên đau yếu
để hôm nay
đổi mặt bệnh viện buồn.

để hôm nay
nhìn em không an giấc
mới nhủ thầm thương quá em ơi!
anh thành tâm xin ơn màu nhiệm
ban cho em ơn phép
chữa lành.
anh không nói điều gì thêm em nhé
tĩnh lại mau ta làm lại từ đầu.
khỏe lại mau ta vun xới tình sâu
để ý sống tràn lên ngày nắng mới.

Anh nhất định sẽ cùng em vươn tới
cõi thiên đàng hạnh phúc chính trong ta.

Noel 2016

HƯƠNG DẠ LÝ

Mùa hoa Dạ lý trung vương
Hương đưa thơm ngát mấy phương nồng nàn
Tự dung quên hết hờn oan
Ung dung tự tại tâm dâng ý đời
Cảm ơn hoa nở vì người
Thêm màu điểm sắc sáng màu nguyệt minh
Xua đêm tối, bóng ôm hình
Nồng nàn hương lửa tâm tình hiến dâng

XUÂN MÔI ĐỎ

có phải xuân là hoa môi đỏ
mắt xanh từ cỏ tích bước ra
trên tờ lịch cuối ghi điển cố
nhắc chuyện ngày xưa đã nhạt nhòa

con thuyền lưu Nguyễn như sương khói
còn một mình ta thủy độc hành
có phải xuân là bong bóng nước
từ những mưa xưa một hướng về
chạm bờ hiu quạnh tan vỡ vụn
như chính đời ta vốn bọt bèo
hoa môi đỏ chín bầm máu tụ
chạm khế đời ta xuân ngặt nghèo

NHỮNG MÙA XUÂN LẠ

Không thể chào mùa xuân trọn vẹn
Mà phải chào riêng lẻ những xuân
Của tôi, của anh, của chị, của em
vì mỗi người nhìn xuân mỗi khác
Có hân hoan pha lẫn buồn rầu
Có mùa xuân đường hoa nắng hạ
Có mùa xuân lạnh giá đông hàn
Chỉ có xuân trong từ tâm là có thật
Nhưng từ tâm độ lượng cũng còn tù
Khó lòng gom hết xuân tươi lại
Mây trời trắng xám cũng bất kỳ
Một áng thơ vẫn
Sắc màu tranh sáng tối
Giữa cung đàn điệu nhạc vẫn thấp cao

Ngon gió heo may
Đưa Xuân qua luống cải
Cánh hoa vàng khẽ rụng hạt sương khuya
Tia nắng đầu xuân
Xuyên qua óng ả
Lung linh nắng vỡ hoa tàn
Cũng vẫn là xuân thoáng buồn nhân thế
Mưa bụi bay bay theo áo mới người.

Cũng vẫn chào xuân
Bên cành mai già
Sắc nhòa cánh nhạt cành trơ
Như những vần thơ vô hồn đông đá
Chẳng hề lay động chút xuân tình
Trời đất lạ, tâm người hóa lạ
Đêm giao thoa trời đất cũng ngủ vùi
Mưa vẫn bay bay trên đầu ngọn tóc
Ý tình xuân héo hắt những môi cười.

Như nhị độ mai tái lai ẩn hiện
Là xuân vui bất biến hay ngậm ngùi
Mỗi độ vào xuân niềm riêng nghiêng xuống
Lắng nghe hồn chuông gió vọng thanh âm
Lòng tự hỏi lòng
Xuân nên cười hay khóc
Khóc cười sao xuyên khác gì nhau.

Không thể có mùa Xuân trọn vẹn
Vì cánh chim di trốn tuyết đã lạc đàn.

MỠI XUÂN MỠI NHỚ MỠI THẮN THỜ

Xuân không hện
ngiêng mình rơi vạt nắng
chạm vào tôi
se sát tận cùng
những nỗi nhớ mù xa còn hiển hiện
dáng xuân mơ
đã ghé trạm đời này
người ở đâu son môi còn đỏ?
và mắt nâu còn biết nói cười?

Con chim xanh
sáng nay thôi hót
rơi tiếng ho khàn đục đục tường cao
cây pecan vừa ra hoa nhỏ xíu
nên sóc nâu vẫn mê mãi ngủ vùi.

Vết nắng chém qua người tôi ngọt xót
như đường đao của ẩn dã phù tang
những vết cắt trên tay khô khốc
cắt cả nỗi buồn
thành từng mảnh tan hoang.
xuân yên ngủ đã nhiều năm như thế
từ trong tôi khô hạn những mùa qua.

Tiếng chim hót
ngoài khung cửa hẹp
đội vào tôi như buốt xuân thì
tiếng chếp miệng của thạch sùng thất chí
kéo tôi ra những vấn nghi đời
và đáp án
không còn là ẩn số
mà đã thành ẩn tự bạch thư.

Người ra đi tâm nhừ gan nát
hay hân hoan khi bước lên xe
những chuyến xe đưa
người về quá vãng
hay đưa người về trạm dừng vui.

Đã mấy mùa qua
đông tàn xuân đến
những chuyến xe đời vẫn mãi ngược xuôi
chim thoi hót là ngậm ngùi đếm tuổi
người thoi vui vì sương điểm mái đầu
ở đâu đó người đi thuở ấy
có biết chẳng sông núi cũng ngậm ngùi.
có biết chẳng gió giao mùa tức tưởi
tôi vẫn là
gã cùng đình cầu bại
ngủ một mình gối mộng sầu riêng.

MÃI MÃI CÒN XANH

gởi nt.hồng vân

Nếu em là chiếc lá
xanh biêng biếc bốn mùa
anh sẽ là cành nhánh
cho em nương gió mùa

nếu em là cánh chim
lạc vào đời đông bão
anh sẽ nghiêng mây trắng
ngăn sóng gió ba đào

xứ lạ không xa đâu
gần bên em gang tấc
xứ lạ là tình yêu
trong chắt chiu hạnh phúc

biết em chờ em đợi
anh nôn nóng bội phần
nhớ anh, em cần biết
là anh đang rất gần

nếu tình cờ dạo biển
có thật lòng tìm anh
thì em ơi! phải nhớ
áo màu hoa lá cành

của một người lính cũ
đã xa rồi núi sông
chỉ còn trong tim cạn
chút tình em ấm nồng.

hãy là lá, là chim
vì còn mây phiêu lãng
vì còn gió đi tìm
chút tình xa hốt hoảng

nụ hôn trên môi ngọt
nếu còn vị mật đường
giữ dùm anh em nhé
xứ biển tình tha phương.

SÁNG CÙNG THU Ở NGÕ TRÚC VÀNG

Gởi kiều loan Đức Quốc

Mai về nếu tiện
xin nhờ
gọi dùm anh ly café đen đậm
nóng nghe em
để còn giữ mùi hương
đốt dùm anh đều thuốc đen loại nặng
hiệu camel mùi gió cát phương đông
vì đời anh như lạc đà sa mạc
quần quanh cùng kim tự tháp đá chông

mua dùm anh vé tàu hạng chót
để anh đi thăm vườn Luxembourg
ngắm sương thu vàng theo lá rụng
ru hồn đau một kẻ thất thời
cho anh ghé Milan thử món mì cá muối
để nhớ cô em lưu lạc bắc kỳ
nín lại thời gian cho chiều đến chậm
ghé quán bia sủi bọt cảng Hamburg
uống dùm anh vài ly thật lớn
cho đã đời hải ngoại bôn ba.

nói cho sướng
thế thôi em ạ!
vì nói thêm thì sẽ không cùng
và chân anh bước đi rất khó
mà bước lùi không kịp thời gian.
mới nói chút thôi
ly café đã nguội
điều thuốc tàn rơi xuống đất buồn hiu
con lạc đà sa chân cát lún
anh bệnh phu thất thế giữa đời này.

đành nhờ em
gói dùm tình trong ý
làm hành trang không lộ phí em ơi!
chỉ có thể như gia tài sót lại
gởi đời sau làm chứng tích một thời
hải ngoại lưu vong
khốn cùng bi uất
vẫn còn thương những linh hồn vỡ
việt nam tôi rách nát dư đồ.

TRONG TỊNH THẤT

Áo lam chiều nắng vờn sương
Vương lân khói trắng tiếc thương điều gì
Mà như lưu luyến hoài nghi
Chắc là tiếc tuổi bờ mi xanh dòn

Hay là tiếc thuở trắng non
Gheo hoa đuổi bướm ngày còn thơ ngây
Năm qua tháng lại gió bay
Mây trôi nước chảy đong đầy nhớ thương
Bàn tay mở hững tư vương
Hỏi thăm sinh đạo mấy đường dọc ngang
Ngắn dài thay đổi rộn ràng
Như hoa sáng nở tối tàn hắt hiu

Áo lam gói lại ít nhiều
Nhiều khô dâu bể muôn chiều quất quay
Sách đời chữ nát giấy bay
Tâm hư ý loạn tình say bàng hoàng
Sáng qua chiều đến khẽ khàng
Hợp tan tan hợp bể bàng thể thôi
Chén mê uống đã mềm môi
Chén tỉnh chưa cạn giữa đời hôn mê

Tỉnh mê cháo lú đã khê
Bên cầu sinh tử hồn về xác đi
Bỏ quên bộ áo sa di
Cổng chùa đã khép lam y đổi màu.

Từ huy sương khói cũng đau
Chỉ tay sinh đạo nhát dao đoạn trường.

NGOÀI SÂN RÊU

Dã quỳ nở cạnh thềm rêu
Từ nhiều năm trước còn trên nguyệt tà
Ghen đêm trăng sáng sân nhà
Hồn ngày trái nắng lụa là vườn xa

Trăng hoa, họa tiết mượt mà
Vẫn là dấu ấn trầm kha chưa mờ
Gần nhau phen giậu hững hờ
Xa nhau lại nhớ câu thơ tỏ tình

Đêm nghe nhịp thở bất bình
Trôi vào mộng dữ bóng hình nhòa tan
Giật mình bật tiếng cười khan
Ta đây người đó nông nản còn đâu

Tiếc là ngày nắng nhạt màu
Tà huy chạm cửa tóc sầu rụng rơi
Riêng ta mãi nhớ một thời
Hoa quỳ vàng nở rục đời khói nhang

Trời Tây nghiêng bóng nguyệt hàn
Tình xưa đã khép niết bàn vời xa.

KHÚC ĐOẠN TÀ

gởi huyền

Bài thơ ép xuống thành dư lệ
lệ gì mà lại tím màu son
cứ như là máu bầm từ thưở
người xa biệt hận đá cũng mòn

tình trên sóng nhớ mơ bờ nhảy
theo nhánh hoang vu đất lở bồi
ơ hờ con nước nào chảy ngược
như chút tình ta gió mây trôi

biết nói gì thêm lời đá vữa
đã là đứt đoạn gió giao hoan
người đi nước mắt xua hờn tủi
ta ngậm ngùi trông chút bọt bèo

về đâu nhân ảnh ngày thu trước
chút mộng liêu trai khá hững hờ
hơi thở khói sương tình tạm bợ
động thành giọt đắng rót vào thơ

on người cho chút tình hư ảo
cũng ám đời ta đã xanh xao
tận cùng nỗi nhớ là không nhớ
đầu nhớ hay quên cũng chỉ là

ảo mộng phù vân trăm nhánh rẽ
biết mà sao vẫn quặn lòng đau
tiếng thở dài sâu lời thơ gọi
vọng từ xa thăm bến giang đầu

còn ta giang vĩ ngàn năm đợi
nước chia trăm nhánh chẳng về qua
những đời rong lạnh thiên cổ lụy
có gì vương vấn rối quanh ta

tự trấn an mình sao lòng vẫn
buồn lên khúc hát biệt giang hà.
người xa có phải là xa thật
ảo ảnh trong ta vẫn khó nhòa.

PHẤN TRẮNG ĐỜI ĐEN

phấn trắng bảng đen tuổi ngọc ngà
em qua cửa lớp áo vương tà
chạm khẽ hôn anh hờ hững lắm
từ đó sáng chiều nhớ người ta

vẫn nhìn ra cổng trường đã khép
ngớ ngẩn tình si quay quắt thêm
mơ áo em bay anh níu lại
đề thơ chép trộm đêm trắng đêm

gió vẫn đong đưa rất hững hờ
đề câu thương nhớ thật ngu ngơ
đâu biết lòng em như giấy trắng
chưa hề biết đến chuyện mong chờ

mới sáng đã chiều em có biết
năm mươi năm lẻ thời gian qua
giật mình chợt nhớ ngày xưa ấy
mới biết mây bay cuối trời xa

em hỏi “anh đâu” nghe ngộ quá
anh vẫn đây mà đâu có xa.

THƠ BAY NGUYỆT KHUYẾT

Cơn mưa bất ngờ
đến từ ngoài dự báo
đã đổ vào thành phố nắng khô hanh
khác gì anh không hề nghĩ đến
chữ yêu em.
vẫn bất ngờ nổi nhớ bùng lên.
đêm quay quắt
khát tình quặn thắt
dù chỉ là một phút có em
máu về tim
ới nhau rộn rã
nhớ gì mà thôi thúc cuồng điên
khi tỉnh giấc mồ hôi ướt đầm
ngỡ như là
đi dưới nắng khô vàng
hạn hán con tim
da khô như đất nẻ
mưa, mưa ơi, rơi xuống dùm ta.
em vẫn đang vui ở phương nào lạ
sao anh cứ ngỡ
là em vẫn kề bên
vạt tóc sương khô
mắt mờ nhân ảnh
vẫn là em trong nỗi nhớ đầy
em ở đâu, đi đâu ai biết
chỉ biết là nhớ quá đi thôi

Oi em
lòng vừa dự báo
em sẽ lại về
như trời bất chợt mưa.
con mưa lẻ loi bay qua thành phố
chỉ thoáng rơi
vài hạt nhỏ nhoi
không ướt đất
vẫn mát da khô, tươi lòng già cõi
anh nhớ em - nhớ quá đi thôi.
những giọt mồ hôi
vo tròn nổi nhớ
trái tim chai vẫn rung nhịp bồi hồi
những giọt mưa qua còn nguyên nắng nóng
trên từng phần da thịt buông trôi
nhưng nhức tế bào, cuộn sôi đường máu
máu dồn nổi nhớ từng đêm.
đêm nguyệt vỡ
mây trôi hư ảo
người nhớ người
khác gì từ hải
vì yêu chết đứng
cuông ngông.

LÁ VÀNG HOA SÓNG BIỂN KHƠI

tặng vh.điệpmỹlinh

Sóng nào mà chẳng nhớ bờ
Sóng say từ thuở gần bờ vì người

Ngàn thu xưa sóng rong chơi
Trắng lên hoa biển bến đời mưa tuôn
Đã là biển vắng hoàng hôn
Sao lòng ray rút nửa hồn thương vầy
Ước gì cho gió đừng bay
Sóng yên cát lặng đắm say riêng mình..

Ước gì những chuyến hải trình
Mãi xanh mộng ước thanh bình quê hương
Ước gì đời cứ phong sương
Cho hoa biển trắng ủ hương má đào
Tình anh biển rộng em trao
Bến chờ em đợi nôn nao tháng ngày

Ngàn thu xưa sóng biển đầy
Vắng trắng song ngoại hương say ý tình
Ước gì sóng cứ lặng thinh
Để cho bờ nhớ tâm bình yên vui.
Biển khơi xa sóng ngậm ngùi
Anh ơi hoa biển ngủ vùi trong em.

Thôi đành ru mộng du miên
Mặc cho sóng bạc trắng lên tóc sầu.

MÊ CHẤP

vô tình hữu ý khác gì nhau
chỉ lạ là ta lại nhuốm sầu
tình xuân hoa nở chưa tròn cánh
năm tháng qua mau đã bạc đầu

ước gì ta hóa dòng sông chảy
theo gió gởi hồn mây trắng bay...
đâu biết ngàn năm sau hay trước
tình chẳng đong đầy ly rượu say

một khắc chính là thiên thu tuyệt
tình yêu huyết lệ cũng diễm kiều
thế gian luyến ái đời khép lại
vô tình hữu ý miếu đèn xiêu

đã biết, biết nhiều hơn thế nữa
mà sao không qua được bờ mê
sân si ái dục lòng buông bỏ
nhưng sao mưa nắng vẫn quay về

tự tâm thệ nguyện hành thiên ngộ
nhưng một sát na đã lỗi thì
ngửa mặt thiên thu trăng ngời sáng
sao ta mê chấp vẫn ngập đây

tình yêu lý giải bằng ngôn ngữ
ghi lại ngàn trang cũng gió bay...

ĐỐI SẦU

Ừ thì! chớp mắt hoàng hôn
nửa hồn lằm lổ, nửa hồn nát tan
dù xa hay là đang gần
em ơi, anh vẫn chia phần cùng em
vẫn y nguyên vẫn hờn ghen
bên em ảo mộng đỏ đen đời này

dù anh là cánh chim bay
trong gương em sẽ thấy ngay anh mà
là ảo ảnh hay sương pha
tình anh chỉ một chia xa sao đành
mộng đời anh vẫn vây quanh
ngày qua bạc tóc vẫn xanh ân tình

chữ yêu thương giữ riêng mình
trong ngăn sâu thẳm bóng hình bất ly
làm ơn đừng để ướt mi
nhòa đôi mắt biếc thường khi vẫn cười.
mai về nhập cuộc rong chơi
sau mưa trời sáng sự đời thế thôi.

dầu anh là giọt nắng rơi
trong ly rượu cạn còn hơi nồng nàn
dầu em là giọt mưa tràn
trong ngăn nhớ vẫn vô vàn cần nhau.

qua cầu nước vẫn qua cầu
trăm năm nào sợ đối sầu cô miên.

TẠ ƠN

Xin tạ ơn đời
Cho ta đứng thẳng làm người hôm nay
Bên kia
lũ ngợm khéo bày
Tiệc đời bát nháo cả ngày lẫn đêm
Tạ ơn
Xin tạ ơn trên
Cho ta sáng mắt ơn đền thủy chung
Tạ ơn
cả trái tim khùng
Một đời lỡ nhịp tiêu tùng ước mơ
Tạ ơn
tình vẫn là thơ
Ngoài tươi trong héo ai ngờ được đâu
Tạ ơn
người cuối người đầu
cho ta vững bước qua cầu trần ai.

BẮT NGỜ TUYẾT TRẮNG MƯA BAY

Cơn mưa tuyết bay qua thành phố
Đêm Noel trắng nóc giáo đường
Và trắng cả đời ta nghiệt ngã
Tiếng chuông ngân ru gió đông hàn

Đã thật lâu, lâu rồi thấy lại
Đêm trắng mênh mông, chuyện xưa là
Giá lạnh hơn hai ngàn năm trước
Một hài nhi từ đó bước ra.

Mang ánh sáng chan hòa nhân loại
Và bình an cho cả thế gian.
Thông điệp ấy gửi từ máng cỏ
Rất nghèo nàn hang đá Bê-Lem.

Đêm tuyết trắng mục đồng canh thức
Truyền tin vui cho thế giới buồn
Ngôi sao lạ bùng lên sáng rực
Soi đường Vua dâng lễ phương Đông.

Rồi từ đó ngàn xưa băng giá
Cho đến ngàn sau tuyết trắng đầu.
Những mục tử đi tìm chiên lạc
Bạc đầu chiên lạc biết về đâu.

Đêm Noel, bất ngờ mưa tuyết,
Ta về đâu, đâu chỗ gói đầu.
Đêm Lễ Thánh Thiên Thần có biết
Người lưu vong vẫn nguyện kính sầu.

Cơn mưa tuyết bay qua thành phố
Trắng nhân gian còn đậm phong trần
Bông tuyết quay quay như thúc hối
Lời kinh đêm đã qua mấy nhan hời.

CHIỀU NGHIÊNG

Chiều nghiêng hạt nắng vàng rơi
Ta gần đến mộ phần đời chưa yên
Trăm năm còn ngậm ưu phiền
Đời chim lẻ bạn bay đêm một mình
Mơ hồ từ cõi lặng thinh
Xanh xao nhánh cỏ bắt bình thiên tai
Vàng thu xác lá khô phai
Trắng đông chạm cửa trần ai đã đành
Đời tan hoang mộng không thành
Bụi tro thể phách tinh anh rã rời
Giọt nắng rơi như sương rơi
Lung linh nhân ảnh hệt hơi thở tàn
Tham sân si vẫn nồng nàn
Khói hương tro bụi trai đàn tự thiêu

Chiều nghiêng giọt nắng hắt hiu
Ta như nước chảy liu riu qua cầu
Tử sinh hai chữ trước sau
Giữa đời thế tục nông sâu khó lường
Tiếc là tình lụy còn vương
Người đi kẻ ở đoạn trường như nhau
Lẽ vô thường là nhiệm mầu
Khó khai chữ ngộ giữa màu khói sương.

Chiều nghiêng giọt nắng còn vương
Phù vân cõi tạm mộng thường man man.

LƯƠNG TÍNH

cùng gặp gỡ
ôi đời em lương tính
giữa mặt trời mặt trăng
quả đất quay chóng mặt
cuộc lữ hành tìm chân lý về đâu
em tôi ơi! em đứng ở nơi nào
cuộc tồn sinh giả tạm
trở lại suối nguồn duyên nghiệp rong chơi
nơi thiên đường đóng dấu tiền thân
nắng đổi màu hương mê nhạt phấn
mây vàng khô bốc hơi tan
em đã là em kiếp khác
môi mắt đó còn chằng hồn dĩ vãng
trăm năm ư!
cuồng lực nhẹ như tơ
khi việc đời đong đưa vừa điếm tới
khó chọn gam màu phác thảo một chân dung
đành bồi rối kiếp nhân sinh cháy vội
khoác hình hài bóng vỡ động hồn đêm
dung nham cháy
chảy tràn vào thế tục
từ đó là sinh ly tử biệt

cùng gặp gỡ
ôi! em như chim lạ
không tên
tiếng hót khan
chạm lưỡi rất thanh âm
đêm mở mắt trùng trùng trực diện
xác đá hồn người
dung nhan ảo hóa
đêm cười khan
chim tắt tiếng rã rời.

cùng gặp gỡ
ôi! ta mạo muội
cưỡng hiếp chính ta
lưỡng tính khó giao hòa

em, ta và đêm
chỉ là vân cầu
Biển thiên không ngừng nghỉ
giữa đất trời.
hoại huyết biến thành hạt bụi
hư vô.

NGÀY ẤY

Trong ngục tù tăm tối
nghe tin lạt quê nhà
anh trong lòng bão nổi
thương em giữa phong ba

lòng khác gì lửa đốt
rang nóng nổi nhớ nhà
ngày anh đi mái dột
cột chống nhà nghiêng xiêu

em đầm đìa nước mắt
vẫy tay chào hát hiu
hẹn mười ngày gặp lại
ai ngờ mười thu xa

ngày anh về nhà cũ
chủ mới thay tên rồi
em về đâu ai biết
giữa dòng đời nổi trôi

em ơi ngày tháng lạ
với chính anh bây giờ
những đường hoa đã héo
dấu xưa nhòa nhạt theo

đồng lúa xanh biêng biếc
thành sỏi đá rong rêu
anh như người hát dạo
nghêu ngao giữa nắng chiều

anh như người khát thực
lang thang khắp nẻo đời
tìm em dù kiệt lực
gánh oan khiên tứ thời

anh thành người vẽ đạo
cổ tô đời gấm hoa
hỡi ơi hoa vẫn héo
gấm mực thời gian qua

tháng tư chưa thành sẹo
nhưng nhứt chẳng liền da
vẫn nhớ lời em hẹn
dù đã nhiều thu qua.

một ngày trời mây xám
được tin em đã là
tự thay tên đổi họ
theo người về phương xa

lòng anh như tâm bão
đoạn trường giữa phong ba
đường hoa xưa đã khép
trong trì nhớ nhạt nhòa

đành chúc em yên phận
đành chúc anh tâm hòa
nếu mai kia gặp lại
anh vẫn vẽ đường hoa

Những đường hoa cỏ biếc
bên lối mòn quê ta.

GIÓ CŨNG TRÊU NGƯỜI

hỡi người chuông gió về đâu
phong linh phiêu dạt ngậm sầu man man
gió lồng lộng gió tràn lan
chiêu hồn chuông gió dặm ngàn về mau
thất tình lục đục muôn màu
từ trong tiền kiếp trước sau vẫn là
oan khiên bi uất nghiệt tà
chính là gió chướng giữa tà huy bay
chỉ còn riêng chút tình say
theo hồn chuông gió đêm ngày quán âm

hỡi hồn chuông gió thẳng trầm
làm ơn rung điệu hữu tâm vì đời.

LẶNG LẼ MỘT THỜI

Tôi chỉ là một dòng sông rất nhỏ
Chảy miên man vào nỗi nhớ riêng tôi
Tôi chỉ là một nhánh sông đã rẽ
Lỡ Lạc đường vào cõi tình em
Sông xuôi dòng sao còn nhánh rẽ
Bởi vì tôi sông nhỏ em ơi
Mà thác ghềnh thì nhiều vô số
Đất lở bồi lạc hướng dòng trôi
Những nhánh sông và những con sóng bạc
Vẫn chao nghiêng đôi ánh trăng đời
Trăng đã nhạt mây xoay vần tứ phía
Biết phía nào sáng nhánh sông tôi.
Có lẽ... hay là... thử đừng trôi nữa
Xem nước ròng nước lớn bởi vì ai

Con cá lội ngược dòng về cội
Tôi ngược dòng nhận tội tổ tông
Em hướng đông tôi trôi tây xa lắc
Em hướng nam tôi ải nhận gió lùa
Và sông tôi vẫn lạc dòng lặng lẽ
xót phận mình và thương lá khô trôi
cống trên lưng những đời gỗ mục
biết về đâu trời đất man man.

Cám ơn tôi sông chia nhánh rẽ
Cám ơn em đã lạc lối về
Để những đời xa đông tây nam bắc
Vẫn còn nguyên nỗi nhớ ru đời.

MỘT MÌNH

đêm mưa uống rượu một mình
ngày nắng đối ẩm bóng hình nghiêng xiêu
tay run gôi mối đã nhiều
cạn ly lại rót, chiều thêm ngậm sâu
rượu là phương thuốc nhiệm mầu
hay là chất độc ngấm sâu vào lòng
thử đập vỡ ly, cho xong
lại thay chén mới để đong rượu đầy
vơi đầy uống mãi còn đây
sầu lên lớp lớp như mây ngang trời

một ngày mưa nắng giỡn chơi
thử không trà rượu trời ơi! nhớ người
thiếu đen đỏ có thể cười
không người ở cạnh cuộc đời buồn hiu

bóng xa hình vẫn chất chiu
đếm từng nỗi nhớ muôn chiều gió lên
tự phạt tôi chén bất đền
ngoài em không thể nhớ thêm điều gì.

CHỢT MƯA

Em ơi mưa
Mưa về rất vội
Như nỗi nhớ em chợt bùng lên
Nước vô căn đâm thêm rêu lạnh
Bong bóng mưa
đong đưa theo dòng chảy
còn nỗi nhớ tràn
chảy về đâu

em ơi mưa
mưa tâm mưa tả
đời cỏ liu riu nước ngập đầu
còn nỗi sầu anh
giữa mưa cô quạnh
cũng lạnh run thềm quá một chỗ nằm

em ơi mưa
vẫn mưa không dứt
mưa dầm dề trong anh quất quay
giữa nhớ và thương có gì mà lạ
vậy mà sao lạ quá em ơi!
mưa phương này bên kia lại nắng
có nghĩa là thương nhớ chẳng đồng tâm

đường một chiều
anh đi vào mưa lạnh
không chỗ dừng chân nước ngập tràn

em oi mưa
con mưa gì thật lạ
ướt cả trong ngoài em biết không.

bong bóng nước vẫn theo mưa nghịch ngợm
anh nhớ em tâm ý chẳng phôi pha
anh cũng biết em chưa hề lưu ý
tình ngoại vi chỉ là hạt mưa sa
đậu rất nhẹ trên áo em thảng bầy
thảng bầy hạ về mưa giỡn chơi.

ĐÊM NGUYỆT ĐỘNG

Em ơi đêm nguyệt động
có thấy anh bàng hoàng
khi thời gian bất động
anh thả hồn đi hoang
lạc vào dòng khí chảy
vẫn tràn đầy hân hoan

em ơi đêm nguyệt lặng
có thấy anh bề bàng
lòng đau như dao cắt
hồn lịm vào miên man
gió lã lơi
gheo bông tuyết nhảy
gió bay theo giọt nắng thủy tinh
lại thấy lung linh
hình ai ẩn hiện
như em chợt đến chợt đi
lạnh lạnh quá
hồn hoang vu mở
khoảng không gian đậm đặc màu chì
ới em
người qua phố thị
giữ dùm ta một chút tình hồ
chỉ thế thôi cũng là đã đủ
cho những mơ xa bay tận cuối trời

oi những hững hờ
hãy như là gió
cuốn trôi đi rác rưởi thời gian
ngày sẽ nắng hay mưa ai biết
tuyết sẽ tan hay lại đóng băng
trong trí nhớ chỉ là trần trụi
xóa dùm ta vết tích lẫn trầm

rất khiêm cung
thưa em rất thật
cà phê đầu ngày khói thuốc bay
trong không khắc
u mê trầm tích
vẫn nhức đầu vì vết cắt chưa lành
vết cắt ngọt ngào
đường dao bén nhọn
mặc máu nồng tươi rên rỉ đêm ngày.

Chào buổi sáng, ly cà phê đã nguội
điều thuốc tàn
nỗi nhớ nguyên si
ta khóa thân dưới trời tuyết lạnh
gọi tên em
vang vọng bốn mùa.
ngày lạ lắm sáng như chiều khép
cánh cửa mùa đông
lạnh ngắt chỗ nằm.
cõi tôi chẵn gối cũng lặng chờ...

MÌNH TÔI BÊN BỜ ẢO

gợi ngẫu nhiên lập đông/bệnh viện

Là tôi
Trên giường bệnh
Như bèo trôi trên biển
Con nước lớn nghe trùng khơi gọi
Như tôi nghe máu tụ đang rên
Theo dòng chảy dường như uất nghẽn
Và đôi bờ thu hẹp bất thường
Tôi như người mộng du thất lạc
Tâm bình, tâm động chẳng ai hay
Tôi muốn nói
Lời vô âm vọng
Tôi muốn khóc cười
Lại đau thất từng cơn
Nước mắt khô và bờ môi sưng tấy
Tôi là ai mà lạ quá thế này.

Cơn đau đầy, dày thêm trầm uất
Tôi là ai mà nỗi nhớ vẫn ngất ngây
Có bàn tay chạm tay tôi rất nhẹ
Là người hay phù thủy yểm bùa mê
Là em
Là em trong nỗi nhớ vụng về
Như thiếu phụ
Nửa vàng trắng phiêu hốt
Mượn đường gương
Xuống tóc chẳng ai ngờ

Chập chờn hư ảo
Dư ảnh khánh ly
Trôi theo dòng nhạc
Chạm nốt trầm lắng lại mấy lần đau.

Xin đừng khóc em ơi! Đừng khóc
Vành khăn tang không xiết được cổ anh
Đừng nhỏ lệ em ơi! Đừng nhỏ lệ
Anh sẽ về gỡ cửa níu tình xanh

Anh xin hứa sẽ ôm em rất chặt
Dù khó lòng khép kín một vòng tay
Anh sẽ lại hôn em rất nhẹ
Vì vết thương chưa cắt chỉ em ơi!
Hơi ấm em giúp anh quên sợ hãi
Nhu rượu thơm còn lại nức mùi hương.
Nhu hình em đã nhập chung với bóng
Bóng trên giường
bệnh viện trắng quạnh hiu.

Đêm cũng như ngày
Chỉ một màu sáng lạnh
Tâm hồn anh vẫn sóng sánh hồn trắng
Trên biển lớn sóng bạc đầu nhẩy cờn
Trong cơn mê anh treo bảng chiến bài
Hãy đợi nhé, anh động tình nói nhảm
Lại là lời trần trụi thực không hư
Đợi nhé
Qua cơn đồng thiếp đón anh về.

BIẾT LÀ NGUYỆT KHUYẾT VẬY MÀ!

em ơi anh lại nhớ, như gã khùng điên say
nhìn chung quanh chỉ thấy, một mình em đứng đây
nhớ gì mà lạ thật, anh bạc tóc như mây
em hình như sương điểm, chưa kịp đen đêm nay
đã quá già để nói, anh yêu em đêm ngày
anh tự cười anh đấy, phận bạc mình không hay
nhưng dù sao đi nữa, nỗi nhớ em lên đây
em không nghe cũng được, vẫn yêu em ngát ngây
cho dù mai mây trắng, bay qua trời hắt hiu
và đời anh trống vắng, gió lại bay muôn chiều
vẫn yêu em bất hồi, mặc miếu đèn nghiêng xiêu
dẫu còn hơi thở cuối, vẫn yêu em thật nhiều.
nhưng hỡi ơi đời gió, lòng lộng khắp muôn chiều
riêng chiều anh mở ngõ, gió vô tình rong chơi

chẳng lẽ anh lại khóc, khi lòng vẫn muốn cười
dù cười khô đẫm lệ, khác gì trời mưa rơi!

CŨNG ĐÀNH

riêng người cuối Việt

Ta lục bình theo sóng trôi
Ghé thăm cuối Việt tìm nơi tịnh thiên
Gặp cô lái trẻ cười hiền
Hỡi ơi! Lại thấy lụy phiền nhân lên
Lại đề thơ lại không yên
Lại xao xuyên nhớ lại nghiêng ngả đời

Tưởng vô ưu xa cuộc chơi
Nào ngờ thiên định lại bơi ngược dòng
Lại nghe sông gọi phiêu bồng
Hồn theo sóng đội giữa mênh mông đời
Bình rượu cạn đã bay hơi
Tự dung hoa nở cuối trời quạnh hiu

Qua cầu nước chảy liu riu
Ta thành khát sĩ nghiêng xiêu bóng hình
Xin em! Cuối Việt U minh
Dù Thượng hay Hạ chút tình cầm hơi.

Đánh như cánh lục bình trôi
Thân tàn lạc bến phận trôi cũng đành.

DUY XUYÊN

gởi a.nguyệt

Gái duy xuyên da màu bánh mật
Nụ cười giòn pha lẫn mồ hôi
Khoai dương ngọc tím màu ngọt chất
Đặc sản quê em đó anh ơi!

Đã biết thế sao còn đi tứ xứ
Quên đường về quên cả chân quê
Tìm đâu ra màu khoai ủ trấu
Nụ cười giòn như nắng đang lên

Làm sao có làn da màu mật
Trước nắng mưa trải khắp Quảng Đà
Gió cửa Đại xa chưa thổi tới
Nói gì mơ tắm bến sông Hoài

Biết anh đi mà lòng trống trải
Sao không về vun lại vòng khoai
Giống Dương ngọc thử rồi lại nhớ
Như em nhớ anh, nhớ mau về.

HOA HƯỚNG DƯƠNG

Giữa bạt ngàn hướng dương
Em mặt trời rực rỡ
Giữa đường hoa hướng dương
Em là nguồn nắng mới
Trên đời anh hoang tàn
Em lung linh giọt nắng
Giữa ngàn hoa hướng dương
Em ngàn hoa nắng vỡ
Anh - đêm đầy tối đen
Giọt lung linh rụng xuống
Cho anh qua khát thèm
Nước vô ưu thiên cổ
Không đủ trần gian vui

Hoa Hướng dương rực rỡ
Chứa tình anh ngọt bùi
Bao mùa qua hoa nở
Nhưng cánh hoa ngủ vùi
Hoa ngủ vùi vì thiếu
Hương phấn tình vây quanh
Hoa ngủ vùi vì vẫn
Biết anh chưa quay về...

Hoa mặt trời vẫn sáng
Hoa Hướng dương nào xa
Vẫn bên đời bước nhẹ
Em cùng anh và hoa.

THU BIỆT

Thu người vui hội trăng rằm
Thu ta vọng tiếng phong cầm xanh xưa
Mười năm chẵn lẻ thiếu thừa
Mưa Thu từng giọt nhịp đưa gót mòn
Thu người phong nguyệt cúc non
Thu ta phiến lá khô dòn tả tơi
Rơi vào đêm trắng rả rời
Xôn xao tiếng gió bên trời quạnh hiu

Thu người nhịp bước muôn chiều
Thu ta một góc nghiêng xiêu cuối đời
Chân mềm đá cứng huyệt hơi
Tính bằng sinh tử cuộc chơi mỗi mòn
Thu người phố thị nguyệt tròn
Thu ta gác lạnh trăng non nhạt mờ
Về đâu những mối tình thơ
Xa xưa biên biệt trong mơ lại gần

Mùa thu về chạm gót chân
Người đi kẻ ở ai cần hơn ai
Thu ngàn năm chẳng phai
Thu ta nguyệt khuyết thờ dài nói đau
Dù sao cũng cảm ơn Thu
Qua cầu còn để ván sào dưới mưa.
Cho ta đếm bước dư thừa
Máu rơi đỏ giọt Thu mưa trong đời.

Cảm ơn Thu biệt người ơi!
Trăng hoa một chiều còn hơi thở buồn!

HOA CŨNG ĐỘNG TÌNH

Gởi người làn hơi dập dờn
Một bàn tay lạnh một hồn tả tơi
Gởi thêm sương trắng tóc đời
Màu môi tím ngắt da phôi phận người
Câu thơ viết dở giỡn chơi
Tháng ngày hụi hắng rụng rơi đã nhiều
Gió ngàn thông gọi thêm rêu
Thôi đành cạn chén bọt bèo nhạt hương
Đêm qua ngày tới vô thường
Chờ hoa quý nở viễn phương rực màu
Cầu cho còn có nhiệm màu
Hoa nghiêng đời gió sông sâu nhớ ò.

Mai về nhạt lại câu hò
Rơi trên sóng nước ầu ơ ví dầu
Đã là giang vĩ giang đầu
Đông phương nắng gió ôm sâu tây phương
Đã phân ly vỡ hồ trường
Sao nghe như vẫn vẫn vương điều gì.

Thôi thì xin cạn nốt ly
Bỏ câu thơ cổ xuân thì tầm nguyên.

THÊM HOA

Mượn màu vẽ lại thêm hoa
Vàng lên mấy độ nhạt nhòa bóng xưa
Vẫn là ngày nắng đêm mưa
Đôi khi ngược lại song thưa trăng cài
Nghiêng vai trở mộng đêm dài
núi tình thả ý bi hài tâm nguyên
tơ rung lời nguyệt lục huyền
nghe như sóng vỗ mạn thuyền trăng xưa
tiếng chuông cổ tự đại thừa
rót vào hoang phế đong đưa tiểu thừa
hồn người như mái cổng chùa
còn ta hành giả trú mưa hiên đời.

mượn đường “tam giải thoát môn”
độ ta vô tướng chuộc hồn sân si.

XUÂN VẼ XANH XAO

gợi người nam bộ miệt vườn

Có phải xuân về trên môi đỏ
như nụ đào non nở cuối đông
thẳng thốt vờn bay từ lịch rưng
chạm vào nỗi nhớ đôi bờ trông
mây tản cố quận đâu còn thấy
giữa không gian mù trời mênh mông

mùa xuân vừa nhắc người thêm tuổi
đôi mắt cười ai giữa trống không
quê nhà chắc Mẹ còn tựa cửa
chờ bóng con xa mong kịp về
khổ qua dòn thịt chừng đã rục
nồi bánh chưng tàn lửa đêm qua
câu đối có rồi chưa kịp dán
đưa hành pháo đỏ vẫn còn nguyên

con ơi! Tết nữa là mấy Tết
lần chuỗi đêm ngày đã mỏi tay
nhang tàn khói lụn bàn thờ lạnh
quay quắt mình ên một bóng hình

sóng nước cái vồn còn nặng hạt
phù sa sông cửu mấy nhánh chia
an thành bến cũ chiều vắng khách
cô lái chờ ai mắt lạc thân
ba mươi phiên chợ chiều đã vẫn
ai nhặt dùm tôi cánh hoa tàn

ở đây trời vẫn mênh mông lạnh
hai bờ thương nhớ giữa quạnh hiu
một mình đối bóng mình đơn lẻ
gió xuân quẩn quít cội Mai già
lại nhớ làng quê xa vời vợi
ngõ trúc bờ kênh có đợi chờ
trẻ nhỏ ngày mai khoe áo mới
mẹ già chải tóc điểm sương rơi
thương con lưu lạc đời biệt xứ
in bóng long hồ nhật nguyệt trôi

mùa xuân thêm tuổi là thêm tủi
mắt nước lưu vong vẫn nhớ nhà
chỉ sợ tháng ngày thâu ngắn lại
xuân về mẹ vẫn thiếu tro than

*có người đã bảo xin được đổi
cả một thiên thu tiếng Mẹ cười**

còn tôi xin được trừ tuổi thọ
trong vòng tay Mẹ chia xót xa
ngọn gió bắc phong như muối xát
rất thịt cắt da nỗi nhớ nhà.

Mẹ ơi! con sẽ về bên Mẹ
chỉ sợ thời gian không ngừng trôi
cô lái nha môn xin đừng đợi
tôi khách sang sông đã lỡ dò.
thôi đành xin hẹn ngàn sau nữa
tôi là phù sa em nhánh sông.

mượn nén nhang xa đưa một lạy
xin xuân cho mẹ vạn phúc toàn
cho em môi vẫn hồng trong nắng
xua gió đông xa khỏi phận người

mùa xuân, em, mẹ đều thêm tuổi
còn tôi thêm nặng gánh oan khiên
bao xuân xa mẹ và xa xứ
xa cả em tôi bạc má hồng.
hực lửa trong tim bầm máu đỏ
nhớ em thương mẹ một đời trông.

Xuân đến làm gì xuân biệt xứ
Đau như dao cắt nát xuân hồng.

**ý thơ Trần Trung Đạo*

*Em muốn làm cánh chim
Bay đến miền xứ lạ
Em muốn làm chiếc lá
Xanh mãi một màu xanh*

**nếu em là cánh chim
lạc vào đời dông bão
anh sẽ nghiêng mây trắng
ngăn sóng gió ba đào**

*Ng. Đình Hồng Quán **Tây Sơn***

MƠ HOA

Tôi mơ có một góc trời
Để sống để hưởng một đời tự do
Không ràng buộc không âu lo
Ngoài tai gió thổi nhỏ to chuyện người

Tôi mơ hoa như nụ cười
Nở ra thơm ngát hồn phơi phới hồn
Lòng ngực mở thả oán hờn
Tâm thành buông bỏ thiệt hơn phận người

Tôi mơ chân lý sáng ngời
Giữa vãn thi họa bên trời ly hương
Gần xa đồng điệu bốn phương
Góp liên - tâm - ý cúng dường thẳng hoa

Tôi mơ chữ Việt không nhà
Viễn trình ly xứ vẫn hòa sắc hương
Hữu tình trọn ý đôi đường
Giữ lửa thấp sáng văn trường lưu vong

Việt Nam quê mẹ hồn trong
Ngàn xa cố quận vẫn mong ngày về
Dù thân ly khách đường mê
Thâm cung tuyệt lộ bốn bề tối đen

Vẫn thương hồn Việt như sen
Giữa bùn hoa chẳng lấm lem cõi người
Tôi mơ riêng một...nụ cười
Dẫu là không trọn, giỡn đời chút thôi.

LỜI NGUYỄN

Bùa yêu trần yếm từ muôn kiếp
Ẩn trong huyết quản chảy miên man
Hối hả từng phân da thịt gọi
Thèm khát em ơi dáng nguyệt nằm

Thức trắng gọi thầm đêm hoang mộng
Em có biết rằng anh nhớ trông
Nụ cười u ẩn như trêu ghẹo
Đời lăm cuồng mê cũng trống không
Nỗi nhớ miên man không tên tuổi
Lời nguyện ứng nghiệm tự ngàn năm
Em là bóng quê hay hiện thực
Anh vẫn dành riêng một chỗ nằm

Đêm trắng em ơi đêm trắng lạnh
Trái tim khô khóc bỗng chuyển mình
Nghe như tiền kiếp lên tiếng gọi
Trong cơn đồng điệp bóng nhập hình
Miên man nỗi nhớ như sông chảy
Ra tận biển khơi anh tìm em
Biết là vô vọng mà sao vẫn
Theo cuộc hải hành trong bóng đêm

Không thể nào quên hoa nguyệt động
Dù chỉ một lần nghe nói đau
Lá bùa trần yếm còn linh ứng
Nhập hồn hóa cốt tận ngàn sau.

Khi hai trái tim thực sự thuộc về nhau.

hữu hạn và vô biên - 73

ĐỐI DIỆN ĐÊM

Đêm thức giấc
gió chao sóng giật
Gợn lăn tăn cũng đau cả mặt hồ

Đêm khóc ngất
sau cơn mộng mị
Thấy người về lơ lửng chẳng xiêm y

Đêm hoang tưởng
ta mộng du đi ngược
Những hướng đời mưa gió chẳng vì ai

Đêm tỉnh thức
hồn đau như nguyệt vỡ
Oan trái đời trái đắng vẫn còn nguyên

Đêm già biệt
Mà không là già biệt
Vì người còn miên viễn ở trong ta

Đêm đột quy
Giữa lằn ranh thương hận
Có còn gì giữa gió chướng ta bà

Đêm là thật
thấy người về là giả
Đòi thương vay oan khóc vẫn còn đây

Đêm biệt hận
đã là đêm qua khứ
Cuộc lữ dài tường tiếc chẳng phôi phai.

Đêm nổi đêm
hòn lên từ mộng dữ
Người về đâu đời biển rộng sông dài

Giọt nước mắt
tràn trên ly rượu đắng
Đêm khóc cười vẫn nghiệt ngã riêng ta.

TÔI TẠ TÌNH TÔI

gởi tím huế

on em đôi mắt biết cười
môi êm tình tự má ngời sắc hoa
on em da lụa mượt mà
Thoảng thơm mật ngọt cho ta hương trầm
Chân quen gió nội hương đồng
Từ ta buông súng nguyệt cầm đứt hơi
nhiều nhưng đành bỏ cuộc chơi
tạm dung xứ lạ nửa đời biệt vong

nhớ em đôi mắt có lòng
cái đuôi sắc lêm lá rậm xứ mình
nhớ em rất Huế đa tình
ghé qua một thoáng bóng hình đã xa
về đâu gót ngọc chân gà
về đâu tôn nữ thiết thà dạ thừa
tiếng như chim hót tiễn đưa
nắng chen lá trúc cho vừa lòng nhau

đã là bốn chục năm đau
lòng như dao cắt tâm sầu man man
hồi em Huế đã ly tan
tiếng hò loang sóng ò ngang phủ thừa
câu hò mái đẫy ai đưa
mái nhì ai đẩy thuyền xưa xa bờ
hồi ơi đã nát vắn thơ
bên ni bên nớ ai chờ ai đây.

CHIỀU QUA CẦU BẮC

để nhớ một thời nam bộ

Cái cảm giác chiều nghiêng là có thật
Khi vượt qua Bắc Mỹ Thuận bằng cầu
Về Vĩnh Long thăm Trà Vinh, Sa Đéc
Nghe lòng cứ mãi nôn nao
Nhớ những chuyến phà ngang
Những hời còi tách bến
Còn vẫn vương câu vọng cổ đoạn trường
Sóng nặng phù sa theo dòng nước lượn
Phà bên này lòng gửi bên kia

Chiều lên
Thấy như nghiêng mới lạ!
Bóng lệch tà huy sương phủ mái đầu
Bao nhiêu năm đời qua rất vội
Cầu Mới bây giờ đã trở thành xưa
Nhớ mãi Vũng Liêm
Ngày đầu thử lửa
Hai chân như dính vào nhau
Giữa nắng gắt như chảo rang quá độ
Mà sao lạnh buốt sống lưng
Thì ra sợ, lần đầu nào cũng sợ
Kể cả lần đầu
Cạn ly để Ba Càng
Và từ đó dọc ngang Nam Bộ
Làm sao quên sông nước Long Hồ
Làm sao quên Chợ Trường An náo nhiệt
Áo bà ba và những gánh hàng hoa

Ơi lại nhớ! Nhớ gì lạ quá
Ba Động biển xanh sóng lên hờn dỗi
Ao Bà Om lỡ hẹn ngày về
Chinh chiến điều linh
Chiến binh thường thất hứa
Rất may mà
Còn em gái Vườn Hồng
Hiểu lòng tri kỷ
Nên vẫn chờ đầu người lỡ hẹn
Vẫn nồng nàn tình ý Sa Giang

Vừa đó, mới đây
Vĩnh Long đã đến
Trà Vinh, Sa Đéc vẫn còn nguyên
Trong trái tim hằn lên nỗi nhớ
Tàn hoài dạ cổ mượn lời ca
Ghi dấu chia tay từ Văn Xương Các
Thời gian qua hơn nửa đời người!
Hải ngoại thương vay, biết ai khóc mượn
Quê hương Khé ngọt hay chua
Vẳng tiếng còi phà
Từ miền qua khứ
Sóng lên
Sông nước bồi hồi
Cô lái đò xưa đổi bờ tách bến
Khách về ngơ ngẩn giữa chiều nghiêng
Xin vẫy tay chào Vĩnh Long Sa Đéc

Và ôm hôn thấm thiết Trà Vinh
Lòng lại dặn lòng, mai rời quê cũ
Phải mang theo năm đất hữu tình
Để mai kia rải lên mộ chí
Thỏa lòng yên nghĩ giữa quê mình.

LẠC BẾN

thuyền thơ mục chở đời tàn
lên đêh triển sóng qua ngàn dặm xa
thủy độ hành vượt hải hà
biên trời mây nước bên nhà là đâu
cánh buồm toi tả đã lâu
còn đâu nương gió hải âu lạc đường
vượt thủy môn ngược sóng dồn
giấc mơ đội đá vá trời vỡ tan
từ ngày rã ghé tan đàn
như chim gãy cánh mơ ngàn dặm bay
thuyền về đầy ắp đắng cay
vượt trùng dương sóng mưa bay ngắt trời

BẠCH LIÊN HOA

hương sen ủ kín hương người
tỏa lan thơm ngắt mộng đời vờn bay
vào trong tâm thức mơ ngày
hồn sen nhập chữ
tĩnh say trên người
bạch liên hoa áo trắng ngời
tâm thanh ý khiết thơ rơi níu vẫn

BIỆT TỬ BẤT HỐI

gởi Sophia đã xa

Giữa đêm ngày
hai bờ nhật nguyệt
tôi hỏi tôi đã có những gì
tôi chỉ có chút tình chưa tận
và tự mình truy cứu căn nguyên

tôi vẫn biết bên trời lặn đặng
người một mình hoa lạc rừng gươm
tôi là gã sa cơ lỡ vận
giáp trụ rách bươm
kiếm rỉ cùn
nên khó lòng làm anh hùng bảo hộ
mỹ nhân nan quá hải sóng cuồng.

ừ thôi đi - người đi là đi thật
chỉ tiếc mình là nhược bệnh thất phu
thế chiến quốc - xuân thu khó đoán
đời nhiều nhưong dâu bể vô tình.
làm sao giữ tròn nhân nghĩa cũ
chút tình xưa
đèn dầu cạn lâu rồi

tôi vẫn biết người đi lòng ở lại
nhưng có ích gì với riêng tôi
ở đất hứa mà lòng người bất hứa
nên thủy chung vẫn mãi vô thường.
biết lòng đau, vết thương còn rỉ máu
ân tình xưa vẫn bằng bạc quanh đây
đành xin gởi theo mây về với gió

hữu hạn và vô biên - 80

mặc gió ngàn bay giữa đất trời
lòng tự nhủ
cuộc rong chơi đã mãn
nhưng dặm đời thương khó còn nguyên
có một chỗ không ai muốn đến
nhưng vẫn là điểm hẹn cuối đường.
cho những hồn hoang gặp nhau ở đó
sẽ rõ trắng đen những phận người.

tôi không trách người đi mà chẳng nói
chỉ tự trách tôi
gói mối chân mòn
lịch thời gian
từng tờ rơi xuống
như những nhát dao cay nghiệt vô thường.

xin hỏi người! bên kia bờ nguyệt động
trăng đang tròn hay khuyết vì ai
chữ tình yêu muôn đời nghịch lý
giữa ghét thương biên giới xóa mờ
như bàn tay sập ngựa rất thờ ơ
nên hạnh phúc khác gì ảo ảnh
sắc sắc không không
cũng nhạt nhòa.

nước mắt nhà tan
và tình biệt
tôi còn gì ngoài trống vắng hư vô.
vẫn thương em một vầng nguyệt lạnh
giữa đất trời lòng lộng mênh mông.

tôi được gì mất gì không tính
đời đã là chiếc lá vàng khô.

THU MẮT NÂU

vãn riêng sophia oakland

Bên hiên đời cuối Thu tuyết đổ
Cỏ bạc đầu nghe lá khô đau
N như phận người bên trời lặng lẽ
Ngọn gió về hiu hắt từ đâu?

Người mắt nâu bên trời có biết
Chữ từ ly thê thiết đường nào
Ta như gã từ quan tàn mộng
Mỗi bước xa là mỗi nhói đau.

Ngày nhớ đêm ý tình buồn thả
Thương người đi mờ mịt yên ba?
Dấu chân xưa cỏ phai màu úa
Xót phận ta gió bắc ngựa hồ.

Bông tuyết bay hôm nay lạ quá
Lá vàng rơi chưa kịp nâu khô
Se sắt lạnh hiên đời quạnh vắng
Ta ngồi đây nhớ thuở sông hồ.

Nhìn giọt nắng rơi trên cuống lá
Sợ tuyết tan còn lại hoang tàn
Từ yêu người vết xâm lưu luyến
Gió chuyển mùa là xót thu phai

Thu thiên thu không hề có tuổi
Thu đời người là thu tàn hơi
Đã trạm cuối sao lòng vẫn nhớ
Mắt nâu xa có biết người chờ.

Bên hiên đời ly cà phê nguội
Điếu thuốc tàn theo khói mơ bay.
Trời lập đông ngày qua rất vội
Ta thả lòng theo dấu thu mây.

Mắt nâu ơi! Ta ngàn xa nhớ
Vì còn nguyên dấu ái tình thơ.
Phương trời nào ta vô phương thấy
Hạt châu nước mắt đã lặn rơi.

HÈ XA THU LẠI MƠ GẦN

Hè qua hoa Diệp về đâu
Đề rơi trái mộng úa màu Thu sang
Nửa đêm tỉnh giấc mơ vàng
Đau đau nỗi nhớ mênh mang riêng mình

Hỡi em mùa Thu diễm tình
Mưa rơi nhạt dấu bóng hình mờ xa
Hỡi em đã Thu quê nhà
Sao Hè mộng寐 bên ta không rời
Là đêm hôm ấy em ơi!
Chia nhau kỳ tuyệt cuộc chơi dịu dàng
Máu dồn nhịp thở rộn ràng
Mà sao như thể tơ đàn cùng rung
Châu thân hóa huyết vẫn chung
Nỗi niềm say đắm giữa vùng mê cung
Đêm hoan lạc đêm không cùng
Còn nguyên dấu ấn nghìn trùng nhớ nhau
Nhớ gì như đoạn trường đau
Em ơi tuyết lộ có nhau cũng cần
Hè xa Thu lại mơ gần
Đêm vàng kỳ tuyệt ngàn lần dấu yêu.

Trời tây ngày đêm tịch liêu
Vẫn thương vẫn nhớ muôn chiều biết không.
Giữ dùm nhan sắc nghe em
Mai kia gặp lại êm đêm gối chăn

Người hành thiên vì ăn năn
Còn em mê mãi trở trần cuộc đời

DÂN CA BA MIỀN

Có câu vọng cổ vào đời
Thương lời Quan Họ nhắn người Phương Nam
Mái Nhì gõ nhịp chèo ngang
Thả câu Mái Đầy Hương giang ngậm ngùi
Trung du hội hát đồng vui
Bài Chòi nức tiếng trong ngoài đều nghe
Qua cầu điệu Lý chân quê
Quê hương hai chữ chẳng hề buông lời
Non sông hoa gấm một thời
Bắc Nam Trung cũng góp lời nhớ thương
Dân ca hồn Việt ngát hương
Cùng chung một bọc bốn phương tụ về.

Đâu là nhà - đây là quê
Sao tâm bất tịnh ngất mê giữa ngày
Mà ngày như là mây bay
Khi tan khi tụ tỉnh say vô thường
Nhớ Quan Họ, Lý dễ thương
Thêm câu Vọng cổ cổ hương thuở nào
Đi đâu lòng cũng nôn nao
Ly hương xa xứ hư hao phận người.

Phận người đâu là vàng mười
Đồng thau ta cũng phận đời Việt Nam.

LẠI MỘT LẦN THU ĐI

**gởi dào thu*

Em về, ừ! cứ về thôi nhé
để lại cho anh một nụ cười
như vàng trắng sáng soi đời tối
một chút niềm riêng những ngậm ngùi.

em cứ như hoa luôn rụng rã
để anh ghép vận cây vào thơ
mệnh mang nổi nhớ từng hơi thở
biết vắng em là anh ngần ngại

ừ về! Thôi cứ về đi nhé
nhớ giữ dùm anh nụ cười hiền
của đêm tương ngộ đầu tiên ấy
chao ôi! nổi nhớ bướm mơ tiên

đã biết ra đi không hẹn lại
làm sao dám nghĩ chuyện tương lai
môi son má thắm hương còn đọng
trên chiếu giường anh chưa nhạt phai

những đêm trần trở em kê cận
một thoáng em qua lỡ chỗ nằm
vẫn còn ám quá chăn gối lệch
như ử đòi anh đã trăm năm

trăng thu lại lên cài song cửa
hoa cúc vàng tươi cũng bằng thừa
anh đã qua bao mùa lá rụng
biết thu em có cảm đường xưa

ừ về, em cứ về như ý
xin nhớ dùm anh khúc biệt ly
hôm qua ghi vội trên tà áo
em bay quần quýt mộng xuân thì

làm sao níu được mây lơ đãng
gió lộng trời xanh anh đoạn trường
đã biết từ xưa em là gió
anh cây vàng lá giữa nhiều nhưng

biết thì biết vậy nhưng sao vẫn
nhưng nhức niêm riêng em có hay.
Nói thì nói vậy nhưng sao vẫn
một trời nhưng nhớ hương khói bay.

thôi em về nhé - không từ biệt
thêm một đoạn đưa thêm chén cay.
vừa mới chia tay em có biết
thêm anh rêu lạnh trắng sương dày.

Mùa thu cúc nở vàng sân trước
xa vắng từ đây cạn chén đây.

ĐẠ DU KHÚC

Đêm mộng du ta thành lãng tử
Lạc vào đêm trắng mây phiêu du
Gặp vàng trăng khuyết tròn mấy độ
Kéo xuống chỗ nằm giữa rừng thu

Hỡi ơi trăng lạnh thêm sương lạnh
Vừa chạm môi thôi đã giật mình
Vi người trăng khuyết tà nửa mảnh
Đời đắm nát ta vẫn động tình

Hôm nay lại gặp vàng trăng vỡ
Còn một nửa thôi như dáng thuyền
Thuyền trôi theo sóng mây tắt thở
Ta vỗ mái chèo hát khùng điên

Ước gì ta được làm mây nhi
Nguyên sẽ theo trăng đến tận cùng
Tiếc là trăng lạnh từ nguyên thủy
Ta vẫn một mình giữa trống không

Trăng đến một lần từ cõi mộng
Tan biến theo mây trắng đêm rồi
Mặc ngày gió táp mưa sa lộng
Ta vẫn chờ trăng từ viễn mơ

Thật ra người ảo và cảnh ảo
Mộng thực đôi bờ là sắc không
Vậy mà nhân thế còn xiêu đảo
Giữa biển trầm luân vẫn mơ hồng.

TỬ ĐÓ

Ta về diện bích mỗi ngày
tự mình đấm ngực, tội này xin mang
không cam tâm vẫn bàng hoàng
là yêu sao lại bẽ bàng vì yêu
yêu là có tội ít nhiều
hay là không tội điều này ai hay

ai cắt nghĩa ai giải bày
khi đời này vẫn, đêm, ngày, nắng, mưa,
là âm dương là thiếu thừa
đã thành quy luật từ ngàn xưa xa
vậy mà sao cứ như là
chữ yêu đọc lại vẫn chưa nhạt mờ

thôi về xuống tóc làm thơ
không lời không chữ chỉ mơ về người
mặt trần ai, ai khóc cười
niềm riêng vẫn giữ một thời đã yêu
dấu ngày phiêu hốt nghiêng xiêu
và đêm trăng khuyết thêm rêu dấu mòn
từ tiền kiếp nổi nhớ còn
như là vết khắc chạm hồn thương đau
trên cao chúa phật đang cầu
cho ta dưới thấp bực đầu cuồng si.

hỡi người dù chẳng duyên gì
làm ơn xin nhớ xuân thì đã qua.
chỉ còn tình ở trong ta
là hoa vẫn nở sân ga chờ tàu.
13-9-14

DẤU TÍCH TRĂNG

Mỗi mùa trăng viết bài thơ
như vết dao khắc dấu đời trên tay

nhớ xưa quân đóng Buôn Mây
trăng treo đầu núi cỏ cây ngủ ngày
thương cô sơn nữ tóc mây
mỗi mùa trăng lại khắc cây nhắc người
lại không quên vái đất trời
cho người lính trận sống đời trăm năm
uất thay dâu bể thặng trầm
núi đồi trăng vỡ ghé đàn rã tan
người xa người núi xa trăng
hạ sơn quá hải lưu vong xứ người.

bây giờ lại viết câu thơ
gheo trăng mời nguyệt ghé bờ sông say
sông say theo hơi rượu bay
còn trong đáy cốc bóng đầy dáng nghiêng
rót vào thêm ánh trăng hiền
soi đời nhân thế ưu phiền tiêu tan
xứ người trời đất man man
bên bờ hiu quạnh còn trăng mất người
trăng tròn mấy độ trăng ơi!
tại sao lại khuyết rụng rơi ý tình

còn đây chút chuyện chúng mình
gần nhau gang tấc sao hình như xa
mùi hương hay là mùi hoa
còn nguyên ở chỗ hôm qua em ngồi
chỗ em ngồi trách trăng trời
theo mây viễn xứ chia đời thế nhân
trách xa sao chẳng trách gần
trách người hữu phận không cần người đứng
riêng anh lính cũ ở rừng
tỏ tình không đúng vô duyên cũng đành
thôi thì hẹn với trăng xanh
mỗi mùa trăng viết ý thành câu thơ
gởi em ở cõi mơ hồ
xem như mộng ảo tình vờ thế thôi.

may là tay còn vết dao
khắc thêm để nhớ lao đao riêng mình.

CÓ MỘT LẦN NHƯ THỂ

Giỡn

Tiếc gì một nụ hôn thầm
khi son đã nhạt má cần phấn tươi
Tiếc gì một chút môi cười
Hoài nghi u ẩn giỡn chơi với đời

Thật

Cầm tay một chút ngẩn người
Chỉ vừa mới chạm nghe hơi thở dồn
Sống lưng lạnh lòng bồn chồn
Chắc là chạm đúng ngõ vào huyết yêu

Và Tiếc

vừa xa đã nhớ hương quen
bóng người đã khuất lại thềm tiếng rên
ừ! ừ! như thể đòi thêm
nụ hôn thầm lỡ bắt đền hôm qua.

SÁNG ĐẦU NĂM

Chai rượu chưa khui
ly cà phê uống dở
nguội dần
khí lạnh len vào
nhưng nhứt thịt da
từng ngõ ngách
gió mơn man khung cửa
kính đục mờ
theo buốt giá buồn thêm
ngôi nhà lặng im.
chỉ nghe dài hơi thở
sáng đầu năm. Những bạn già chưa thức
phôn đứt dây. hồ hững trên bàn
lăn nghiêng
yên ắng quá đầu ngày buốt giá
lặng thing
sao trong lòng nghe râm ran nóng
như kiến bò lẩn tẩn trên da thịt.
chợt quặn đau
nhớ tết quê nhà
lại tự hỏi. bàn thờ xưa ấm lạnh
nhang 30, năm cũ có còn
sáng mông một mẹ ra vườn hái lộc
vẫn trùm đầu bằng chiếc khăn len.
chiếc khăn cũ.
hai mươi năm hồ ế
mẹ nhớ hay quên lúc cha mới mang về

nụ cười nghiêng trên bờ môi lệch
mẹ tựa đầu bên ngực ấm của cha.
sau ngày phép
cha lại đi biên biệt.
gió cát nơi nào phiêu hốt đời cha
hai mươi năm mẹ giữ tròn tiết giá.
chờ. cứ chờ bên con nhỏ lớn dần.

sáng mùa đông. cao nguyên lạnh lắm
con lên đường nhập ngũ. mẹ tiễn đưa.
chiếc khăn len đã bạc. theo năm tháng
vẫn còn nguyên. trên mái tóc phai màu
mùa xuân qua con ra mặt trận
và tháng tư ập đến. sững sờ.

kể từ ấy không một lần gặp lại
xuân cao nguyên và mẹ thân yêu
con phiêu dạt bên trời lặn đặng
bao nhiêu năm mơ một lần về

dù chỉ về để quỳ bên mộ mẹ
nhặt cỏ úa tàn. sửa lại bát nhang
con bất hiếu tự tâm hiếu thế
nhưng thế thời. mẹ hiếu cho con
và mẹ ơi ngàn năm hò ế
Khó lòng quên tình mẹ biển trời.

HÒA TUYẾT

Có bông hoa tuyết bay
lạc qua khung cửa trống
cổ nút tờ lịch rơi
cuối năm tàn vô vọng

có bông hoa tuyết bay
qua đời nhau lặng lẽ
nghe thời gian ngất say
giữa muôn chiều nhân thế

có bông hoa tuyết bay
thoáng qua hồn lạnh ngất
giọt thủy tinh gọn gãy
rơi vào vũng lầy đêm

chiều cuối năm khánh tận
nắng chiều hồn buồn thêm
giữa đất trời xa lạ
đã bao năm nhớ quên

người lưu vong chẳng khác
lá thu rơi nhớ cành
chim lạc đường di trú
cá hồi bơi ngược dòng

trời cuối năm lạnh giá
người về đâu dung thân
đời thế nhân trí trá
biết tìm ai chia phần

chút gia tài sót lại
là nỗi buồn phân thân
là vết thương mưng mủ
đụng là đau thất thân

buồn như hoa tuyết bay
ai chạm vào sẽ thấy
tuyết tan theo từng giọt
nước rơi là trắng tay

chiều cuối năm buồn quá
giữa trời hoa tuyết bay
đồng không như hoang dã
nhà trống, ai cùng say.

Vẫy tay chào đông tây
gởi theo lời thiện nguyện
hoa tuyết vẫn còn bay
ta chiêu hồn kỷ niệm.

CŨNG ĐÀNH, SAO VẪN, NHƯ LÀ

Chỉ một thoáng qua đêm hôm ấy
ngờ là từ đó sẽ dài lâu
lòng những tưởng mật đường nếm trải
ai ngờ giọt mận chén chua cay

em như gió vút bay qua cửa
sáo sỏ lòng sáo đã sang sông
sau trước một giây đen hóa trắng
anh biến thành tượng đá trời trong

chỉ còn lại tâm hồn úng thủy
và trái tim thương tật cường toan
đời sóng cuồng làm sao như ý
người khác sông lòng rất khó dò

mắt hướng phương nam chân phương bắc
hai đầu hạt hăng cũng bằng không
lòng trái nhựa đường xa xa lắc
trơ sỏi buồn đất chẳng tương thông

chỉ một thoáng qua đêm hôm ấy
ngỡ là bù đắp được ngàn ngày
nhưng hơi oi đời đâu như vậy
tình yêu luôn có những cánh bay

ai khắc được chữ tình sau trước
trong tim người vốn rất nhiều ngăn.
thôi thì đêm ấy như phần phước
giữa biển lặn đời đêm tối tăm

trong hạnh ngộ có mầm ly biệt
trong tương giao có những phân chia
giọt nước mắt buồn vui ai biết
vậy mà sao vẫn ngóng bờ kia.

NẮNG LẠI LÊN GIÒN

Nắng lại lên giòn nắng lại lên
Dù bây giờ chỉ mới nửa đêm
Ngọn gió biển nào chen chân sóng
Len lén vào đây qua song êm

Giọt giọt ái ân tằm mật đường
Trời ơi! Hoan hỉ chiếu chẵn giường
Hương đắm ướt rơi làn tóc rối
Ta lại cùng ta trong tơ vương

Ngoài kia nắng lại lên giòn nữa
Người ơi! Về sớm chớ lỡ đường.
Đường xưa đã lỡ đời đông bão
Đừng nhé, người ơi! Chẳng đặng đừng

Nắng lại lên giòn sẽ lên giòn
Cho ta vui trọn ước mơ tròn
Đêm ơn mưa móc ngày nắng mới
Nở khắp đất trời hoa màu son.

ĐÊM CAP SAINT JACQUE

Đêm đất vững một thời khánh kiệt
Rượu giang hồ ai rót dùm ta
Đêm hương ngát nồng nàn da thịt
Em là ai mà mãi nụ khai hoa

Trên đỉnh đời lung lay bóng nguyệt
Tiểu thư ơi hoa gấm cũng là
Thân thể ấm cõi tình kỳ lạ
Mà lạ gì khi ta không xa

Mau mau nhé em ơi điếm tuyệt
Hạnh phúc là cõi áo mời nhau
Nhập cuộc tình điên mê tương cận
Cúi mặt đời trên những ngát say

Đêm đất vững hữu tình tri ngộ
Nhan sắc xưa hồ dễ mất còn
Em như tấm lụa đào mềm mại
Cuốn đời anh dù đá sỏi mòn

Hoa phong nhụy trải thêm sân vắng
Ánh nguyệt mờ che dấu ái ân
Đêm khuya khoắt ôm ghì bất trị
Ô cấp đêm cấm mốc thêm phần

Đêm biển đêm sóng đùa cát chạy
Em đùa anh vào vững tới ân cần.

QUÁN GIÓ

đêm thu quạnh
bên đường quán gió
cô chủ buồn chờ khách ngẩn ngơ trông
oi! lũ khách năm xưa về đâu tá
cho mùa thu ngà ngọc hóa xanh xao
ai vọng nguyệt để chờ yêu dấu cũ
ai một mình độc ẩm chén đắng cay
gió thổi thốc qua vách phen liếp hẹp
mắt ngà thu vẫn biền biệt phương nào
ngọn đèn bão rung lên như đồng thiếp
trong hôn mê le lói gọi thu về
gió len lén lòn qua từng ngăn nhớ
nhưng nhức buồn theo
bóng ngả nhào.

đêm thu quạnh
nhịp đời sao xác
mắt vô hồn cô chủ cũng xôn xang
ta khách trọ lỡ đường mấy ngõ
mượn bàn tre thêm ghé thay giường
đêm lắng đọng
thoảng mùi hương hoa bời
khách nao nao chợt nhớ quê nhà.
Bên bên năm căn sông chia mấy nhánh
sóng chao nghiêng
bờ thấp nước cao

đêm hun hút lục bình rã đám
nước về đâu và khách sẽ về đâu.
sông sẽ về vui cùng biển lớn
khách sẽ về cùng bóng tối vực sâu
biển mênh mông vô tận
vực không đáy gió lùa

ai sẽ khóc bên kia trời biển
cho mưa về ngập ngựa núi sông
người bênh bông trôi sông lạc chợ
khách thờ dài theo tiếng nguyệt cầm rơi
đêm chơi vui gió lòn qua vách liếp
đêm tắt đèn chờ ảo ảnh liêu trai

đêm năm căn sóng chờ nước lớn
ta khách lỡ đường ta chờ ai.

MONIQUE

LÀ BÓNG HAY HÌNH

Người là tiếng vạc kêu sương
Hay là cánh vạc vẩn vương đêm dài
Lời ca nốt nhạc bi hài
Bồng trầm khó đoán giữa hai bên bờ
Tình người ai gọi vào thơ
Dường như thiếu ý hững hờ vì đâu
Cứ như người ở giang đầu
Còn ta giang vĩ sóng sâu đong đưa

Cân đo đong đếm thiếu thừa
Trăm năm hồ dễ khó vừa lòng nhau
Vô duyên đối diện từ đầu
Hữu duyên xa lắc nối cầu tương giao
Trường giang sóng, sắc ba đào
Thuyền ta nghiêng ngựa, vó câu độc hành
Người là cánh vạc mong manh
Vượt qua đường gió lạnh tanh riêng mình
Hay là cánh hạc hữu tình
Vượt ngàn dặm lữ tìm hình bóng rơi

NGÀY SINH

tháng hai mươi bốn ngày sinh
Bảo bình chiếu mạng cung tình yêu tôi
Mưa rơi trên mái hiên đời
Rơi vào yếm thấm xóa lời điêu ngoa
Trời mưa em hứng hương hoa
Hòa chung son đỏ mặt mà trên môi
Van mưa, mưa mãi, đừng thôi
cho thêm dịu mát đời tôi phong trần.

BỌT BÈO

Tình yêu trôi trên biển
Sóng, sóng đập về đâu
Đời đã trảng xe cát
Ngại sóng xa bạc đầu
Tình yêu xuôi biển cả
Người và ta về đâu
Con nước ròng nước lớn
Vẫn rong rêu bọt bèo

ĐÒ DỌC

Từ ta xa huế đổi hờn
Vẫn còn nhớ tiếng nguyệt cầm trên sông
Người ca nữ có còn không
Lả lơi tiếng hát nhật khoan đôi bờ

Chạnh lòng ly khách bơ vơ
Sóng xô thuyền dạt câu thơ thủy trầm
Ta về áo mỏng phong trần
Còn nghe sênh phách thả câu mái nhì

Lệ người ca nữ ướt mi
Thêm câu mái đẩy từ ly sao đành
Nghe đời rung nhịp mong manh
Qua bờ Long thọ nước xanh xưa rồi

Nhớ Kim lương bên chợ đời
Nhớ cô bán nón bài thơ trắng tròn
Biết ai mất biết ai còn
Có còn nhớ khách theo mòn gót chân.

Ta về huế đã thu phân
Vàng xưa còn chút băng khuâng nguyệt tà
Trăng non chạm ngọn tre già
Thu phong hiu hắt la đà ven sông

Thuyền trôi lơ lững theo dòng
Hương giang thu cũ chạnh lòng ly hương
Đò qua bến ghét bến thương
Khói hương Hòn Chén bát nhang Điện bà

Vẫn mình ta khách xa nhà
Bên người ca nữ yên ba sông buồn
Thôi thì dù dại dù khôn
Người ơi xích lại gần hơn chút nào

Mai ta bỏ bến tiêu dao
Chung đời gõ nhịp trúc đào thả thơ.
Mai ta tìm lại bến mơ
Quê hương xưa cũ vẫn chờ hoàn hương .

NGUYỆT VÀNG

Trăng treo
trên ngọn đỉnh trời
Hay là treo giữa
cõi đời mênh mông
Trăng cao thuyền thấp bên sông
Sóng xô thuyền dạt giữa mênh mông đời
Người là nguyệt mãn hoa tươi
Ta là thuyền mục
hụt hơi mãn phần

Vậy mà
cứ như bội phần
Nhân lên nỗi nhớ thặng trăm riêng mang
Khi nào nguyệt lặn trăng tàn
Ta xin làm ngọn
sóng bàng hoàng đưa.

GIỮA THU PHÂN NHỚ QUỖ VÀNG

Thu hoa cúc nở trên xác lá
ngấn ngơ nhớ quá áo quỳ vàng
vạt áo nào bay khoe nắng hạ
rộn rã lòng nhau em nghe không

đã quỳ bốn hướng nghiêng một hướng
hướng mặt trời lên rực sắc vàng
Dường như em dấu hoa và bướm
trong áo vàng tươi rất rộn ràng
em qua cổng khép anh dấu mặt
sợ thấy nhau rồi nhạt màu hoa
dù nắng chỉ còn nghiêng một phía
là phía anh ngồi nóng khô da
đổi hờn em bước qua rất vội
như gió theo mây sắc vàng bay
màu hoa vờn nắng trên tà áo
quần quít bao lần trong mê say
nắng hạ nhạt phai nhường thu tím
tím cả lòng anh một đoạn đời
hôm nay thu chớm hoa cúc nở
nhớ thuở vàng phai đã quỳ ơi!
biết khi nào gặp, khi nào gặp
biệt xứ lưu vong một góc trời
vàng hoa nở giữa mùa thu xám
chẳng phải vì anh hoa mỉm cười.

quỳ hoa nổi nhớ loang màu nắng
rất mặt cháy da mãi nhớ đời.

ĐÊM ĐÔNG THIẾP

nhớ nguyệt khuyết

Em ơi ngõ trúc xôn xao
Vị trăng em lại nghiêng vào vườn tôi
Thềm rêu sân lạnh lâu rồi
Tự dung ẩm lại hong hơi thở tàn
Từ ngày rã ghé tan hàng
Đêm nay nghe vọng tiếng đàn năm xưa
Lòng rộn rã phấn hương đưa
Gió từ muôn phía cũng vừa ghé thăm
Mang theo cả tiếng nguyệt cầm
Tơ rung lời gỗ bỗng trầm dịu êm
Đêm nay da thịt lụa mềm
Gối đầu lên mộng nghe thềm ái ân
Trăng ơi hãy xuống thật gần
Cho tôi níu lại thanh xuân một thời
Sông đời cứ ngược dòng bơi
Bây giờ thuận gió trùng khơi vọng về
Hoa mãn khai trăng thỏa thê
Say cơn đồng thiếp si mê nguyệt đề
Truy hoan chẵn gối cận kề
Giật mình mới biết... bóng đèn - hơi oi!

Ngoài kia đêm lạnh trăng rơi
Trúc đào lả ngọn mộng vời hương bay.

XUÂN TÌNH GỎI GIÓ NGÀN XA

Gởi đồng môn Tổng Phước Hiệp

Tổng cựu nghinh tân
Chào xuân **Phước Hiệp**
Chào những con đường
Dẫn về Thường Đức
Chào Thủ Khoa Huân
Hoa nở cổng trường
Chợt nhớ chợt quên
Trí mồn não kiệt
Chào xuân minh nhật
Dục miên trường
Hay là
Chào lại ngày xưa cũ
Có anh Vĩnh Bình có chị Vĩnh Long
Có em Trà Vinh có tôi Sa Đéc
Theo chân Mẹ về gánh bánh phồng tôm
Hối hả chợ chiều
Ba mươi cho kịp
Cất hàng dọn chỗ đón xuân.
Lại nhớ như in xuân non trẻ dại
Theo chân hoàng thị
Dẫm bước lên nhau quá đỗi vụng về
Học lén làm thơ
Tình chờ điệu đợi
Như chàng Tương Như theo làn vọng cổ
Uất tương tư
Tiếng đàn bầu như như chèo khua sông lạnh
Nước Long Hồ còn đục hay trong
Bên bờ xuân xanh còn nguyên vọng tưởng

Sợ gì sóng quây đờ phù sa.
Lớn lớn, lớn thêm
Độc trang sử cũ
Uất người Phan Thanh Giản quyên sinh
Vi đất nam kỳ thương dân lục tỉnh
Anh thư hào kiệt cũng quên mình.
Xuân qua xuân lại
Xuân bất tận
Hay là
Xuân bất tái lai
Hỡi ơi! Giềng mối trong ngoài
Tâm tư hải ngoại vọng lời nước non
Thương nhau từ thuở xuân non
Nhớ nhau từ thuở trăm con lạc đàn

Nay hải ngoại đêm
Ba mươi như biên tái
Chiếc bóng đi về quay quắt vết hằn đau
Thôi thì! Tự an tự ủi!
Đón giao thừa với lục huyền cầm
Thả vào đêm câu hò điệu lý
Gởi quê hương ngàn dặm vẫn mang theo
Gởi những bạn ta
Đồng môn chữ **Tổng**
Tên trường **Phước Hiệp** chẳng hề quên.

xuân 2016

SÀIGÒN ĐÊM MỘT THOÁNG

riêng dnguyễn-uyênthỵ

tháng tháng năm năm ngõ là như đã
thoáng trôi qua theo mộng vỡ giữa ngày
bỗng hồi đầu trở về thăm chốn cũ
đỉnh vu sơn mưa gió lại tương phùng

hơi thở ngọt nồng thơm hương rượu mật
rót cho đầy ân ái chén giao bôi
anh cúi xuống đời em lòng rất thật
em gói đầu lằm lờ cũng đành thôi

hình bóng lạc nhau đã là nhập lại
máu dồn tim da thịt nóng cận kề
như chuyện kể từ ngàn xưa cổ tích
mộng trang sinh kim hồ điệp mơ về

chuyện ngàn năm còn ghi trong thư tịch
là dấu ấn đời ân ái thặng hoa
nửa kia ơi! nhanh nhanh lên với chứ
đêm ngắn dần ngày sẽ chóng phai pha

nụ hôn dài tính bằng năm ánh sáng
giữa tình cầu như chỉ có đôi ta
mặc vòng tay quý hay ma quỷ quít
anh cũng xin húng hết những nghiệt tà

chỉ một chút thôi, em ơi rất lạ
cũng kéo dài như thể đã trăm năm
trong ta bà bụi hồng là cõi tạm
cõi tình em chính thật chôn dung thân

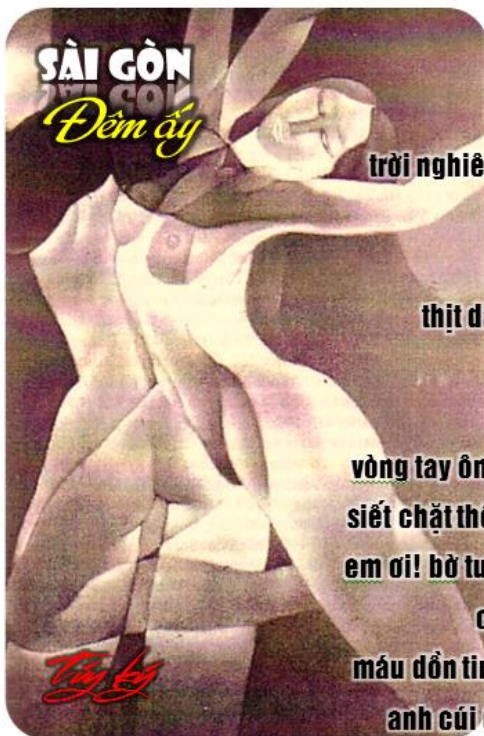
anh là người lữ hành đường nắng gió
biết đâu là bờ tịnh bến bình yên
may mà đời còn có em thật ngộ
nín lại anh đang hồn Việt thân Ngô*

tạ ơn em, ơn đêm dài nguyệt võ
đã cho anh chút hạnh phúc cuối đời
đã cho anh biết hóa giải thật, mơ
và hay quá con tim vui trở lại.

cám ơn em ngàn lần không khép lại
vì em ơi! Sài Gòn cũ chưa phai.

Tháng mười 2015

@Việt và Ngô là hai nước thời Xuân Thu loạn lạc

cám ơn em!
sài gòn đêm ấy
trời nghiêng gió lệch lại có em
cám ơn em!
trái tim bối rối...
thịt da nóng hổi khát thèm
cám ơn em!
bờ môi mộng mị...
vòng tay ôm quấn quít không rời
siết chặt thêm, thêm thêm tí nữa
em ơi! bờ tuyết đối, đỉnh cao sơn
chập chờn mộng thực
máu dồn tim hoan lạc rộng ràng
anh cúi đầu úp mặt hôn hoan
cám ơn em!
đêm tròn nguyệt mộng
ngàn sao nghiêng ngữa
vỡ tinh cầu

ĐÊM THU CÀ PHÊ SÂN VƯỜN

Nước mắt lén rơi trên ly vang đỏ thắm
Đậm niềm vui tao ngộ
Ươn ướt chút buồn sợ từ ly
Đêm đường xa lạ lắm sương Thu hững hờ rơi
May còn đây thân ái
Và hơi ấm tình người
Lòng chạnh lòng chột nghĩ
Mai sẽ là chia xa về vùng trời gió chướng
Biết có người thân đốt lửa chờ

Sáng nay còn bên bờ Galveston* no gió
Bầy Hải âu sợ biển động kéo về
Lượn lờ quanh vui đùa nắng ấm
Vậy mà
Ngoài kia biển xô xao giục giã
Người cũng chạnh lòng nghe xốn xang
Mỗi tình cờ hạnh ngộ, lại gọi nhớ quê nhà
Dẫu đường xa đã mờ sao vẫn còn hân hoan
Vui cùng trời đất lạ xứ hữu tâm* tình nồng
Hành trang riêng thêm nặng
Vẫn biết thế vậy mà...
Xin nỗi buồn khép lại
Vui cùng Thu thăng hoa

Xin cảm ơn đời và ơn người đãi ngộ
Cảm ơn đêm nồng ấm Sân vườn*
Có tình quen thơ lạ dậy men

Vọng nguyệt lâu như liêu trai mộng mị
Còn quanh đây là sóng sánh hồn trăng
Tiếng hát nhịp lời
Bỗng trầm ái ngại
Nhịp tình xưa cùng thức với thu phong
Thu Houston một lần qua là nhớ
Nhớ nhớ mênh mang khoan nhặt
mặc đời trôi.
Và tình trôi theo hải lưu dòng cảm
Dòng chảy xa xôi máu tim gân.
Cám ơn đêm cà phê
*Garden Yard** khép lại
Đêm như mơ ghi dấu một thời yêu.
Một thời yêu và một đời để nhớ
Giọt lệ nào vừa chạm đáy biệt ly.

* *Houston, TX-USA* **Garden Yard coffee by night.*

ĐỌC THƠ NHỚ BẠN

Gởi Quang Dương và Thu Ba

Vẫn có xe qua cầu
vẫn có người đứng lại
Trước mặt là mênh mông
Sau lưng là cát bụi

Có những câu hỏi dễ
Nhưng rất khó trả lời
Người qua cầu Thệ hà
Đâu ai quay về được
Nên làm sao biết rõ
Bên bờ kia có gì
Đường ta đi chưa hết
Hoa cỏ vẫn xuân thì

Bạn già ơi đừng hỏi
Cầm rơm có ịch chi
Cứ vui ngày nắng mới
Mai mưa chẳng hề gì
Cứ yêu người đang có
Cứ làm thơ tỏ tình
Còn người trong ảnh ảo
Chỉ là sương khói thôi

Hãy cứ là như thế
Rượu ngon đây xin mời.
Mồi mỡ đây xin gắp
Cứ sống cho đã đời.
Nói chỉ là nói thế
Đã lâu không gặp rồi
Đọc thơ lòng lại nhớ
Dương- Ba* bạn hiền tôi.

HƯƠNG SEN

Chỉ vừa
chạm nhẹ gót chân
Sen nghiêng cánh lá
Sóng ngân ngật say
Chỉ phản phát
chút hương bay
mà sao thơm ngát
từ trong ra ngoài

người là sen
góp hương đời
ta ngoài biên tái hồi ơi xa vời!

QUÊ MÙA CHIẾC ÁO BÀ BA

từ thơ trần vân lệ

Đây chưa là núi cùng
cũng chưa là biển tận
nên em ơi hãy hiểu
Tổ Quốc đẹp vô ngần.

tình yêu anh cho nước
chín phần em một thôi
nhưng một là tất cả
dầu xa nhà nổi trôi

em miệt vườn thơm ngát
hương hoa trái bốn mùa
anh giang hồ sông nước
nhớ bến đò người đưa

áo bà ba vạt ngắn
màu lục biếc lá dừa
dễ dẫu gì quên được
miệt vườn nam bộ xưa

nhắc thêm là lại nhớ
người **vân lệ** thương thâm
tự hỏi mình lạ quá
áo bà ba hương nồng.

nhớ người xưa từng hỏi
hương hoa hay hương người
trả lời dùm anh nhé
áo bà ba - tứ thời.

áo bà ba trong đám
áo dài qua phố vui
tà bay nghiêng cánh gió
vẫn thương nam bộ thôi

em gái quê chon chát
áo bà ba xanh rờn
dú tình anh vừa hái
trong tim em miệt vườn.

cám ơn em nam bộ
áo bà ba dễ thương
tình hoa đồng cỏ nội
là Tổ Quốc quê hương.

VẤN LỆ

**Rót thêm cốc nữa, mời ai nhi?*
ngoài bóng với hình giữa tịch liêu
vườn nhà cây rữ trời đông tái
lạnh quá đi thôi gió ngược chiều

ngược chiều gió tạt đau phiến lá
thấp thoáng đêm về mộng du phiêu
quạnh vắng hiên nhà riêng một góc
rót thêm rượu phạt ấm thân nghèo

phận người như lá vàng thu rụng
đã mấy thập niên đã muôn trùng
vẫn còn quay quắt theo niềm nhớ
quê nhà hương lửa vẫn lưu vong

tam sinh hữu hạnh đâu còn nữa
ta bóng mời hình chén rượu sông
ngoài kia gió bắc lay cành trúc
đào hoa không nở giọt sầu vương.

Tờ lịch cuối rơi năm tháng tận
Mừng xuân chạm ngõ chút phước phần
Thôi đành tự phạt thêm chén nữa
Đời chẳng thành công cũng thành nhân.

** thơ tvl*

HƯƠNG THU

riêng Nicole Barry

tên nghe qua như xa xôi lắm
hóa ra kẻ cận chẳng hề xa
gần chỗ trái tim rung nhịp nhớ
từ thuở thanh xuân giấu nỗi niềm

cám ơn **thu** cũ mờ sương khói
giữ hộ **huong** xưa vẫn ngát thơm
hôm qua sinh nhật đề thơ thử
con chữ chao nghiêng ý xa vằn

cũng may còn có người nhớ đến
chúc phúc như mời rượu giao bôi
xin tạ ơn đời lời rất thật
Và cám ơn người đã thương tôi.

đường xưa dù cũ tình không cũ
cứ thế người ơi! Vui thế thôi...

GỐC BÀNG XÚ BIỂN

Về đâu cái thưở Ô Môi
Biển xanh bên đọi sóng đời vẫn trôi
Về đâu một lúa bên trời
Cổng trường xưa khép cuộc chơi vội tàn
Dấu chân kỷ niệm gốc bàng
Phượng hồng lá úa chạm hoàng hôn rơi
Gió hờn liễu rủ buông lời
Người hờn tóc rối vai đời nặng nghiêng
Thùy vân biển sóng ưu phiền
Thùy dương bãi trước cát mềm dấu chân
Trông lên núi lớn mờ dần
Trông sang núi nhỏ rất gần đã xa
Bốn mươi năm lẻ ta bà
Ba ngàn thế giới cũng là phù du
Mây xuống thấp hay mắt mù
Chưa hề đã thấy mùa thu cận kề.
Mùa thu gốc gọi lá về
Lá theo ngọn gió mãi mê lạc đường.

Mùa thu ta gọi mười phương
chín phương sương lạnh một phương tạ từ.

VỮNG TÀU CÒN NHỚ HAY QUÊN

Gởi htlập ngày ấy

Vững tàu thưở ấy vờn trong mộng
Ảo cảnh biển thiên nhớ chập chùng
Có những con đường lá bàng ửng đỏ
Ngắt thôi những dài lắm cuộc tình
Có những con đường lá me nghiêng
Bay xuống
Đậu trên đầu thiếu nữ tóc còn xanh
Có những con đường nắng vàng rực rỡ
Tung tăng chân sáo tuổi học trò
Những sáng tinh mơ
Biển mờ sóng nhỏ
Bãi dương hàng liễu đôi hờn
Vững tàu quê tôi
Thật ra nhỏ lắm
Chỉ có mình núi lớn là to
Thương quá bãi sau trông về núi nhỏ
Đường quanh co tình tự một thời
Có mũi nghinh phong dưới hải đăng lặng lẽ
Bao đời thương khó giữa nắng mưa.

Vững tàu bây giờ trở thành phố thị
Những màu sơn sặc sỡ lạ kỳ
Những ngôi nhà hình thù dị dạng
Đông tây trộn lẫn khó hài hòa
Vững tàu chân quê dường như không còn nữa
Khách sạn nhà hàng như nấm sau mưa

Gái bán hoa thân thờ quanh phố
Phố đông vui mà lòng nặng âu lo
Bước chân tôi qua vũng buồn tuổi nhỏ
Bóng nghiêng xiêu chẳng nhìn thấy cổng trường
Dù tiếng trống xưa còn vang trong ký ức
Rất mơ hồ mà tràn ngập nhớ thương.
Tháp chuông giáo đường
Nghiêng xình xuống hỏi
Người về
Người sẽ về đâu.

Oi! Vũng tàu ơi!
Người xa vẫn nhớ
Còn người gần bóng lạc hình xiêu
Những bạn ngày xưa
Như mây cố xứ
Chạm cửa chiều quanh quần vôi tà huy.
Những gốc bàng xưa chắc còn đâu đó
Biết lá còn vàng theo gió vờn bay.

Vũng tàu đã xa tầm tay hải ngoại
Nhớ đất nhớ người
Nhớ bạn quá đi thôi.

HOA VÀNG NỞ MUỘN

Vườn nhà lại nở quỳ vàng
Vàng lên sắc nhớ sân trường xưa xa
Một thời phượng thắm đường hoa
Đỏ môi thiếu nữ son thoa, má hồng
Thời áo trắng nắng phương đông
Tóc bay trong gió nắng lòng bóng ta
Hạ nồng nàn gió hoan ca
Thu tàn đông đến xuân tà huy bay.

Xin chào buổi sáng gió lay
Nắng vương vấn nhớ tình cây với người
Tiếc là tình như thói đời
Đã như hoa héo xác phơi sân trường
Còn đâu sợi nắng vấn vương
Hai hàng phượng đỏ một đường chung đôi
Còn đâu chỗ cũ người ngồi
Dưới tàng cây thắm nắng ngời dáng hoa.

Từ ngày lửa dậy can qua
Tháng tư chia nhánh lại xa bến bờ
Ta ra biển lớn không ngờ
Người lên rừng hái ngũ ngơ qua ngày
ngày như lá, tháng như mây*
giữa mùa gió lộng hoa bay muôn chiều
bên trời giọt nắng liu riu
quỳ hoa lại nở buồn hiu phận này.

Quỳ hoa nở thoảng hương say
Thương về bên ấy ai bày khói nhang.

BUỔI SÁNG HOA HỒNG

Em qua đường nắng
lung linh nắng
tiếng chim xanh biếc hót đầu ngày
thoáng gió trong veo
rót theo hơi thở
từ em môi đỏ
nở hoa hồng tươi
cành lá lả lơi như mời gọi
chân quen sáng nắng
ngại đường chiều
hồn lá phiêu phiêu
vờn gió mới
ai nữ ngồi yên đếm nợ đời
đường lớn chân quen
tôi ngõ hẹp
vắng lạ
làm sao biết nhớ quên

chỉ một thoáng thôi
tà áo vẫy
nắng trong như ngọc gió vờn mây
còn tôi run rẩy
treo áo nắng
bờ giậu vườn hoang cũng chạnh lòng

những buổi sáng qua
hoa hồng héo
vì em gió cát chẳng quay về
nắng ngọc ngập ngừng
bên nỗi nhớ
quất quay vụn vỡ buổi sáng hồng

tôi người mất trí
ngồi run thờ
rần rật máu tim
chảy ngược dòng
mắt bóng lạc hình là mắt cả
chỉ còn lưu lại chút tình xa
từ em áo nắng mờ bóng nhạt
sáng héo hồng hoa
tùng cánh rơi
thôi nhé già từ cung đường hẹp
còn đây ngõ vắng khép cửa rào

Em qua đường nắng
lung linh gọi
mơ hồ
trong ký ức xanh xao.

NHỚ QUỲNH LAN

một ngày mưa. chiều như hoang vắng
một ngày mây. có mấy phút vui
gió theo mây gheo ngày mưa nắng
anh theo em. xin chút ngọt bùi
nhưng đừng nhé. nắng vàng mưa trắng
qua mắt anh sáng tối nhạt nhòa
và tai anh sợ nghe gió lộng
vì môi anh thường thiếu nụ cười
đêm ngạt thở và ngày vô vọng
còn gì vui. giữa những đập bầm.
âm thanh lặng. ngang trời đất trống
gió hoang vu đi, đến âm thầm
tâm hồn trống. thì gì cũng trống.
chỉ có trái tim còn chút khát thèm
rung điệu nhớ. riêng mình vô vọng
anh nhớ em. hoa nở môi mềm
đêm quỳnh lan. đêm sương trắng mỏng
ngát hương đưa. ngày gục bên thềm
chuyện tử sinh mặc trời cao rộng
vẫn thường tình di dịch diệu êm.
một ngày mưa là một ngày chết cứng.
anh nhớ em như thú nhớ rừng
biết có kịp ghi lời di chúc
và không em. ai nhỏ lệ dùm

uất ngày đêm. cách chia xa lắt
thương nhớ hai đầu giữa trống không.

NGÕ TRÚC XÔN XAO

 Gió quất quay lao xao trước ngõ
 cho người qua tóc rối dỗi hờn
 nón lá che nghiêng
 gió luồn vai lạnh
 vòn tóc mai sợi vấn sợi dài
 tóc lá lơ bay
 hai tà áo mở
 người qua ngõ trúc xôn xao
 thơ thần bóng chiều
 rơi dần vào tối
 người đi - đi thật chẳng quay về
 nên câu thơ viết hoài không trọn
 đấu chấm than ngờ nghịch
 đụng vào nhau
 như sên phách
 không cùng nhịp điệu
 nên lời ca lạc nhịp chông chênh

 Gió lại lên
 muôn chiều lỏng lộng
 riêng chiều tôi bóng tối vây quanh
 con sóc nhỏ
 chạy nhanh tìm chỗ ẩn

tôi chạy đi đâu để trốn mình
khi trong gió là chập chờn nhân ảnh
dáng em về từ nỗi nhớ chông chênh
vẫn nón lá che nghiêng hờn dỗi
nhưng dường như môi nhạt màu son
vì nắng gió hay vì san sẻ
những nụ hôn
và nước mắt cay
nhưng sao lạ trông em vẫn mới
như từ huyền mộng bước ra
mặc nắng gió xôn xao trước ngõ
vẫn ấm lòng tôi giữa gió chiều.
van em hãy,
hãy như thế nhé
dù cung đàn lạc điệu vẫn cần nhau
vì tình yêu sẽ san bằng sợ hãi
và anh yêu em bất tận
đến ngàn sau.

lời thơ thật như tình tôi rất thật
giữa đời này còn lắm dối gian
hãy như nắng về mau em nhé
xua bóng tối đời ta có nhau.

PARIS DƯ ẨM NGÀY CŨ

tôi qua cầu tình nhân
có hằng ngàn ổ khóa
nhiều kích cỡ khác nhau
nhốt đầy lời ước hẹn
của những người yêu nhau
nhưng thời gian nước chảy
như hoa lá thay màu
và lời thề có cánh
thường bay cao bay mau

tôi đi qua paris
đêm trăng rụng xuống cầu
ngày nắng soi vàng ửng
thánh đường notre dame
tôi đi dọc sông seine
nước ghềnh dòng đặc quánh
xám đục một màu bùn
không xanh như dòng nhạc

tôi ghé qua quận lạ
mang tên số mười ba
nhưng lạ là không lạ
vì nhiều người việt ta
phố ngoại ô không thiếu
dân rệp thích lên đời
thường chận xe hỏi khách
xin tiền cà phê thôi

nhắc cà phê phải ghé
phố montmartre la tinh
nghe tiếng đàn hát dạo
và ngắm tranh quanh mình

đêm lại đêm nối tiếp
ga lion đèn vàng
ngõ thơ cung trầm tưởng
theo cánh gió lang thang
qua những đường thành phố
đã một thời nức danh
là kinh đô ánh sáng
lịch sử già sang trang

vậy mà sao lạ quá
đến rồi đi thế thôi
mỗi lần nghe nhắc tới
tour eiffel rộn ràng
nhớ cà phê monique
tóc em nắng vàng hoe
điều thuốc tàn môi lệch
bờ ngực tròn đằm mê

tự dung lòng chùng xuống
giữa nắng chiều dần qua
paris xưa vẫn lạ
cho tình yêu thặng hoa.
đầu múi giờ có khác
paris mãi mãi còn
những con đường lở hện
trong ta chưa nhạt nhòa.

GIỮ CHỨT HỒN NHIÊN

Em ơi đừng
Như rong rêu. bám đời đá dựng
Hãy để những nhánh mầm
Vươn lên. với nắng
Cho nụ hoa cười
Rụng xuống đời sau
Hãy cứ để tự nhiên
Như mây. gió.
Phiêu hốt bên trời
Dù có rối lòng nhau.
Một phần tư thế kỷ
Không cười trọn vẹn
Đời lưu vong
Dặm lữ đường. gai.
Lòng mướt đắng
Nhớ quê xa vời vợi
Suốt chiều dài nghiệt ngã những đời vắn
Đường chính đạo là đường không bằng phẳng
Nhưng cuối cùng là ngữ nghĩa. thăng hoa.
Cuối đường hầm sẽ phải là ánh sáng
Cứ tin đi dù ngược dốc gió lùa.
Trong lòng đất dung nham. còn nóng.
Như trái tim ta còn rung nhịp đập. với đời.
Như tượng đài hùng vĩ. tuyệt phẩm của thiên nhiên.
Sau trước để tặng đời.
Em ơi đừng
Ngả nghiêng em nhé
Trước mặt sau lưng. ta.
Vẫn ánh sáng đầy.

MÀU XANH SẮC BIẾC

riêng claire Johnson

Thương quá màu xanh lá non điệp lục
yêu quá sắc hồng phấn nhạt cánh sen
đầm cạn hồ khô bùn đen hoa thắm
vàng nắng hè qua vui ngõ trúc đào

đã mấy mùa xa mây ngăn đường gió
áo lụa hài xanh về thăm làng nhỏ
mắt biếc phương tây vụng về chạm ngõ
run nhẹ bàn tay thon nhỏ bút ngà
ghi lại dùm anh, những lời chưa rõ
xôn xao sân trước to nhỏ vườn sau
cám ơn mắt ngọc bắc mỹ biết cười
níu anh bóng đổ nửa đời nghiêng đầu
em về từ xứ hoa tuyết trắng bay
thăm anh bên này mưa rào nhiệt đới
may mùa này thu lá me vàng rụng
đậu xuống vai em điểm sắc cho đời
anh cám ơn em vượt ngàn vạn dặm
ghé lại đời anh người lính cũ buồn
khơi dậy niềm tin thấp lên hy vọng
giữa những sắc đời vô cảm vong thân

anh cám ơn đời có em kỳ tuyệt
mắt xanh môi thắm tóc nắng vàng rơm
nhân danh tình yêu xóa nhòa dị biệt
ngôn ngữ bất đồng chung một niềm riêng

anh hiến dâng em trái tim châu á
huyết nóng tình nồng hương lửa ba sinh.

hữu hạn và vô biên - 135

ĐỘNG TÌNH

Hoa không thoát
khỏi tình của lá
Hồn lá mây mưa
cánh hoa vờn
Hoa và lá
tình sau trước đã
Người và ta
ý tị tình tan
Nhan sắc màu hoa
hồn tương cảm
Sắc màu nhỏ máu
hương phôi pha
Ai biết trong ngoài
là ước lệ
Hoa, người
huyền mộng một sát na

BIÊN VẤN ĐÔNG ĐUÁ

Thoáng nhớ ngày xưa
Áo em là lụa trắng
Anh đề thơ bằng mực tím mỏng toi
Ngồi bút lá tre
dẫn đường nét chữ
Alpha bê sắp lại thành thơ
Lời dung dị
Ý tình non
Vây mà còn động trong hồi ức xưa
Em ơi!
mây chục năm thừa
Tình quen ý lạ chưa vừa lòng nhau
Vẫn Thương biết mấy,
khó ghét cho đành
Một thời áo trắng
quần xanh học trò
Biên xưa
những chỗ hẹn hò
Nay còn hay đã sóng xô cát rời
Tưởng là thật đã mất nhau
Đông Đoài hai hướng
trăm đường dọc ngang
Tưởng là
số phận bề bàng
Đàn xưa đã vỡ, sáo sang sông rồi

Vậy mà
nửa giấc phù sinh
Tự dung lại gặp
giữa nhiều khe đời
Nói gì biết nói gì đây
con mắt biết giận bờ môi biết hờn
Còn nguyên như thuở trăng tròn
Trong ngăn nhớ khóa chưa hề mở ra.
Làm ơn nói một lời gì
Xem thanh âm cũ
có còn như xưa
Chỉ cần hai tiếng xin thưa
Dù anh hóa đá
Trời trồng vẫn vui
Em ơi còn chút đời thừa
Xin em giữ hộ cho vừa lòng anh.

NHỚ CÔ THÔN

Đêm nghe dạ cổ hoài lang
Ngày lên bụi giảng ghé bàn buồn hiu
Bụi phấn bay, bay liu riu
Bay qua nỗi nhớ chất chiu cuộc tình

Tôi lén nhìn tôi một mình
Là ai lạ qua, bóng hình nào đây
Tôi lại nhìn trời đêm đây
Tôi sao lẻ bóng trăng bay phương nào

Tôi lại nhìn tôi xanh xao
Chân trên cỏ úa hồn nào hóa thân
Nắng nghiêng người cũng bần thần
Lịm như hơi thở ngàn cân ai đè

Hoài lang dạ cổ lời quê
Chỉ nghe thôi cũng buồn se sắt buồn
Cho tim loạn nhịp lạc hồn
Hay là vì nhớ cô thôn xa vời

Cô thôn có mẹ bên đời
Có em mặn chín một thời nha mân.

TỜ GIẤY TRẮNG BAY

Cám ơn đôi mắt thì thầm
Tình cây với gió xa gần dễ thương
Tiếc là cây ở một phương
Gió thì thường vẫn lạc đường phiêu du

Trăng tròn cổ tích thiên thu
Trăng đời mòn khuyết mây mù vây quanh
Tình trăng như lá với cành
Tình trần gian vốn quay nhanh theo thời

Hồi em nói chuyện cũ chơi
Suy đi ngẫm lại nửa đời đã qua
Biết tình em như trăng xa
Tròn lên một thoáng cũng tà khuyết thôi

Tình đời thường lắm đãi bôi
Tình em chỉ khác chút thôi ấy là
Lời điệu nói như thật thà
Lời ngoa bông xuống hóa ra vô tình

Biết là thế sự bất minh
Vậy mà sao vẫn riêng mình cu rơm
Hỏi? Là lật sách sang trang!
Chỉ còn giấy trắng để tang phận này.

Gởi theo tờ giấy trắng bay
Chỉ là hai chữ tình ngay “xin chào”

DÒNG SÔNG VÀ NHỮNG CHIẾC CẦU

Ngày xưa có một dòng sông
Hữu tình sóng lượn nhớ không hồi người
Sông qua những chiếc cầu đời
Thương riêng một chiếc nhất thời mê say
Là còn nguyên nỗi nhớ đây
Theo người áo trắng gió bay qua cầu

Bây giờ áo trắng về đâu
Qua cầu mưa nắng sông sâu khó dò
Giang đầu giang vĩ hẹn hò
Lời bay theo gió con đò nào đưa
Khách sang sông thiếu người xưa
Nên dòng sông mãi đong đưa một mình

Sông xưa vẫn in bóng hình
Xôn xao sóng nhảy giữa phiêu linh đời
Vẫn còn nhớ quá cái thời
Người em áo trắng đánh rơi xuân thì
Qua cầu viết chữ từ ly
Hai đầu xa cách bờ mi nhạt nhòa

Làm sao níu lại đời hoa
Như dòng sông chảy chẳng quay đầu về.

XUÂN VỌNG TƯỚNG

Xuân

Sáng gió xuân nghiêng
Chiều riêng lẻ bạn
Mai hoa còn nở
Cho những xuân thì
Hỏi thì cứ hỏi
Nhìn tờ lịch rơi
Biết ta thêm tuổi
Tuổi nào vui chơi

Vọng

Mắt nhỏ phương đông
Nhìn đời khổ nạn
Ba ngàn thế giới
Tác nghiệp trầm luân
Bể khổ ngàn năm
Cõi trần tác tạo
Nghệp duyên sinh diệt
Biên hiện vô thường

Tướng

Cởi áo vương gia
đi tìm chân lý
khai ngộ Phật tâm
xin được cúng dường
trộn trái tim người
chính là ngã Phật
trong cõi nhân nhân gian
đạo chính là đường.

VÀ XUÂN TÚY LÚY

Cõi đời trăm phương
đường ta một hướng
bốn mùa tưởng tiếc
một mùa xuân riêng

giữa đời biển lận
cạn chén rượu cay
là thưởng hay phạt
buồn vui xuân này?

Rượu cay là phạt
Rượu thưởng ngọt đầy
Ngọt cay dù khác
Chung cơn mê này

Đêm ngày chưa tận
Thời gian vẫn trôi
Đường xa nắng mới
Vẫn còn xuân tươi.

Ngày xuân túy lúy
Rượu say quên đời.
Mấy trăng cũng khuyết
Mấy hoa cũng tàn

Đời nào không tận
Hợp nào không tan.

ĐỜI TRẮNG

Tặng Thu nga

Đời người
N như giọt sương tan
Phong vân lưu thủy
Còn làn hương rơi
Cám ơn chữ nghĩa tuyệt vời
Còn lưu ấn chỉ
Giữa đời trầm luân
Vàng trắng vỡ
Lỡ cung đàn
Đời thường thế sự
Trái ngang vẫn còn
Dù nguyệt khuyết
Dấu đá mòn
Vết lằn trần chạm
Đáy hồn lưu vong
Thu Nga
Mượn chữ vẽ vòng
Tang thương trăng khuyết
Khóc trong cười ngoài
Trang trải ý
Nói thêm lời
Khép vàng trắng lạnh
Bằng hơi thở tàn
Nụ cười
Nín lại thời gian
Hương tàn nước cạn
Tro than vẫn còn
Đời chữ nghĩa vận nước non
Khóc trăng khuyết tạt chưa tròn ước mơ.

hữu hạn và vô biên - 144

CHIỀU CUỐI NĂM

Chiều cuối năm mưa lạt qua thành phố
lá khô rơi vương vãi trạm chờ xe
dưới lớp nước
ấm chiều hiu quạnh
biết lòng đường có thương những đời cây.
vượt giao lộ là hành lang bệnh viện
chiều vắng mưa bay
tiễn ngày tháng tận
mai đầu năm khí tượng báo còn mưa
em tự hỏi biết anh có đến
cùng em
như thuở mới quen
em tự hỏi anh còn có nhớ
rằng bên đời vương vất mình em
chẳng còn gì ngoài ân tình kỷ niệm
của một thời em đã khắc trong tim.

từ nụ hôn đầu
anh ơi em vẫn nhớ
như đầu dây còn ngầy ngật mùi hương
như bên em còn vương ngực ấm
chỗ gối đầu triu mến yêu đương.

chiều cuối năm. tháng ngày chưa tận
qua đêm ba mươi. mai là lại đầu năm mới
là ngày mới khởi đầu năm mới
như tình em vẫn mới anh ơi.

đêm cuối năm. nằm trong bệnh viện
nỗi nhớ anh hành hạ át cơn đau
anh hãy đến mau lên với chứ
dù anh chưa hứa đến bao giờ.

tiếng gõ cửa
nhẹ như hơi thở
anh đã đến rồi đến thật sao
là mơ hay thật
mà sao em nghe hạnh phúc vỡ òa.

chiều ba mươi không còn hiu hắt nữa
vì em có anh là có cả đất trời
cám ơn đời đã đưa anh tới
cùng em trong yêu mến tuyệt vời.

Đêm ba mươi ngày tàn chợ vãn
Em có anh mai nắng lên giòn.

TRO THAN

Đời đã bồi tro và trát trấu
Vào ta từ thuở mới chào đời
Đến ngày sinh nhật là phải nhớ
Tro than là lễ của muôn người

Hãy giữ niềm tin đừng tuyệt vọng
Sáng ngời như ánh lửa từ than
Hãy nhớ tro tàn, than còn đỏ
Là còn hy vọng giữa nhân gian.

Cứ mỗi Lễ Tro là mỗi nhớ
Chữ thập tàn tro vẫn chưa tàn.

TỪ NHỮNG CÓN MÊ

Có những lời tỏ tình
ghi từ con mê sáng
có thể là thiếu trước hụt sau
nếu có trách
xin trách thâm trí nhớ
xin đừng hờn
vì thân nhược già suy
nhưng ít nhiều vẫn là sự thực
của trái tim chưa chai đá toàn phần
còn chút máu là còn rung nhịp đập
như tà dương thoi thóp nắng bùng lên
như ngọn nến sắp tàn chợt sáng
để thấy những gì đã miên viễn trôi qua.

Ơi em! Đời vẫn có ít nhiều chân thật
tin dùm anh dù chỉ một lần
đừng phân vân đừng ngại ngần em nhé
vì muôn đời sự thật chẳng phôi pha
vì tình yêu hơn ngọc ngà sang cả
là mối giếng hạnh phúc quanh ta
lý lẽ trái tim khó lòng tráo trở
vì chân tâm là lửa sáng thiên thu
hãy thử một lần
tín nhau chưa muộn
lời tỏ tình mê sáng rất khiêm cung
là hành trang vào vô cùng cõi lạ
là vé tàu cho chuyến cuối phiêu du.

Phiền phiền du du
tà huy quay quắt
may còn em trong mê sáng tuyệt vời
may còn em ngồi ánh mắt xa xôi
xin hãy thử ghé đời anh em nhé
một lần thôi, một lần thôi cũng đủ
đắm say hạnh phúc tuyệt vời
một lần thôi cho rong chơi tròn cuộc
giữa nhân sinh vốn rất vô thường

Oi em ! đôi bờ xa diệu vợi
khoảng cách sẽ gần
hãy thử một lần xem.
biết đâu chừng
em không còn trần trở
vì hạnh phúc gần
chứ nào có đâu xa.

MÊ CHẤP

vô tình hữu ý khác gì nhau
chỉ lạ là ta lại nhuốm sầu
tình xuân hoa nở chưa tròn cánh
năm tháng qua mau đã bạc đầu

ước gì ta hóa dòng sông chảy
theo gió gởi hồn mây trắng bay...
đâu biết ngàn năm sau hay trước
tình chẳng đong đầy ly rượu say

một khắc chính là thiên thu tuyệt
tình yêu huyết lệ cũng diễm kiều
thế gian luyến ái đời khép lại
vô tình hữu ý miếu đền xiêu

đã biết, biết nhiều hơn thế nữa
mà sao không qua được bờ mê
sân si ái dục lòng buông bỏ
nhưng sao mưa nắng vẫn quay về

tự tâm thệ nguyện hành thiên ngộ
nhưng một sát na đã lỗi thề
ngửa mặt thiên thu trăng ngời sáng
sao ta mê chấp vẫn ngập đầy

tình yêu lý giải bằng ngôn ngữ
ghi lại ngàn trang cũng gió bay...

THÁNG BẢY MÙA HOA

Tháng bảy hoa bưởi hoa chanh
Nở ra thơm ngát vườn anh Thu vàng
Cám ơn tình gió ghé ngang
Cho cây rung lá ngập tràn hương đưa

Gió vờn lay động song thưa
Vườn em bên ấy đã vừa lòng chưa
Ở kia tóc ướt sau mưa
Em hong nắng sớm hương thừa bay sang

Cho anh ngây ngất ngỡ ngàng
Tự dung lại muốn thỏa lòng mây mưa
Tháng bảy hoa Bưởi đong đưa
Hoa Chanh lắt léo cũng chưa vừa lòng

Chỉ là chút nắng son hồng
Gần nhau sao mãi ấm nồng mê say
Vi Hoa Chanh, Bưởi hương bay
Vượt rào vì Bậu, Qua đây sẵn lòng

Sẽ về, về lại bến sông
Thăm hoa vườn cũ trái lòng gom hương.

SÁU CÂU

@

nhớ rồi hoàng thị ngày xưa
trung vương thuở ấy nắng mưa anh chờ
như gã khờ rất ngu ngơ
làm thơ không chữ, ý thơ không lời
tự dung lòng dạ rồi bời
như bùa trấn yểm chận hơi thở tàn

BẢY CHỮ

@

anh về viết lại dòng thơ lỡ
dan díu cùng em trong giấc mơ
ý thơ rơi xuống đời hữu hạn
vân gieo lạc điệu gió không ngờ

em thuyền trắng chở thơ phiêu lãng
vào chỗ mênh mang tận đất trời
anh vẫn bên bờ hiu quạnh đợi
gió chướng đưa trăng lạc bến đời...

NGHIÊNG

Em nghiêng hay là đêm nghiêng
Mà sao như thể âm dương hao mòn
Thương đời ngựa mỗi chân bon
Vẫn còn lội suối trèo non mệt nhòai.

Em nghiêng hay là đêm nghiêng
Mà sao đau nhói hai miền âm dương
ngựa già mỗi gối dặm trường
trèo non lội suối mười phương ta bà

Em nghiêng hay là đêm nghiêng
Mà sao đau nhói âm dương thế này
ngựa mỗi gối chim còn bay
vu sơn gió hú ngất say xuân tình

Em nghiêng hay là đêm nghiêng
Cho anh cúi xuống hôn triền cỏ hoang.

THU TẬN VÔ ƯU

Từ ngàn thu trước hoa đã nở
cúc vàng khoe sắc rực vườn anh
vàng lên xác lá mong manh lắm
thơ gieo lạc vận ý chông chênh

vậy thì xin hãy vui lòng nhé
cúc cứ mãi khai cúc vàng ơi!
đã biết mưa thu rơi rất nhẹ
mà sao vẫn đắm ướt lưng tôi

có phải ngàn thu hay chỉ một
phút giây là đã ngắt ngư đời
cái phút ban đầu người thường gọi
chính là tiếng sét xé đêm rơi

Cúc ơi mau nở vàng thêm nhé
cho mùa thu lại đậm sắc hương
cho đêm sẽ qua ngày sẽ tới
cho đời thêm vạn đoá vô thường

không phải tự dung mà hối hả
chính vì ráng đỏ sợ chiều rơi
lại thêm nắng quái xiên khoai đã
làm nát đời tôi lúc xa người.

vẫn biết chiều trôi ngang mắt biếc
vẫn thường vương bận chút tình thôi
mắt dầu sau gương ai hiểu được
vui buồn thức tỉnh cúc vàng ơi.

người về sương trắng đầu điểm bạc*
ta về níu lại nhánh phù vân
mùa thu có vội qua chẳng nữa
trong ta còn đó ngọn mây tần.

chỉ một giây thôi là đã đủ
biết đời hư ảo tự trăm năm
vậy mà sao cứ phân vân nhi
chắc vì cúc nở đã ngàn năm

Xin cảm ơn đời hoa lại nở
dù chẳng vì tôi hay vì tôi.
Vì thu thiếu cúc thu vàng úa
và tôi thiếu em tôi hụt hơi.

**Chữ tô thùy yên*

BIỂN CUỐI VIỆT SÓNG GẦN XA

gợi cà mau

Qua sông Cửa lớn buông tay xả
Những nhọc nhằn theo sóng nước trôi
Mơ về đất khổ Năm Căn cũ
Dừng lại chồi tranh lánh sự đời
Đất cũ người xưa rung rung nhớ
Em gái Đầm Dơi thướt hẹn hò
Sông nước ngược xuôi vui đời sóng
Những mùa nước nổi cá Măng theo

Cá Măng lưu luyến dân cùng khổ
Chỉ tiếc rằng xưa lỡ chuyến đò
Nay đã bao nhiêu mùa ly biệt
Vẫn nhớ như in một dáng chèo
Thuyền khảm nắng tràn vàng hoa Mắm
U Minh đất mũi ngát hương Tràm...
Chân chất Cà mau tình xuôi sóng
Chân trần đầu sợ muối ngập Vàm...
Nhưng nhớ khuyết tròn trăng gheo mộng
Nước ròng nước lớn biển còn trong
Tình cờ hạnh ngộ bên trời lạ
Ngờ ngộ như là em phải không
Một chút tóc mai sương nhẹ điểm
May sao mắt biếc vẫn êm đềm
Cho anh níu lại tình biển gọi
Từ thuở sang sông chưa hề quên.

Thôi đành gom lại bao hờn tủi
Thả xuống biển khơi tạ lỗi người.

QUA CẦU GIÓ ĐƯA

Người qua cầu
gió đong đưa rút ván
Chắc bờ bên kia có những niềm vui
Bờ bên đây một góc riêng hiu quạnh
Vắng người rồi
đôi âm với ngâm ngợi

Đã biết thói đời luôn là như thế
Sao lòng cứ mãi
nhớ khôn nguôi
Người có cả bầu trời cao bay lượn
Ta giữa mênh mang
hình nhớ bóng thôi
Có góc nào vui cho người mơ mộng
Có góc nào buồn thương nhớ ướm mi
Biết nói làm sao cho người hiểu được
Chữ tình yêu
muôn thuở vẫn xuân thì
Thôi đành nhật
giấc mơ hoa đã vỡ
Gói biệt ly lặng lẽ gởi mùa qua
Người rút ván bên kia cầu
có biết
Gần phút giây là tình đã thiên thu.

Xin hãy nhớ
đất trời và nhật nguyệt
Luôn vẫn xoay
vì mãi kiếm tìm nhau.

TRĂNG NGHIÊNG

sóng sánh hồn trăng hay hồn tôi
mà sao như tiếng sóng vỗ đời
cho sông say khướt trên dòng chảy
minh nguyệt tình vương mây gió bay.

em là minh nguyệt phương này
hay trăng huyền hoặc đọa đầy anh đây
anh vẫn là một gã say
mơ trăng đầy nước quắt quay nhớ người.

hãy là cứ cúc vàng tươi
vì ngàn thu cũ cũng ngời ánh trăng.

LÒNG TA CÁNH BUỒM

Gần nhau thật như giỡn chơi
Chỉ vì màu áo đạo đời cách phân
Áo đời xơ xác phong trần
Đạo bào sương khói hương trầm nhẹ trôi
Chỉ là màu áo khác thôi
Mà sao khác cả ý lời nói ra
Rất gần mà lại hóa xa
Mặt bàn không rộng, lòng ta cánh bướm
ảo mờ sương khói chiều hôm
dấu trong màu áo ủ hồn thương vầy
lam chiều tà áo ai bay
ngang qua nỗi nhớ quất quay thế này
thiền môn cửa khép lại ngày
chiều hôm nắng tắt sương bay trong đời
chỉ là cách mặt bàn thôi
mà sao như cách biển trời mênh mông.
Hóa ra mộng mị sắc không
Có đầy mắt đầy hoài trông được gì.

ANH NHỮNG MUỐN, EM OI! VẪN MUỐN

Anh những muốn
Đêm dài thêm chút nữa
Đề cho em ở lại đừng về
Anh những muốn
Em ơi! khoan, nằm đấy
Đề cho anh cúi xuống vỗ về
Đề cho anh úp mặt cận kề
Mặc vũng lầy bùa mê thuốc lú!

Anh những muốn, em ơi!
Muốn nữa
Thêm lần yêu cho ân ái tràn trề
Giữ riêng mình trái cấm lẫn si mê
Dầu cho phải trầm luân
Đời khổ nạn
Anh xin vâng
Bất hối thật lòng
Vi tình yêu muôn đời có thật

Anh những muốn, em ơi! anh muốn
Nửa kia là vĩnh viễn của riêng anh
Dầu đó là trái cấm địa đàng
Hoa lá độc âm tào và mật đắng
Mặc chung quanh có đầy mầm tội lỗi
Anh vẫn xin vâng
Nhận tội bình thường
Nhưng tội gì
Ngoài tội yêu chân thật
Xác lẫn hồn dưng hiến riêng em
Anh vui nhận phần mình trái cấm
và lời nguyên trần yếm
tự ngàn năm
Anh vẫn xin vâng
Nhận đời khổ mạng
Vi em ơi!
anh sinh ra và sống
để yêu người muôn kiếp
thế thôi.

Anh những muốn, ngàn lần vẫn muốn.

NGUYỆT KÝ

Lại một đêm không ngủ
thức chờ sáng mệt nhoài
ly cà phê đắng chát
điều thuốc cay bờ môi

Hình như miên man nhớ
một điều gì không hay
người cầu toàn cuộc sống
tôi bất xứng xưa nay

Duyên nam phương ngăn ngủi
rớt ngậm ngủi về đâu
hồ trường xưa đã vỡ
tình giang vĩ giang đầu

Đêm nổi đêm thao thức
ngày quất quay nhớ đầy
biết là mộng hay thực
khi trời còn mây bay

Rượu rót đầy chưa cạn
sao đã ngày ngật say
hay mộng du đi loạn
lạc hướng giữa ban ngày

Ôi nụ cười khó hiểu
của monalisa
như lưỡi dao bén nhọn
lưu vết cắt trên da

Tôi dại khờ bé mọn
không tự lượng sức mình
tôi ngu ngơ ôm trọn
bóng mà cứ tưởng hình

Tôi là ai lạ quá
nhìn trong gương-tự dung
thấy như người ngây dại
vuốt mặt cười rung rung.

Miếu đèn xưa nghiêng ngả
chỉ còn tro bất toàn.

NHỮ LÁ PHONG RƠI

về dạ dung

Ôn người nhan sắc một thời
Nụ cười sư nữ chia hơi thở dài
Ôn người hương phấn trang đài
Rơi theo phiến lá thu phai vì đời

Thu nào lá chẳng vàng rơi
Rừng gia nã đại sương phơi ngăn đường
Làm sao ta đến cúng dường
Đề xin sư nữ mộng thường vu sơn.

Thôi thì xin nụ cười buồn
Còn hơn hieu quạnh chốn đơn gôi hờn.

LỜI XÚNG TỘI SAU CÙNG

Thú thực cùng anh em vụng về quá đỗi
Ngồi bên nhau chia nhịp thở rộn ràng
Chút hương nhụy một thời con gái
Có còn đâu để dâng hiến nồng nàn.
Vòng tay tham lam bờ môi cưỡng bức
Em thật tình rạo rục cuồng ngây
Em vẫn khép vòng tay tận hưởng
Không vuông tròn cho anh trọn đam mê
Em dâng hiến toàn tâm toàn ý
Xác lẫn hồn nguyên vẹn thuộc về anh.
Nhưng sao lạ, cứ thèm, cứ muốn
Là lại càng ray rứt ăn năn
Bởi em đã không còn là thiếu nữ
Vội trình nguyên tử thuở xuân thì.
Em sợ lắm khi anh yêu cuồng nhiệt
Sau đó là nguội lạnh phải không anh?!
Và khi ấy đâu bờ môi quẩn quít
Đâu hương đưa căng máu thỏa khát thèm
Đâu vòng tay ôm ghì thân thể,
Da thịt căng dòn rạo rục chẳng nguội ngoai.
Em sợ lắm
Một lần yêu khát kiệt
Là cả đời cô lẻ mỗi mòn trông

Nhưng sao vẫn, cứ cần anh như thế:
Không còn ai trong cõi đời này
Anh hỡi anh, hãy mau cúi xuống
Cho em xin đầu lưỡi nam châm
Cho em xin ngón tay phù thủy
Khơi nguồn tinh túy nghẽn nhiều năm.

Em vụng dại như thời con gái
Run rẩy trong anh máu vẫn dồn
Căng da xẻ thịt mỗi lần hôn
Và cứ thế em vừa yêu vừa sợ
Biết làm sao trọn vẹn ý sinh tồn.
Để mãi hoài được yêu anh như thế
Chưa yêu ai trên trái đất này.

Anh hỡi anh, hãy mau lên với chứ
Bóng tối chiều hôm chẳng đợi chờ.
Hãy cố tin đây là lời rất thật
Từ con tim ứ máu rất chân tình
Và anh ơi! Hãy khỏa thân nhục thể
Để cho em thực sự hiện nguyên hình.
Chiếc áo nữ tu, một thời đã mặc
Thôi đành trả lại cho Dòng
Để cho em không còn bối rối
Và không còn tự dối lương tâm.

Mau lên anh
Hãy nâng bầu ngực lớn
Đã bao năm ép dưới áo tuyết trinh
Vẫn thường xuyên làm em khó thở
Khi lửa đam mê giục già lúc đêm về.
Sau giờ cầu kinh không làm em dễ ngủ
Mà chỉ nhân lên những khát thèm.
Đời con gái đã một lần đánh mất,
Mặc áo Dòng diệt dục cuồng mê
Nhưng ánh sáng muôn đời tràn trụi
Và em yêu anh đâu có lỗi gì.
Lời thú tội cuối cùng đã tỏ
Hãy nghe em và xin chớ cười buồn.

Em yêu anh thật tình như thế
Gánh trầm luân em chịu đến mãi phần.

Đa Minh Viện / mùa thu

SÓNG

Em ơi đừng nhỏ lệ sầu
Vào lòng biển mặn thương đau đã đầy
Cũng đừng trách gió hờn mây
Trăm năm sóng vỗ mưa vây chập chùng
Tình đời biển tận thủy cùng
Như gừng thiếu muối xót từng nỗi đau
Cũng đừng hờn sóng vì đâu
Xa bờ bỏ bãi cát sầu ngẩn ngơ
Van em đừng ôm biển mơ
triều lên nước ngập xóa mờ dấu chân.

Chỉ còn tình biển ân cần
Vẫn luôn nhớ sóng phong vân bạc đầu.
Hãy là như biển thâm sâu
Vẫn nghe tiếng sóng thẳm trầm gọi tên .

QUA ĐÒ

bến đò thừa phủ ngày xưa
gió đưa giọt nắng trú mưa tam tòa
mưa rả rích mưa nhạt nhòa
mưa qua thượng tứ ướt tà áo ai

vân lâu thương bạc tuy hai
vẫn là chỉ một vì ta có mình
mái nghiêng soi bóng ru hình
câu hò ai đây cho tình qua sông

thôi đành thả nụ xuân hồng
theo hương giang lạnh xuôi dòng thuận an

THU PHAI

Ngày phiêu hốt gió ngát say
Chiều lên độc ẩm rượu cay nhớ người
Vó câu hãn mã qua rồi
Sao còn dấu tích một thời trên lưng
xin ơn Cha núi Mẹ rừng
chiều hồn nghĩa sĩ trên từng đò cây
đòi cây không cánh vẫn bay
theo từng phiến lá vàng say nhớ nguồn.

SÁU TÁM

Cũng đành mượn chén phù vân
Rớt về phương bắc băng khuâng nhớ người
Từ Nam gió cát cuối trời
Nhũ hương vẫn mọc ngàn đời tồn sinh

Thả câu lục bát lang thang
Kéo mây che nắng dậm ngàn trần ai
Gởi cho gió những bi hài
Nhân sinh khổ lụy sông dài núi xa

Biết là mây gió ngàn xa
Đèn dầu đã cạn riêng ta vẫn cười
Ngông nghênh đi giữa trần đời
Cuối đường chưa tận cuộc chơi đã tàn

MỘNG VƯỜN HOA

Hoa nào nở chẳng tàn
Có sinh là có diệt
Nếu nhân sinh bất tử
Thiên đường hạ giới đâu

Chỉ biết nhau một phút
Chỉ cảm nhau một giây
Người yêu người đồng cảm
Thiên đường chính là đây

ĐÒ XƯA BẾN CŨ

hoa quỳ một đóa vàng mơ
vươn lên từ đất cây khô trơ cành
hoa nghiêng cánh. cỏ lại xanh
nắng dòn ru gió mấy cành phượng đưa

nuối mùa qua, những hè xưa
tha phương bạc tóc nắng mưa lạc loài
vẫn thương vẫn nhớ hương lái
thương dân phố Vĩnh trải dài điệu ru

ru đời theo nhánh phù du
thoáng qua như mộng vỡ từ trắng tan
trắng tan. trắng ghen. khuyết tàn.
mới vừa thấy đó vội sang bên đời

người như chim sáo rong chơi
ghé qua một thoáng đã rời cánh bay
mang theo buồn giận đắm say
một thời mới lớn quất quay chữ tình

đã quỳ nhạt sắc thay hình
nhánh cành rũ xuống riêng mình lẻ loi
về đâu những giấc mộng rời
ghép thành kỷ niệm cuộc chơi đã tàn

mai về thăm lại ba càng
ghé qua chợ Vĩnh tìm hàng bán mơ
dấu mơ tan. tình nhạt mờ.
vẫn thương bến cũ dò thơ Long Hồ.

LỤC BÁT RỜI

mây

rải câu lục bát lên trời
hóa mây vùn cầu gheo người chút chơi
ta bà bề khổ là đời
tâm như sóng cuộn một thời riêng ta

lạnh

Dáng em nằm giữa kiêu sa
Mặt hồ gương lạnh mây ngà rớt rơi
Giọt trắng rụng xuống góc đời
Em nghiêng người nhặt câu thơ vô đề

trắng

mai kia một nọ anh về
không vàng trắng lạnh hôn mê thất thần
em kiêu sa có ngại ngần
khi anh bóng ngả bên thềm rêu xanh.

nghiêng

giọt nắng nghiêng chạm hoa chanh
hương bay theo gió quẩn quanh hiên nhà
tiếc thay tóc đã sương pha
công hầu chí lớn vẫn là phù vân

ĐƠN HÀNH

Mùa hè áo đỏ phượng rơi
Chạm vào nỗi nhớ từ thời chớm yêu
Yêu con đường nhỏ nghiêng xiêu
Trúc vàng lả ngọn cánh điều biếc xanh

Trời cao nắng lụa vờn quanh
Mây bay lòng ở đơn hành về đâu
Hai mùa Xuân Hạ qua mau
Thu đông bước lữ áo nhàu cúc phai

Hỡi em áo trắng vờn bay
câu thơ đề tặng ngắn dài còn không
mùa thu áo nắng mơ hồng
giọt sương trên lá còn nồng lửa rom

màu phai sắc nhạt vẫn thơm
hương hoa xác bướm nhập hồn trang sinh
Mùa đông giọt nắng si tình
Rơi vào mắt biếc nhân sinh ai ngờ

Tự dung con chữ ngần ngại
Trước sau xưa cũ câu thơ lạc vắn
Mãn thiên hoa vũ Xuân phân
Riêng ta dặm lữ phong trần còn nguyên

Khác gì đời bến vắng thuyền
Thuyền trôi bến đợi kỳ duyên mãn phần.

TIẾNG CHIM, HOA và GIÓ

Em ơi hoa lại nở
Ngày sẽ đầy sắc hương
Sao đêm như ngạt thở
Ngất tim đây vẫn vương

Những đời chim vẫn hát
Giữa sắc không vô thường
Khác gì em mật ngọt
Giữa đời như khói sương

Tiếng chim trong bụi rậm
Hay trên gờ mái cong
Vẫn là lời gọi bạn
Qua miếu đền trống không

Gió xa từ vạn dặm
Thổi một đời cuồng ngông
Qua rừng xưa chim hát
Tiếng tan vào mênh mông

Gió qua sông nước ngọt
Gãy cánh bay xoay tròn
Chim bay qua sa xuống
Vững xoáy đời chiều hôm

Em ơi hoa lại nở
Giữa những môi hôn người
Em ơi chim lại hót
Tiếng ngân dài hụt hơi

Hoa vì người mà nở
Chim vì bạn mà sa
Em vì đời hương sắc
Ta vì em mù lòa.

Chim - hoa- người và gió
Là vòng tròn khít khao
Như bánh xe thương khó
Vết lăn mòn tiêu hao.

BỆNH BÔNG

*bệnh bông theo sóng nước trôi
ghé đất cuối việt tìm nơi ở nhờ
gặp cô lái trẻ ương mơ
hỡi ơi! Ta lại ngẩn ngơ nữa rồi!
lại làm thơ lại bồi hồi
lại xao xuyên nhớ đứng ngồi không yên...*

THEO SÓNG NƯỚC TRÔI

Đêm trần trọc đêm xao xuyên nhớ
Trăng về đâu ánh nguyệt về đâu
Ta lão trượng già nua sao lái đò
Trăng lẳng lơ theo sóng biển chông chênh
Thuyền là thực mà trăng là mộng
Ta là ai mà ngơ ngẩn thế này
Ta là gã cuồng si mất trí

Sao vẫn còn mơ nguyệt yêu trăng
Ta là tỉnh hay say! Lạ nhỉ
Giữa thực mơ vẫn động sóng tình say
Gió ghé qua song
Thổi tan mộng寐
Gió bay đi để lại chiếu chần nhàu
Người cởi áo sang sông tình tự hiển
Ta cuồng si như sóng dữ chồm lên
Sóng nhảy bờ ta rơi vào vực cạn
Úp mặt ngậm ngùi cũng tro than.

VẪN LÀ MƯA NẮNG THẤT THƯỜNG

Em ơi sáng nay mưa,
chắc vì trăng đã khuất
những tàng cây nghiêng ngửa
giữa gió lồng đong đưa

anh sợ ngày nguyệt lặn
chìm sâu trong lòng đau
anh sợ mưa và nắng
làm hoa lá đổi màu

em ơi đêm nay lạnh
ta không còn bên nhau
lúc cận kề sao lại
như xa cách hai đầu

mùi thơm còn quấn quít
chỗ em ngồi hôm qua
bàn tay anh quá nhỏ
không đong đầy hương xa

em ơi anh trở bệnh
vì mưa nắng hay là
trong đáy lòng hiu quạnh
không ánh sáng nguyệt tà

ngăn tim riêng đã mở
cũng chỉ là trống không
như vực sâu vô hạn
như đất trời mênh mông

em ơi đêm ngạt thở
ngày u uất gió gào
đời xôn xao ai nhớ
chút riêng mình lao đao

rất gần sao lạ quá
vẫn giang vĩ giang đầu
khoảng cách không thấu ngần
vẫn dài như từ lâu

anh một mình vấn lệ
tự hỏi thăm trong đêm
là ai mà lạ nhỉ
tiếng thở dài sâu thêm

ơi đêm tàn nguyệt lặn
mai nắng gió về đâu
thêm một lần hứng chịu
vết cắt ngọt và sâu

Dù sao thì... cũng vẫn
on em tận ngàn sau
đến đi như gió thoảng
qua đời anh ngất đau

14-9-14

LỄ MẸ KHÔNG VUI

Mùa này lễ Mẹ! Hỡi ơi!
Cô vi quái ác khiến đời ách tai
Chao ôi! Lễ Mẹ ngày mai
Hoa tàn mưa nặng hạt bay mù trời
Trông ảnh Mẹ luống ngậm ngùi
Đời con xa xứ niềm vui chưa tròn
Chắc là nhang lạnh khói hờn
Mộ bia phai chữ cỏ sầu vương chân

Đau như ruột cắt máu bầm
Ngàn xa bái vọng yên phần Mẹ ơi!
Mai kia ngáy nắng sáng đời
Nhất bộ nhất bái ơn trời niệm hương
Trên cao xin Mẹ đoái thương
Cầu cho thế giới tai ương tiêu trừ.
Xin cho nhân loại phù hu
Xóa tan thu nghịch chung tay cứu người.

Loại cô vi khỏi cuộc chơi
Năm sau lễ Mẹ ơn đời dài lâu

tháng năm/20 âm đạ

LỜI RU TỪ MẪU VẪN CÒN

Hôm nay lễ Mẹ em ơi
Câu thơ khó gói trọn lời Mẹ ru
Tròn năm hình bóng biệt mù
Khói nhang hương quyện tâm tư chưa nhòa

Hôm nay lễ Mẹ chính là
Nhớ ơn từ mẫu nuôi ta nên người
Tiếc thay Mẹ đã xa đời
Thế gian biến ảo ngang trời mây bay

Hôm nay lễ Mẹ chén này
Mượn trà thay rượu cũng say nghĩa tình
Mẹ chính là ánh bình minh
Soi đường tăm tối hành trình thế gian

Tâm thành dâng Mẹ bặt ngàn
Trăm hoa khai nở tro tàn giấy bay
Đèn nhang xua bóng tối đây
Trong mơ thấy Mẹ quanh đây ngậm ngùi

Hôm nay lễ Mẹ em ơi!
Thiên thu còn chữ khắc lời tiếc thương.

MẸ MIỀN TÂY

bài thơ viết giữa ngày giỗ mẹ
chợt chạnh lòng nhớ cuống rún đau
bà mụ cắt, miếng sành không bén
và chôn nhau nơi đất gò bồi
gió hai phía sông tiền sông hậu
thổi phù sa đọng lại đôi bờ
những cánh bèo trôi sông lạc chợ
tấp vào đây lập xóm mờ đường
hướng về đông cổ chiên chợ nổi
sóng nước hiền hoa nở xôn xao
như nhớ thương bến bờ sông gọi
tiếng quê hương nam bộ ngọt ngào
nghe ai nhắc mai về đất vĩnh
tự dung lòng dậy sóng lao xao
tự dung thôi, sao nhưng nhức nhớ
như kiến bò qua cuống rún non
nhớ tiếng mẹ cười vui dưới nón
nón đứt quai bạt gió sân vườn
thành cánh diều bay lên cao vút
cho hoa cau rụng trắng hiên nhà
roi trên tóc mẹ hiền hóa bạc
sương trắng miền quê ngoại là đây
giờ mẹ đã về miền miền viễn
tôi vẫn gió mây vẫn ngậm ngùi...

bài thơ viết nhân ngày giỗ mẹ
chữ nhòa lệ đầm tận ngàn sau...

HOA THIÊN LÝ

Dâng Mẹ

Bát canh hoa Lý Mẹ ơi!
Tự dung có được ở nơi xứ người
Đọt xanh chớm nụ khẽ cười
Con Tép bạc nhỏ không lời đãi bồi

Trời ơi! Nhớ Mẹ tuyệt vời
Lệ rơi trên bát canh đời tang thương
Mẹ ở đâu, Mẹ về đâu!
Trăm năm hạt bụi đất sâu ngậm ngùi

Bát canh Hoa Lý xứ người
Dường như lại chứa một trời quê hương
Giàn hoa Thiên lý Mẹ thường
Cho con bóng mát suốt đường con đi

Bát canh Hoa Lý có gì
Lại nhớ Tép bạc nhớ mùa Bắc rơi
Nhớ bếp lửa ấm nồng hơi
Những làn khói trắng đầy voi sương chiều

Giữa ngàn xanh trái gấm thêu
Sáo diều vắng vắng từ triền đê xa
Là hồn thơ nhạc trong ta
Đậm mùi cỏ nội hoa xa hương đồng

Đã mấy mùa Lý trở bông
Chờ ta về lại hay không nhớ gì
Riêng ta Thiên Lý vẫn ghi
Trong tim từ thuở biệt ly Mẹ hiền

Biệt ly hai chữ ưu phiền
Ngày đi tóc mẹ còn đen mượt mà
Bây giờ Mẹ đã biệt xa
Tóc con sương đêm hải hà cách ngăn

Mượn canh thiên lý trời trăng
Mai ta cát bụi cũng khăn gói về.

Ở MỘT CHỖ NÀO CÓ CỬA VÔ ƯU

@

giọt nắng cuối
rơi vào ly nước lạnh
sóng sánh hồn trắng
chớm dậy thì
giọt mồ hôi từ bờ xa đá dựng
đã tan theo hơi thở hoàng hôn
cuối chiều
nắng gọi vô âm
ngại ngần
người nhìn người rất lạ
dường như
người bất bại nhưng lòng người đã bại
luống cuống, rét run
núi nắng chiều đang rụng
xuống vực sâu bờ nhớ
đất thở dài

@

đêm rét mướt
đêm tạ ơn đồng đá
chàng jack lang thang* không chỗ đi về
linh hồn ngu ngơ
giữa làn ranh sanh tử
cửa thiên đường- địa ngục khép vì đâu

@

Ơi ới gọi nhau
những đời thua thiệt

vọng ngôn hí lộng chẳng được gì
vô ngôn bất vọng chạm cuồng si
có thể tôi
gã si tình hạng bét
nên thường xuyên chạm cửa hững hờ
có thể tôi
gã si tình hạng nhất
gõ cửa đời
quay quắt với vọng mơ
@
Chiều nắng chết
cánh chim di mãi miết
chệch hướng bay
đau đầu một đời ngông
lời thú tội
như tiếng rên thảm thiết
từ thượng nguồn hay đáy vực
khác gì nhau
những hạt bụi
bay vào đêm khô khốc
sao vẫn nghe thấm lạnh
xác lẫn hồn
tiếng xương cốt chạm nhau
như bùa chú
réo rắc bên tai
lúc mãn đời.
@
Ồn em
nhang tàn chưa kịp tạ
hồn bay đi
chưa khép cửa vô ưu.

**Jack O'Lantearn trong lễ hội Halloween*

hữu hạn và vô biên - 186

THAO TÁC THƯỜNG TÌNH

mỗi ngày đào lỗ trồng cây
ngõ như đào huyết chôn ngày tháng tôi
mỗi ngày tiễn thời gian trôi
làm sao vun gốc hoa đời quá queo
mỗi ngày nghe gió ngàn reo
khác gì ma hú lưng đèo vọng âm

chỉ thế thôi rất ân cần
sáng trưa chiều tối lặng cầm riêng mình
đôi bờ ngăn cách tử sinh
khác gì tơ sợi lưới tình mong manh
cảnh đời biến đổi rất nhanh
khác gì mây trắng trời xanh ghẹo người

dù sao cũng cảm ơn đời
mưa khuya nắng sớm tứ thời giao hoan
sinh sinh diệt diệt tuần hoàn
nhân gian tiền kiếp tro tàn bụi bay
phải chăng hai chữ đêm ngày
chính là biên giới tỉnh say giữa đời

mỗi ngày đào lỗ giỡn chơi
chôn mây vùn cầu cảm hơi thở tàn.

ẢO CẢNH RIÊNG MÌNH

nhấn ht.nguyệtkhuyết

Anh về viết lại dòng thơ lỡ
dan díu cùng em trong giấc mơ
y tình rơi xuống đời hữu hạn
lạc điệu vẫn gieo nát hồn thơ

em thuyền trăng chở thơ phiêu lãng
vào ảo cảnh mê gió núi tràn
bên bờ hiu quạnh anh còn đợi
chờ gió đưa trăng nhập cuộc tàn

anh về gom lại tình thơ nát
ghép chữ thêm lời vẫn đắng cay
ba vạn sáu ngàn ngày một thoáng
phù du theo gió gửi tình mây

mây tự ngàn xưa còn bay mãi
biết trăm năm tận có còn anh
biết ai còn nhớ, yêu đời chữ
mai đến mộ phần khắc bia xanh

anh về chuốc lục tô hồng lại
ngạo với riêng em một nụ cười
cho dẫu thuyền trăng nghiêng mây sóng
anh vẫn bơi theo níu mái chèo

Đề lỡ mai kia mồ khô cỏ
ngậm ngùi đơn lẻ có trăng đưa.

SÀI GÒN NHỚ

*Ghi lại từ những đời chữ thặng hoa từ nhớ quên
không thứ tự, ngày tháng. Nhắm lưu dấu ít nhiều
một thời văn học miền Nam với tất cả tình yêu và
lòng ngưỡng mộ như một lời cảm ơn chân thật với
văn chương.**

*...Từ thuở ly hương thành người biệt xứ
Hai chữ Sài Gòn xâm ngược trong tim...*

Vì:

Sài Gòn xưa có Nguyên Sa lụa trắng
Của Hà Đông làm mát nắng rong chơi
Nắng theo gió ngập ngừng trên tóc ngắn
Cho thơ rơi thả mộng xuống dòng đời

Sài Gòn xưa có Tất Nhiên họ Nguyễn
Qua giáo đường thấy thập giá buồn hiu
Chúa khóc hay cười dùm người thất thế
Khi Linh hồn tượng đá đã nghiêng xiêu

Sài Gòn xưa mặt trời sau thành phố
Thanh Tâm Tuyên thơ hực nắng bùng lên
Thơ ở đâu xa lay từng Khuôn mặt
Bếp lửa Cát lầy Tiếng động Mù khơi

Sài Gòn xưa có bóng dừa hoang dại
Trong mắt xanh thiếu nữ đẹp như mơ
Cho Đinh Hùng thơ rơi theo hồn chữ
Mộng kẻ vai hương ngát suốt một đời

Sài gòn xưa có dịu dàng Mai Thảo
Đêm màu hồng vẫn lặng lẽ đưa cay
Nhu Trang sinh thả hồn theo mộng ảo
Dựng Miếu đèn giữ lại tiếng hát bay

Sài gòn xưa có người gom triết lý
Hòa hợp đông tây kim cổ luận bàn
là Vũ Khắc Khoan Trương chi nhập thế
Bút quây Tháp rùa đòi kiếm giải oan

Sài gòn xưa có Duyên Anh họ Vũ
Viết truyện thơ ngây an ủi bóng hình
Đêm trăng trọc giữa giang hồ hiểm ác
Chép chuyện đời hảo hán luận nghĩa tình

Sài gòn xưa có Hoài Trinh Minh Đức
Tự hỏi Kiếp nào còn có yêu nhau
Thơ ngàn câu khóc mùa thu Trăng gãy
Đêm gối sầu thương cố xứ lòng đau

Sài gòn xưa có Bách khoa tạp chí
Nguyễn Thị Vinh tắt bật đăng đàn
Vẫn giữ tinh thần Văn Đoàn Tự Lực
Khai phá văn chương kết nối trong ngoài

Sài gòn xưa có chàng thi họa sĩ
Nhà ở Kỳ Đồng trên bến dưới sông
Nguyễn Hữu Nhật thương thơ không tri kỷ
Mượn sắc màu hoa gấm vẽ sắc không

Sài gòn xưa có trích tiên Bùi Giáng
Bực giảng cao người thấp hứng phần đời
Mượn túi cái bang chứa thơ hào sảng
Bất cần đời nên mê mãi rong chơi

Sài gòn xưa có Hoa nở mười phương
Lê Đức Vượng thành thành Vương Đức Lệ
Nên Giữa Đời Thường Thơ tràn nhịp sống
Mơ níu Thiên nga trên ngọn đỉnh trời.

Sài gòn xưa Nguyễn Thụy Long Gió hú
Theo dấu chân người đi Vác gà voi
Trên gác bút tụt treo thời Nợ máu
Vào cây vắn đã khô khốc nhánh đời.

Sài sòn xưa kể ra không thể hết
Những văn nhân thi hữu nhớ và quên
Nhưng nhất định nhớ Phương Triều Xóm mộ
Mất thanh âm múa bút mặc khen chê

Nhớ Hoàng Trúc Ly thơ ngâm á phiện
Thương vũ hoàng chương ướp chữ phù dung
Thơ không cánh vẫn bay lên vội vã
Sợ Năm cửa ô khép mộng yên bình

Sài gòn xưa có lời cây bông vải
Nở trắng đêm khu Vườn Chuối Bàn Cờ
Con hẻm nhỏ che đời Trần Tuấn Kiệt
Như dâu tằm nuôi kén để ươm tơ

Sài gòn xưa có lính dù trên phố
không gian xa còn in đậm dấu giày
Hà Huyền Chi thơ như đường mật ngọt
Rót dịu êm vào chén rượu nồng cay

Sài gòn xưa Du Tử Lê tất bật
Hỏi loanh quanh rồi lại vẫn chính mình
Đâu là chỗ nhân gian chưa biết đến
Mãi ưu tư quay quắt một chữ tình

Sài gòn xưa có nắng mưa thương xá
Tô Thùy yên người quét dọn hành lang
Thơ trải thảm mặc đêm đi ngủ sớm
Ý vẫn rơi vào nỗi nhớ miên man

Sài gòn xưa Phạm Ngũ Yên không ngủ
Thường lang thang trên đường phố vắng người
Chẻ chữ làm tư cắt ra thành tám
Thao thức cùng thơ nhớ biển bạc đầu

Sài gòn xưa có thiền sư để tóc
Phạm Thiên Thư ngủ dưới cội hoa vàng
Chân đất nâu sòng theo chân Hoàng thị
Công phu tan vì vỡ mộng đồng sàng

Sài gòn xưa trắng đêm người viết chữ
Trần Dạ Từ gõ cửa tuổi thơ ngây
Luôn tự vẫn mình đã già hay trẻ
Rồi thả thơ bàng bạc khắp trời mây

Sài gòn xưa nổi dài Khăn sô trắng
Cho Nhã Ca giặt chữ trên sông Hương
Rửa máu tanh xả oan người chết thảm
Đoạn đời đau, thành sập, đất tro xương

Sài gòn xưa có người ngồi Ván Lê
Giữa Trần ai đếm những hạt mưa rơi
Đề làm thơ tả Thu buồn như thể
Mưa không vui lệ nhỏ tự vấn hoài

Sài gòn xưa còn thêm Ngô Nguyên Nghiễm
Trữ dược trong tim, tích máu viết lời
Thiền quán Hạnh Trang hay là thư quán
Mà sao những đời chữ mãi gọi mời

Sài gòn xưa có phần Trần Yên Thảo
Bạc tóc dài râu vẫn chữ tâm nguyên
Sách viết ngàn trang ý tình chưa thỏa
Cổ tự đường thi nôm hán nhuộm nhừ

Sài gòn xưa có Châm Hồ - Đức Doãn
Giữa chợ đời ca hát nhớ biển xanh
Nhặt chữ gom thơ tấu thành giai điệu
Những khúc ru hời gọi sóng buồn tênh

Sài gòn xưa có Tạ Ân Ninh Chữ
Liu riu lửa nhỏ thủ tự còn nguyên
Phân phát rong chơi rộn ràng làng báo
Cũng đủ phần hương thơm ngát tinh tuyền

Sài gòn xưa có lính rừng nhảy núi
Trần Hoài Thư dấu chữ trong giày saut
Đề dành mai sau gửi tàng thư quán
Kể chuyện đánh nhau dưới đất trên trời

Sài gòn xưa có văn Dương Nghiễm Mậu
Nhan sắc tư thông tô chữ vẽ đời
Những lời viết ra vẫn là nghi vấn
Cho chính mình hay cho cả thế thời

Sài gòn xưa có vòng tay cô giáo
Nguyễn Thị Hoàng trên bục giảng lụy tình
Trời đất mênh mang đêm sương đà lạt
Trút đam mê theo tiếng nấc riêng mình

Sài gòn xưa có Lệ Hằng Ướt lệ
Gửi mưa qua Thung lũng của tình yêu
Chữ dịu dàng như Tóc mây vờn gió
Văn chôm lên như dục vó Ngựa hồng

Sài sòn xưa có Khung rêu Trần Thị
Thụy Vũ nhờ văn mở Thiên đường lạnh
Vui với Thú hoang Nhang khuya thấp tạ
Làm người chẵn đê một bóng một hình

Sài gòn xưa có Túy Hồng kể chuyện
Tôi nhìn tôi trên vách đê thờ dài
Những người đi qua đời nhau vội vã
Còn lại trong văn Thương tích dạy thì

Sài gòn xưa có Trùng Dương Nguyễn tộc
Thị Thái chính danh làm báo sống thần
Đi giữa Lập đông Mưa không ướt đất
Theo Chân mây mê mãi hiện sinh thời

Sài gòn xưa như tổ ong đầy mật
Hai mươi năm nhà văn học miền nam
Có Công Tử Hà Đông chuyên phóng chữ
Múa bút xú người thương nhớ Kiều giang

Xin cảm ơn Sài gòn xưa một thuở
Những đời văn tình chữ rất rộn ràng
Nên Văn Quang được mùa vung bút thép
Chép chuyện lên đời bất luận thời gian

Sài gòn xưa là một rừng chữ nghĩa
Với những đời văn thành bại nhục vinh
Kẻ sĩ mai danh tàng long ngọa hổ
Giữa nhiều nhưong dẫu bề bất phân minh

Sài gòn xưa còn có tôi túy lúy
Ngất ngưỡng say đi nhật thơ rơi
Gom tình chữ kết thành kỷ niệm
Lọc Tinh hoa thiện mỹ tặng cho đời.

Và lại nhớ

Sài gòn xưa có ngã năm chuông chó
Nhiều văn nhân hào sĩ vẫn vào ra
Thương kỹ nữ đã son phai phấn nhạt
Kiếp cầm ca thơ nhạc giữa ta bà

Sài gòn xưa có đường tên Cường Để
Đầy lá me bay ru giấc mơ hồng
có những quán hàng bán cà phê chạy
Cơn mưa rào nhiệt đới có như không

Sài gòn xưa có ngã tư quốc tế
Khách chơi đêm không thể nở lòng quên
Nồi cháo trắng gạo nàng Hương thơm nức
Cá bóng kho tiêu ngọt mặn vẫn thềm

Sài gòn xưa còn nhiều, nhiều thứ lắm
Thật khó lòng nhớ hết để kê khai
Sài gòn xưa là Sài gòn tất cả
Vẫn còn nguyên say đắm chẳng hề phai

Lại thêm

Sài gòn nay người lấn người trên phố
Xe chen xe chiếm hết cả lòng đường
Không có chỗ cho những đời chữ nghĩa
Báo chí hằng trăm bát nháo dị thường

Ồ! Những đời văn gia nô hạng bét
Thêm được gì cho văn hiến ngàn năm
Hay đã được những đỉnh cao trí tuệ
Bịt mắt che tai thí một chỗ nằm

Sài gòn nay dân ngậm ngùi uất lệ
Vì chén cơm nhỏ máu mắt cũng đàn
Chỉ cần sao có ít nhiều chống đối
Còn chuyện no thường rất mong manh

Sài gòn nay không còn thơ bay nhảy
Vẫn về trật chia ngược ngạo khó nghe
Thì làm sao cho vuông tròn ngữ nghĩa
Đã suy đồi theo phong hóa phòng the

Sài gòn nay nói thêm là chuốc mệt
Vì vẫn chương chữ nghĩa đã bốc hơi
Chỉ có điều Sài gòn xưa còn khắc
Trong trái tim người Việt chẳng đổi dời

nên

Chắc phải đành mượn thêm hồn đồng cốt
Nhờ những vẫn nhân ở cõi vô cùng
Chấp bút đề thơ gửi về xứ cũ
Cho sài gòn nắng lụa mãi lung linh
Cho hạt mưa còn rơi trên tượng đá
Cho mặt trời sau lưng phố chói chang
Cho phong nguyệt vẫn vờn hoa ghẹo lá
Cho lời cây bông vải mãi rộn ràng

Cho dấu giày in không gian còn rõ
Cho loài chim bói ca vẫn tìm về
Cho sắc màu tình tự mãi say mê
Cho thương xá nắng bùng lên vội vã

Cho đêm về ngủ yên ngưng cánh gió
Trong tim người chưa khai ngộ trần ai
Sài gòn xưa đêm tim không ngừng đập
Vì bụi hồng son phấn vẫn chưa phai

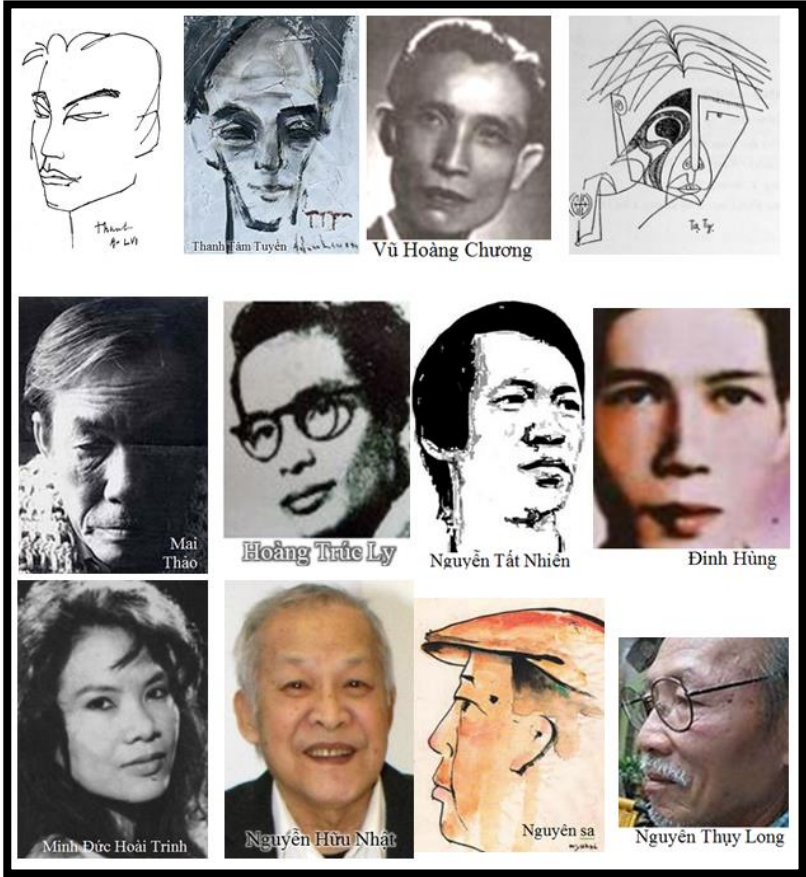
Khói chen mây đời thơ chưa diên đảo
Đồng thiếp sẽ tan hóa giải tử sinh phù
Sài gòn xưa dấu hư hao còn đó
Nhưng tim người máu vẫn đỏ màu son

Nên những đời văn linh hồn không bán
Nên Sài gòn muôn thuở dấu ấn còn
Trong trái tim người ly hương biệt xứ
Như ngựa hồ luôn nhớ ngọn bắc phong

Dẫu một thoáng Sài gòn xa xưa cũ
Mà sao như gió nổi sóng lên rồi
Hay đã nhiễm ý người trong tình chữ
Nên ngõ Sài gòn còn mới tinh khôi...

Thôi đành hẹn sẽ lục cùng trí nhớ
Biết đâu chừng còn viết được gì thêm...
Sài gòn ơi! Nhớ gì mà... ứ máu
Biết khi nào vẫn về cạm ly... đau...

**Bài thơ trường thiên mang dấu ấn kỷ niệm này có một số khổ thơ đã đăng ở Kỷ Yếu Văn Bút 2014(xem như phần 1)Nay đã nhuận sắc cập nhật và viết thêm phần mới, vì nỗi nhớ không nguôi ngoai nên vẫn chưa có... đoạn kết.*

MINH ĐỨC HOÀI TRINH

Giữ lại hương hoa
Từ những bài viết cũ
Lưu dấu đời chữ nghĩa lao đao
Nợ văn chương nghiêng bờ vai nhỏ
Minh Đức Hoài Trinh ngát hương đời
Những bước chân nghiêng
Qua bao xứ lạ
Tâm thành dâng trọn quê hương
Việt Nam đau thương, bao mùa chinh chiến
Trường văn trận bút thọ địch tứ bề
Vẫn ngẩng cao đầu
Giữa văn đàn quốc tế
Chẳng chút mềm lòng tất bật lo toan
Minh Đức Hoài rinh
Danh thơm kiêu lệ
Một tấm lòng son giữa đảo điên đời
Bất chấp điều ngoa
Kiên cường tự thắng
Hiên ngang giữa phố thị phồn hoa
Nhìn ngắm kinh đô nghìn năm ánh sáng
Vẫn sáng không bằng
Minh nguyệt tâm dâng
Của một người Việt Nam, con gái
Tri thức tràn trề
Quyết tâm viết lại
Một góc trời riêng thế giới riêng
Văn Bút Việt Nam hương xa hải ngoại
Bốn chục năm qua còn sáng lửa đời.

KHẮP TẠ
THI SĨ TÔ THÙY YÊN
1938-2019

Tô Huỳnh hồi, về đâu khi sông cạn
chẳng còn nghe tiếng sóng lao xao
đâu còn thấy trăng theo nước lớn
chỉ thấy sao rơi chạm đáy sông

Tô huynh ơi, bao năm lao nhục
từng tương thân chia chén cơm tù
Đình Thành Tiên đứng làm người cản gió
với hình hài chỉ còn có xương da
vậy mà vẫn trái lòng trên dưới
chẳng bao giờ lên tiếng hơn thua.
lòng mở mênh mông tình cao vời vợi
gởi niềm tin theo gió bay xa
năm tháng qua chai lì hóa đá
vẫn dịu êm ru từng tiếng thơ ơi
vẫn đệ huynh như thời còn quân ngũ
vẫn sống vui với bạn lính bạn tù.

hữu hạn và vô biên - 201

khi bước ra khỏi lao tù nhỏ
huynh đi về lê một bóng lẻ loi
từng bước thấp cao
nhịp trên đường lớn
ngựa cổ cười khan tự biệt hành
Huynh về tìm lại căn nhà cũ
vườn xưa hoa lá cũng điêu tàn
còn đâu hương bưởi hương cau nữa
làm sao gỡ được tử sinh phù
khó lòng phá được bùa trấn yểm
bằng tấm thân tàn xương cốt thô.

Chung quanh. lạ nhỉ nhà tù lớn
nhiều lắm bóng hình những quỷ ma
kiếm lòng tự hỏi ta về thật
hay chỉ là ta trong giấc mơ
mơ một thời **trường sa hành*** nhỏ máu
mơ một **chiều qua phá tam giang***
mơ một ngày vượt qua biển lớn
mơ thấy ta về
thấp tạ* để mai đi
về đâu. về đâu ai biết
để cảm ơn hoa không vì ta mà nở
mà nở đều cho cả thế giới vui

bài thơ viết vội không lời kết
Huynh thấp tạ rồi Huynh đã đi
chỉ tiếc là đi sao không để lại

một lời gì cho những ngày sau
hỡi ơi, hương khói không nói được
đời sẽ không vui thiếu một người
người là sao lạc trời cao rộng
hãy đã rơi vào nỗi trống không.
sao cũng mặc. Tô Thùy Yên hằng sống
trong vườn hoa văn học năm châu
và trong tôi. vẫn hằng tâm niệm
Tô Huỳnh là anh lớn của riêng tôi.
xin thắp tạ một nén nhang không khói
tiễn huynh về nơi không có trầm kha.
nơi có nhiều kỳ hoa dị thảo
để cho huynh lã lướt những đường vui.

Muốn nói thêm. viết thêm nhiều nữa
nhưng Huỳnh ơi! nước mắt đã nhòa.
Xin cúi đầu tiễn thêm một bước
Như cạn thêm một chén rượu sầu.

**Tựa thơ Tô Thùy yên*

HỒ TRƯỜNG AN BẢY SẮC CẦU VỒNG

Hồ Trường An

Hồ Trường An

nghe như tiếng mõ

kinh chiều gõ chậm

chút công phu thường nhật có gì vui

lời khẩn nguyện tâm chưa yên tĩnh thức

vẫn vời trông bờ giác mờ xa

thuyền bát nhã đong đưa ảo ảnh

dầu non cao vực thẳm,

vẫn dõi trông

lối bướm đường hương

thấy gì không ngoài mệnh mông vô tận

trí ngất nam sơn tuệ tràn đông hải

tri thức tứ phương gom lại một phương

đời chữ viết

theo nẻo đường nắng tới

treo tâm tư trên **bảy sắc cầu vồng**

lòng còn lấm **hương mật ong phấn bướm**

như trang sinh tĩnh thức vẫn còn mơ

trăng long hồ dõi trông viễn khách

khách về đâu về đâu

về tá **đông phương** sáng ngời **bảo ngọc**

hay cạn hồ trường - an túc hộ thân

Hồ Trường An Hồ Trường An
như tiếng vọng từ cơn mê đồng thiếp
nghịch bút văn như nắng no đầy
gom chữ nghĩa lưu tàng thư các
châu thổ vĩnh long ghi dấu tài hoa
tiếc thay
đời người hữu hạn
tâm thức lại là vô thủy vô chung
đi chưa cùng trời đã tàn hơi thở cạn
tình nhà chưa tròn nợ nghĩa còn nguyên.
tận nghiệp duyên cõi tạm dung trần thế
tiễn người đi ai biết buồn vui
người ở lại nát lòng đau lục phủ
thấp nén hương đưa cũng ngậm ngùi
cõi vô cùng thủy chung ai biết
chỉ mơ hồ nhân ảnh lung linh
người qua cầu nhận phần cháo lú
biết siêu sinh tịnh độ về đâu
tiền kiếp nghiệp duyên vô hình vô tướng
cõi trầm luân ranh giới nhật nhòa
thôi thì tiễn bạn như tiễn khách
qua ải nhận xa sẽ trở về
như đã từng về từ tiền kiếp
chấp bút đề thơ ngạo với đời.

Hồ Trường An Hồ Trường An
thôi đành
gời lòng theo nhang khói
ngàn xa vọng bái chén rượu đầy
lưu nghĩa tri âm một đời hào sảng
biệt từ lưu luyến khó lòng vui

Chào nhé bạn văn chia tay bạn lính
bảng phong thần đã có đề danh
trang sử viết văn ghi thêm tên mới
Hồ Trường An như loài hoa quý
giữa **trần** đời **thị** tại **cổ may**
Lòng vọng hướng **chân trời lam ngọc**
Hỡi ơi! cũng chỉ là
hương tàn nền lụn
xem như thoát kiếp phù sinh
Hồ trường đã vỡ
An bình thiên thu.

TỔNG TỬU NGUYỄN BẮC SƠN

*Ta đi nhưng biết về đâu chứ
Đã đầy phong yên khắp bốn trời... **

Biết tên cùng lúa một thời
câu thơ hào sảng - sao rơi xuống đời
sông nam núi bắc hai nơi
nơi nào cũng một trò chơi phong trần
tịnh yên thiên địa sóng ngầm
hay là đông bão hữu tâm riêng mình
một đời chữ nghĩa động kinh
người theo giọt nắng lung linh cuối ngày
tà huy vờn gió gheo mây
người qua biên giới đông tây ngặt nghèo
Bắc sơn gió hú lung đèo
nam giang sóng cuộn bọt bèo nổi trôi
thương người bẻ chữ làm đôi
chia tình sót ý không lời ăn năn
cuối sông hay tận non ngàn
rưng rưng điệu nhớ điêu tàn phố xưa
tháp chàm phan thiết vọng đưa
ma hời khóc bạn hương thừa nguyệt tan
Việt nam* chính chiến đã tàn
còn nguyên dấu ấn **người và chiến tranh***

Bắc sơn ơi, mộng không thành
ngàn năm vãn cầu cũng đành chia tay
người đi theo gió ngàn bay
tơ tằm chữ nghĩa cũng quay quắt buồn
tiễn nhau chén rượu hoàng hôn
nén nhang bái lạy đoạn hồn từ ly
người đi ngàn dặm phân kỳ
qua cầu cháo lú bước đi khóc cười

Cạn thêm chén đắng tiễn người
hẹn mai sau gặp ở nơi vô cùng.

**ý thơ và tựa sách Nguyễn Bắc Sơn*

CUỘC RƯỢU TÀN

*(hôm ấy với những đời vãn:
đặng phùng quân, phan xuân sinh, vĩnh tuấn,
nguyễn xuân thiệp, phạm cây trâm, đức phổ,
ngu- yên, phạm tương như, lương thư trung...)*

Trước chén đầy là nụ cười nắng mới
sau chén vơi là nước mắt lặng rơi
ta đứng giữa cơn mưa chờ nắng tới
mong bên kia nồi cháo lú chưa sôi

cuộc rượu bày giữa cuồng ngôn âm vọng
chữ nghĩa làm mồi đãi bạn phong vân
nghe như thác đổ vào lòng lũng rộng
rượu bốc hơi ngậy ngật những hồn mây

đời đãi ngộ ta hay không đãi ngộ
cứ cạn chén đầy rót tiếp chén vơi
trăng dẫu mặt đêm chùng như dừng lại
người đối diện người thác đổ mưa rơi

cuộc rượu mới nhưng bình xưa vẫn cũ
cạn chén thiên thu biết mấy cho vừa
đốc đời còn nguyên những bờ đá dựng
hào sĩ hôm qua gói giấc mộng thừa

thêm chén nữa đi để rồi ly biệt
cạn nốt hồ trường còn tiếc hương đưa
dầm đũa bên trời như chim trúng đạn
tàn cuộc rượu sông cười khóc chưa vờ

hào sĩ hôm nay mộng vùi cổ quận
còn đó được thua theo cuộc lũ dài
đêm khóc ngắt ngày cười ngây dại
chén rượu đời gân cạn vẫn còn cay

trước chén đầy là nụ cười héo hắt
sau chén vơi là nước mắt khô đầy
tàn cuộc rượu người đoạn trường đau thất
như chim trời gãy cánh nhớ ngàn mây

BẾN CŨ

đã là bến cũ có gì vui
mà chỉ gặp thôi lại ngậm ngùi
chia nhau chút rượu tình xa xứ
nhớ nhớ quên quên cũng ngọt bùi

bóng chiều nhuộm tóc từng sợi bạc
từng sợi rớt rơi ngấn thêm đời
làm sao ngăn được thời gian tới
thôi thì xă lảng một cuộc chơi

phủi tay buông bỏ hư danh lợi
phú quý quy hồi phần thổ thôi
may ra còn có người tri kỷ
thấp nén nhang đưa ẩm cuối đời

gọi là bến cũ nhưng không cũ
phải gặp đệ huynh dẫu tàn thu
vẫn còn tưởng nghĩ trong tiềm thức
tương kính như tân chén tạc thù

mời nhau, tុ phạt, đong đầy nhé
tửu lượng tùy nghi chuyện bên lề
hãy cứ đong thêm, thêm tình nghĩa
cạn chén thâm giao gọi bạn về

Buồn vui rồi cũng vô thường cả
bến cũ còn đông khách đợi đò.

THƠ KHÔNG TỰA Ý CHÔNG CHÊNH

Giữa lao xao kẻ chợ
Còn thoang thoảng hương trầm
Nhớ bạn vẫn vừa mắt
Tiếc bạn đọc vừa đi

Cõi vô cùng ẩn hiện
Giữa vô thường hôm nay
Ly cà phê đã nguội
Khói thuốc tàn vờn bay

Cái xiết tay không chặt
U ẩn trên mắt đầy
Dường như còn ngán lệ
Giữa đời thường tỉnh say

Bầy chim đen lại đến
Trên sân đầy lá bay
Những bánh thừa đã hết
Người bạn đen ngủ ngày

Không còn ngòi chỏ cũ
Nên gió lùa sáng nay
Trái tim như mung mũ
Tôi là ai thế này

Nếu viết thư kể lại
Chuyện vào thu không vui
Chắc gì em thoải mái
Có khi còn xốn xang

Nhưng tâm hồn mình nhật
Sợ gì điều dối gian
Em ơi! Anh nói thật
Đường gần đến mộ phần

Còn chút hơi thở ấm
Anh để dành cho em
Vì đã từ muôn kiếp
Anh yêu em nồng nàn.

Chào bạn văn đã mất
Tiễn bạn đọc vừa đi
Anh chào em xa lắc
Như chào anh khác gì.

ẤN TỬ

Sớm mai nén tiếng thở dài
Lá hoa tàn rụng nát nhàu thời gian
Nắng quạnh hiu thiếu sắc vàng
Nghe như có chút bẽ bàng trong ta
Nhớ người, người đã mù xa
Lẫn trong nhang khói ta bà còn nguyên
Đôi bờ nhật nguyệt vô duyên
Mình ta đứng giữa hành thiên vẫn đau

Về đâu Thích nữ áo nâu
Ta như hóa thạch đôi sầu cô miên
Ghét chi lạ cánh cửa thiền
Tại sao khép kín cho phiền lòng thêm
Nắng lên sao như lạnh đêm
Đông đang trở gió loạn thềm thiền môn
Nghe như chuông mõ vô hồn
Bóng hình diện bích sóng dồn nhịp rên
Tịnh được không Thích lặng yên
Đêm âm thanh vỡ để giun thở dài

Lục tìm ngăn nhớ chưa phai
Còn ghi lời nguyện đường dài có nhau
Ấn tử chẵn gối đã nhàu
Ta chưa kịp gấp ngày sau ai cần.

Hỏi dùm ta sau thiền môn
Phải là bờ giác gọi hồn huyệt hơi
Hỏi chuông tinh thức rồi bờ
Có làm tâm tịnh giữa đời mộng du.

CALVARY HILL

Giữa rừng cây anh nghe đất thở
hay chính là nghe nổi xanh xao
đêm se lạnh trắng mờ dấu mặt
nhưng mái lều yên ả đến lạ thường
Anh không ngủ làm sao ngủ được
khi ảnh hình em cứ mãi chấp chờn
bên song thưa đèn nhà hiu hắt
em có chia nổi nhớ cùng anh
em có nghe tiếng Thạch sung chắt lưỡi
như ái ngại dùm em đơn chiếc bóng soi
đêm vẫn là đêm
tối đen vì nguyệt vỡ
như tim anh đang vỡ biết không
anh nghệt thở
như em đang cột nhớ
vào vông ru đêm mộng bình thường

giữa rừng cây làng cartharge ẩm nước
như ơn riêng che chở khách hành hương
đầy mặt trời ra xa cho rừng lạnh
dưới những tàng cây lều chông lại lặng thinh
anh là gã cù bơ cù bất
ghé đất lạnh như chim đậu qua đêm
hưởng chút ấm êm tạm nhờ chen nổi nhớ
những mắt môi xa lác xa lơ
ừ! nhớ thật, không phải đùa em ạ!
lạ thường vì già háp vẫn nhớ nhau
có lẽ vì tình yêu không có tuổi
trong trái tim thương tật máu bầm thâm
vẫn luân lưu như gió mùa thuận nghịch

giữa hai đầu thương nhớ
nhớ cuồng điên
đau thắt ruột
tử trong tim uất
chắc máu bầm dồn nén những tâm tư
chưa qua đêm vẫn mong đêm đứng lại
cho những phút giây êm ả nhớ riêng mình.

đêm carthage hướng về đôi sọ
có đôi mắt nào cứ mãi sẫm soi
nhìn thẳng vào đêm
đưa tay đâm ngực
lỗi tại tôi
vẫn xin mãi yêu người
như Thiên Chúa yêu người ngàn năm trước
đổi mạng mình giữ lời hứa thiên thu.
Ôi đôi sọ vẫn còn nguyên dấu tích
vải liệm người còn trắng chưa phai
ói em, giữa đêm se lạnh
anh vẫn còn nhưng nhúc nhớ tình riêng
như sao hôm, sao mai vẫn mọc
ngược giờ nhau nhưng mãi chung trời.

đêm carthage, đêm nghiêng sương lạnh
anh vẫn ngủ ngơ giữa những chặng đường.
những chặng đường còn bê bết máu
từ hai ngàn năm trước em ơi.
chân đất chai sần, nặng lưng thập giá
một kiếp người chưa trả hết oan gia.
đêm sẽ qua và ngày mai sẽ tới
liệu có còn mưa nắng với trầm kha.

Đêm ở Carthage, Missouri tháng 8/2013

TỬ CHIẾC GƯƠNG SOI

Không phải là chiếc
gương soi
Để thấy ta khăng khiu
trong đó
Chỉ là Chiếc kính lão
Bỏ quên khi đọc sách

Trên mặt bàn kính vỡ
Theo đời chủ vừa đi rất vội
Quên mang theo đôi mắt giả cứng đờ
Chiếc kính nằm yên
Mắt người lên độ
Hay vĩnh viễn nằm yên nhưng vẫn mở trừng trừng
Nhìn qua biển rộng theo nước sông dài
Nhìn qua núi cao thác ghềnh xuyên suốt
Hơn nửa vòng trái đất
Vẫn còn thấy quê hương
Dù kính lão bỏ quên, trông rạn nứt
Vẫn thấy quê hương in dấu trong tim
Vì chỉ nhìn bằng tâm giao cảm xúc
Cũng biết oan khiên đất nước đắm chìm
Trong đêm dài ngược thời mộng muội
Cũng biết dân oan kêu than cùng khắp
Cũng biết đất đai
Ruộng vườn mất trắng
Vì ai
Đôi mắt giả bỏ quên
Nhưng tâm hồn còn sáng

Vẫn chứa chan Việt Nam ngạo nghễ
Yêu quê hương một thuở thanh bình
Hình ảnh cũ nhưng tâm hồn không cũ
Vì đi đâu cũng vẫn nhớ quê mình
Chỉ là chiếc gương soi đã vỡ
Nên thấy dung nhan một nửa đại khờ

Chiếc kính lão bỏ quên
Cứng đơ trên bàn lạnh
Có nhớ người vừa mới đi xa
Có biết chỗ ngồi còn nồng hơi cũ
Còn tập sách đời dang dở
Gió lật sách sang trang
Ly trà đen còn ấm
Điếu thuốc vẫn chưa tàn
Chiếc kính buồn gục xuống
Giữa đất trời mênh mang
Thời gian như ngưng lại
Tiễn một hồn qua sông.
Không gian như đặc lại
Lấm lem bầu trời hồng
Một nhục thân nhập thổ
Còn cười giữa mênh mông.
Chiếc kính lão buồn trông
Gục đầu trên bàn lạnh
Biết còn ai cần không.

Ta nhìn vào gương soi
Thấy mặt mình méo lệch
Gương vỡ, kính mờ
Vì ai.

TÂY TIẾN CHỢT NHỎ

Có những niềm vui bất chợt
có những nỗi buồn thoáng qua
giọt nước mắt thủy tinh
lung linh trong nắng sớm
giọt nước mắt ngậm ngùi
rơi xuống chiều tà
khác gì nhau hai chữ sắc không
ngày ăn dật đêm ba la mật
câu chú tụng cho người qui ẩn
ẩn về đâu từ từng dặm quan san

ta dù cố mượn tâm thành hành giả
có chân như cũng khó vượt trướng tình
bên dốc đồi lá thấp
hoa sim tím trời chiều
nghiêng bóng người khách lạ
khóc tịch liêu
vì những hoa sim tím là một thời kỷ niệm
trong bóng đêm việt bắc
rừng thâm u và tím ngắt trời mù
người bạn lính ngã bên đường tây tiến
tiếng công chiên lịm tắt ngậm ngùi

người em gái
chân trần ruột thắt
buông ống com lam
thổn thức
trèo lên đồi hóa đá vọng phu.

bao nhiêu năm qua
bao dặm đường đã mỗi
giờ trở về như hành giả thất thời
người bạn lính hồn theo mây núi
vẫn quần quanh bên tượng đá chờ chồng
hoa sim tím những đồi xa tây bắc
vẫn ra hoa tím ngắt trời chiều.

tiếng cồng gió
như tiếng chuông sơn tự
vọng về đâu cho giang thủy hồi đầu.

THĂNG TRẦM

Vẫn xin giữ lại thăng trầm
Vi trong thăng có bóng hình của em
Trong trầm có anh ngâm ngùi
Từ ta nhập cuộc rong chơi đời này

Biết là ngày như lá bay
Nợ mây ơn gió nặng vai gánh đời
Bây giờ phiêu dạt bên trời
Thăng trầm còn đó một thời truân chuyên

Trong thăng có trăng ngủ yên
Trong trầm luôn có ưu phiền trần ai
Thăng trầm là chuyện phim dài
Bi hài, hận uất, ách tai đong đầy

Cõi người như lá rừng vây
Trùng trùng nắng gió mưa mây ngát trời
Khó theo cho trọn cuộc chơi
Khó phân chân giả tận hơi thở tàn

Mai kia hình hoại hồn tan
Còn ai khóc tiễn lễ tang thăng trầm.

Thạch tượng

Nên cao thạch tượng thanh tân
Lặng sâu ta úp mặt vào hương yêu
Nhận nguồn sinh phúc du phiêu
Trèo lên cồn đảo ba chiều mây mưa

Vu sơn núi mộng ngàn xưa
Thục phồn ửng thủy vẫn chưa chạm bờ
Lặng sâu cổ mực như tờ
Ta xin úp mặt ngủ ngơ cũng đành.

Cám ơn tượng đá băng thanh
Mồ hôi hóa giọt nước lành nguyệt trình
Cho ta đồng thiện nhận hình
Bóng đè lên nỗi khát tình thiên thụ

Vạch đường đêm trắng sương mù
Cho ta nhận động, mộng vu sơn hồi

CHÀO XUÂN

Chào xuân là chính chào đời
chào ta bạc tóc rụng rơi ít nhiều
chào xuân là chào những điều
ước mơ vỡ vụn muôn chiều gió bay
chào xuân hải ngoại thương vay
cho người khóc mướn cả ngày lẫn đêm
chào xuân hoa nát cánh mềm
chào ta ngày mới nhân thêm ưu phiền
chào xuân phiên bản tịnh yên
giữa đời bát nháo tầm nguyên vô thường
chào xuân ong bướm còn vương
trên đôi cánh mỏng dư hương xuân thừa
chào xuân ngọn gió nào đưa
lật trang cổ tích cho vừa lòng ai
chào xuân mưa bụi lạnh vai
tha hương lữ khách một mai có về
chào xuân ngàn dặm sơn khê
nhớ hoài đất mẹ thương quê đoạn trường.

chào xuân! Nắng ấm rải đường
ta hành hương sẽ cúng dường lưu vong.
cuộc đời khép lại một vòng
luân hồi sinh tử vẫn tròn treo nhau.
chào xuân là chào nhiệm màu
đan trong niềm nhớ chôn sâu nỗi buồn
thời gian trôi nước xa nguồn
riêng ta đồng cốt gọi hồn xuân xưa.

xuân xưa đường cũ ướt mưa
bóng hình ta vẫn đong đưa ngược chiều
mây ngàn năm mây phiêu diêu
ta người thiếu nợ trái đều thế gian
cho dù có lột xác phàm
làm sao trả hết nợ nần khơi khơi

hỡi ơi! Từ nhập cuộc chơi
ta chưa từng được xuân mời thưởng hoa.
Nghĩa là cứ mỗi xuân qua
Khác gì bùa ếm đời ta nát nhàu.

Nhưng mà cũng phải chào xuân
Dạ thưa hai tiếng góp phần thặng hoa.

NHẬN ĐIỆN

Tôi thử đứng trước gương
Khỏa thân, nhìn, tự hỏi
Đây có phải là tôi?!
Sao mắt mờ chân mỏi

Vì không phải kính thần
Có từ trong cổ tích
Nên không tiếng trả lời
Đành thử dài điện bích

Điện bích là nhìn thẳng
Sao mắt lại ngó nghiêng
Hết ngang rồi lại dọc
Biết làm sao tịnh thiền

Tiếng thử dài lạc lõng
Tôi là ai thế này
Chiều đong đầy bóng tối
Tôi như tà huy bay

Lại khóa thân trước kính
Tôi nhìn tôi định hình
Sao trông như phấn thổ
Tàn tro tôi một mình

May mà em không thấy
Tôi như là lá khô
Chính tôi là cành mục
Trước vực đời hư vô

Tôi có phải là tôi
Bóng hình như chân giả
Trước gương thời gian quay
Đêm tôi, tôi, hay là?!

Khóa thân như diện bích
Vẫn mãi hoài phân thân

RỪNG RỪNG GIỌT NẮNG

Chiều nghiêng hạt nắng vàng rơi
Ta gần đến mộ phần đời chưa yên
Trăm năm còn ngậm ưu phiền
Đời chim lẻ bạn bay đêm một mình
Mơ hồ từ cõi lặng thinh
Xanh xao nhánh cỏ bất bình thiên tai
Vàng thu xác lá khô phai
Trắng đông chạm cửa trần ai đã đành
Đời tan hoang mộng không thành
Bụi tro thể phách tinh anh rã rời
Giọt nắng rơi như sương rơi
Lung linh nhân ảnh hệt hơi thở tàn
Tham sân si vẫn nồng nàn
Khói hương tro bụi hỏa đàn tự thiêu

Chiều nghiêng giọt nắng hắt hiu
Ta như nước chảy liu riu qua cầu
Từ sinh hai chữ trước sau
Giữa đời thế tục nông sâu khó lường
Tiếc là tình lụy còn vương
Người đi kẻ ở đoạn trường như nhau
Lẽ vô thường là nhiệm mầu
Khó khai chữ ngộ giữa màu khói sương.

Chiều nghiêng giọt nắng còn vương
Phù vân cõi tạm mộng thường man man.

LỖ ĐƯỜNG

riêng p.lộc

Có những cánh chim bay
trên cung đường ngược gió
qua những ngôi nhà trọ
giữa thảo nguyên bụi mờ

có anh ngàn dặm mỗi
suốt một đời đi hoang
chân trần luôn rướm máu
giữa đất trời mênh mang

chim thiên di tìm sống
anh một đời sắc không
làm sao về quá khứ
dục tim em rộn ràng

em và anh hai phía
phía nào cũng trống trơn
em quê nhà thui thui
anh quán trọ buồn hơn

ngày lạc đường làm lữ
đêm mê sáng bàng hoàng
ngoài kia đông rét mướt
trong đây mờ hôi tuôn

bao chuyến tàu đã lỡ
sao vẫn còn nhớ nhau
ngỡ chỉ là một thoáng
ai ngờ nửa đời đau

nửa đời sau mộng寐
chờ một chuyến đò ngang
nửa đời sau tựa thị
bóng theo hình vỡ tan

thôi hẹn nhau gặp lại
bên kia cầu nại hà
chia nhau bát cháo lú
ta sẽ tìm lại ta.

CẢM ƠN EM MÙA XUÂN

Cảm ơn em mùa xuân
Về theo cơn gió bắc
Cảm ơn tờ lịch gần
Chạm vào tôi tím ngắt

Gió gõ cửa hoang vu
Lịch quạnh hiu rơi xuống
Mùa xuân vẫn mây mù
Trên vòm trời cao rộng

Gió không phải heo may
Tô hồng môi thiếu nữ
Lịch theo tháng ngày bay
Vào vùng trời quá khứ

Mùa xuân gió và mây
Trong đời là mộng dữ
Người chào xuân hơn hờ
Tôi khép cửa tàn dư

Xuân bên thêm nước mỹ
Chạnh lòng nhớ quê nhà
Tết người người hoan hỉ
Riêng Mẹ vời trông xa

Những đứa con phiêu dạt
Có nhớ chén cháo hoa
Nồi bánh chưng Mẹ nấu
Già lửa những xuân qua

Tôi hình dung rất rõ
Tóc xanh Mẹ đã là
Cả một trời sương tuyết
Bạc trắng vì lo ra

Xuân bên trời tê tái
Mẹ ơi con vẫn là
Người sang sông quá hải
Cuối chiều tà huy qua

Mái nhà tranh ủ khói
U ần chút nắng tà
Mẹ lưng còng chân mỏi
Giữa ngày xuân thở ra

Nhưng mùa xuân chưa khỏi
Con bệnh dài trầm kha
Gió xuân như hờn dỗi
Mẹ nhớ con vắng nhà

Nồi bánh chưng cạn nước
Lửa tắt từ trong ra
Ai bảo xuân hoa nở
Cho riêng ta bao giờ

Chào mùa xuân cốm xanh
Của một thời hà nội
Ngọn heo may mong manh
Thổi qua lòng bối rối

Mùa xuân hoa đào nở
Đậm màu máu trong tôi
Mùa xuân hoa đào rụng
Rung trái tim bồi hồi

Lại thêm xuân lạc xứ
Mênh mông trời xa xôi
Mẹ tôi bên bếp lửa
Đã tắt rồi từ tôi

Trái tim lê nhịp thở
Trời gian lạnh lùng trôi
Chao ôi lòng quặn nhớ
Mẹ tôi bên kia trời

Xuân vui đời thêm tuổi
Là ngắn đi thời gian
Nắng hoa đùa xuân mới
Chỉ riêng tôi chiều tàn

MẸ NGÁT HƯƠNG TRẦM

gối đầu trên cánh tay êm
thanh xuân tuổi mẹ vai mềm ủ hương
gục đầu trên bờ ngực mềm
nghe thơm mùi sữa đã quen ngọt bùi
bao năm chăn lẻ dẫu trôi
mẹ nay bạc tóc lưng đời cứng da
gánh nhọc nhằn húng xốt xa
bên trời mẹ ngắm bóng tà huy rơi
mùa xuân con vẫn bên đời
lạc đường quê cũ rồi bởi ruột gan

rượu xuân cay - nước xa ngàn
khó lòng dâng mẹ chúc tràn phước ân
thôi đành tâm kính ngàn lần
nhất bộ nhất bái tri ân mẹ hiền.

đã xa tay mẹ dịu êm
đau lòng con trẻ xuân thêm lụy phiền.

XUÂN NGẶT

có phải xuân là hoa hồng đỏ
mắt xanh từ cổ tích bước ra
trên tờ lịch cuối ghi điển cố
nhắc chuyện ngày xưa đã nhạt nhòa

con thuyền lưu nguyệt như sương khói
còn một mình ta thủy độc hành
có phải xuân là bong bóng nước
từ những mưa xưa một hướng về
chạm bờ hiu quạnh tan vỡ vụn
như chính đời ta vốn bọt bèo
hoa môi đỏ chín bầm máu tụ
chạm khế đời ta xuân ngặt nghèo.

NHỚ MÃI MỘT ĐỜI VẤN

*Tưởng Tiếc Nguyễn Mạnh An Dân
1945-2019*

Chỗ ngồi chưa nóng bạn ơi!
Đi không kịp nói nụ cười tắt roi
Lời ca còn văng bên đời
Sáo môi quen thổi từ thời du ca
Còn trong nỗi nhớ gần xa
Nguyệt cầm đã vỡ trăng tà lệ tuông
Người đi để lại nỗi buồn
Hóa thành vết cát đoạn trường từ đây
Người đi về Đông hay Tây
Non cao lũng thấp đường mây bạt ngàn
Hồn nương theo bóng cờ vàng
Tình vẫn gọi gió hương tàn giấy bay
Còn đây chữ nghĩa mê say
Ngàn sau ghi dấu tháng ngày điều linh

An Dân-Phạm Thái, nghĩa tình
Mộng cao chí cả hy sinh vì đời
Ai ngờ chưa trọn cuộc chơi
Nợ nhà còn thiếu đã rời thế gian
Văn nhân hay là chinh nhân
Cũng tròn khí tiết người dân việt mình
Là quân nhân mong giúp đời
Công hầu khanh tướng mây trời gió bay
Nửa đời hàn sĩ trắng tay
Sá gì huyết lệ đắng cay đường trần
Một thân một bóng phong vân
Hồn mơ cố quốc mây tàn dãi trôi

Hồ trường chưa cạn gió giông
Bên cầu cháo Lú sang sông Nại hà
Chỉ là, chỉ một sát na
Mà sao bi hận ngàn xa uất hờn
Còn đây một dáng Kiều thơm
Còn trắng cô phụ bên đời vong phu
Người đi, đi thật rồi ư!
Nhang nào thấp tiển uất từ nhục thân
Dương trần sống đã thành nhân
Mong sao cõi phúc thành thần vô ưu.

Tiền người huyết lệ luyện lưu
Lạy này chào biệt văn từ sắc không
Mai kia gặp cõi vô cùng
Ta cùng nhịp bước quân hùng việt nam.

Nguyễn Huynh ơi! Thêm lạy này
Một lần chào biệt từ đây đoạn trường.

CHIỀU MƯA Ở MADELAINE

**một chút vời như lan...*

La Madelaine cafe' French đậm đặc
nhưng đầu bằng giọt nước mắt đắng cay
đã rớt rơi trên đầu thương huyết mộ
như bụi bay mà ướt đẫm lòng người
em nhìn mưa
mắt cay ngấn lệ
chiếc dù hoa không ngăn được giọt sầu
nổi bàng hoàng còn căng da nhúc thịt
còn quặn đau vì một dáng kiều mơn
chiếc khăn tang vây đời cô phụ
từ nay bên trời là hạt cát bơ vơ
“vong phu” sống chỉ là viên sỏi nhỏ
lấn lóc dặm ngàn, thơ chưa tròn chính khí
dù ngày xưa
đã viết ngàn lá thư cùng khó
kết thành hoa làm sính lễ tân hôn
bảy năm chờ là trăm năm đợi
một sat na người quá hải qui tiên
thư kết lại thành hoa tang hữu hạn
cùng chôn theo vói bi hận vô biên
người lính cũ lá cờ vàng không cũ
vẫn theo người biệt xứ thẳng trăm.

Em gái ơi!
anh thương em biết mấy
cà phê quen mình đến đã bao lần

hữu hạn và vô biên - 237

vẫn chia nhau tâm tình bên bánh vụn
thời gian trôi hờ hững chẳng hề gì

Sao chiều nay
mưa bên bên đường 8
tạt qua hiên chút xíu đã lạnh người
sao chiều nay không tâm tình mới cũ
mà cứ chạnh lòng nhớ lẽ tang qua
sao chiều nay không nghiêng đầu dựa ấm
mà cứ lặng thâm đê giọt châu sa
sao chiều nay cứ thần thờ nhớ quá
An Dân ơi! Hết Mạnh Dạn rồi!

Madelaine trời vẫn mưa qua phố
văng tiếng kèn đồng khóc tiễn một người đi
hay chỉ là từ ý người quá vãng
muốn giữ chân bằng hữu gần xa
muốn cận kề thân nhân thêm chút nữa
trước lúc siêu sinh về cõi vô cùng
là nơi chốn nhân gian chưa hề biết
vì những người đi có trở lại bao giờ.

Em lại khóc, sao em vẫn khóc
thêm nước trời mưa cho dai dẳng chiều hôm.
biết nói gì, nói gì cho em hiểu
tình thân mình mới chỉ là giọt nước
tình người ta là cả một đại dương
và hôm nay là đại dương nổi sóng
người đi kẻ ở có gì vui

dẫu biết thế
sao anh cũng khóc
hay trời mưa tạt nước vào anh
dù đã dặn lòng: “tôi ơi đừng khóc”
lệ vẫn rơi trên ly đắng tràn đầy.

Ly cà phê đã nguội
quán vắng khách buồn hiu
mưa ngoài trời nhẹ hạt
sao trong lòng còn úng thủy niềm đau.

Em gái ơi!
Một giây thôi là đổi thay số phận
Thôi đành bái vọng tiền người đi
Khóc nữa được gì
Bên kia là bờ giác
Thuyền đã đưa Chánh Tuệ sang sông
Xin vẫy tay chào nhau lần cuối
Một cung đàn đã lỡ nhịp xuân thu.

HƯ ẢO

Hoa thiếu nắng nên hoa bạc trắng
như tóc người bạc suốt đường mây
ta là sợi tơ tình trĩu nặng
phiến lá lạc loài mãi thương cây
nắng đã tắt chiều hiu hắt tối
đêm thẫn thờ lệ mặn bờ môi
tình hư ảo lời gì trần trối
cho ngàn sau tình mãi lên ngôi!

NGÀY NHỚ THÁNG BUỒN ĐÊM CHÔNG CHÈNH

Giữa đời giông bão mông mênh(dtt)*
Ngày sinh tháng đẻ buồn tênh phận mình
Còn đâu bếp lửa ân tình
Quây quần đoàn tụ gia đình bên nhau

Người viễn xứ chạnh lòng đau
Nát như xương cốt bên cầu tử sinh
Ngậm ngùi hai chữ riêng mình
Như chim lẻ bạn gom tình chôn sâu

Giữa đời giông bão ngậm sâu
Thời gian dao cắt nát nhàu thanh xuân
Còn đây tàn tạ tấm thân
Ly hương biệt xứ người gần hóa xa

Người là người của người ta
Còn ta, ta của sơn hà tử ly
Ngày sinh tháng đẻ hạn kỳ
Ngày qua cầu gió ai ghi số đời.

Vì đời cõi tạm rong chơi
Tử quy sanh ký một hơi thở buồn
Xin đừng nhắc ngày lâm bồn
Sẽ nghe tiếng khóc nhiều hơn tiếng cười.

Ngày sinh, chiều xuống nghiêng đời
Bằng lòng hai chữ cuộc chơi đã tàn.

HÀNH LANG

Trăng thu già nhưng ngọc ngà thu vẫn trẻ
lá vàng chưa rơi
cành nhánh đã xôn xao
bên giáo đường hành lang quanh quẻ
gió nào đưa những chiếc lá bay sang
rơi khô khốc trên nền đá lạnh
úp mặt sầu như thăm lặng cầu kinh
mùa thu nào chẳng vàng sắc nhớ
dù ngược chiều hai hướng đông đoài
hoa cúc xưa đã vàng lên mây độ
gục bên đường xác lật cành tro
gió thổi qua đời miên man thu ảo
những giọt mưa xa chưa về kịp tối
sao như đã là
theo nhịp bước lao đao
thu hữu ý hay vô tình ai biết
chuyện đời thường khó đoán xưa nay
có rồi không
cùng trời cuối đất
ta vẫn thả hồn trôi miên man.

PHẦN THƯ

Bên kia nổi lửa phần thư
Bên này gom chữ tàn dư thánh hiền
Bên kia thờ quý chổi tiên
Bên này tâm nguyện tịnh thiên siêu sinh

Xin cho thế giới yên bình
Xin cho người vẫn bóng hình bất phân
Nhờ người sửa lại mộ phần
Chôn dùm ta nhé tinh thần sĩ phu.
Cám ơn khuê các tiểu thư
Người như trăng sáng đêm mù lưu vong
ta như con nước nghẽn dòng
Trôi quanh trôi quẩn chưa thông lối về
Sông chia nhánh lạc dòng mê
Yên ba mù khắp đường quê trái chiều
Bến sang sông cũng tịch liêu
Quán chờ mái lá đã xiêu bóng đời
Còn đâu lão trượng rong chơi
Túi thơ bầu rượu khóc cười mà đau
Sách thánh hiền đã về đâu
Tùng con chữ rụng nổi sầu sĩ phu

Người viết sách kẻ phần thư
Không đành đào huyệt chôn từ tâm ta
Nhấn người viết sử gần xa
Tàn vương đốt sách không qua phận người

Cám ơn khuê các xuống đời
Giúp ta đào huyệt giấu tàng cổ thư.
Giữ cho mai hậu thực hư
Chính là giữ lại tâm tư cõi người.

MÙA XUÂN HOA LẠC BÓNG GIÀ

Lại là xuân
đến rồi sao
nửa đời lưu xứ chiêm bao lạc loài
biết xuân nhan sắc không phai
lạc đường xuân đã vườn ai ghé vào.
Riêng vườn tôi vẫn không rào
hoang vu lạnh buốt xuân nào nhớ tôi.
Quanh đây lá vẫn rụng rơi
làm sao ngăn được chia phôi đời này.

lại là xuân đến
hoa say
tình theo cánh bướm gió bay không lời
hỡi ơi! ngọn gió giỡn chơi
mãi theo nắng quái hong phơi tuổi người
quanh đi nghĩ lại khóc cười
thời gian không đợi tuổi đời nhân thêm.

lại là xuân đến
bên thềm
rêu xanh, ngõ vắng bóng đêm cận kề
vậy mà xuân vẫn không chê
vậy mà xuân vẫn đi về có nhau
cám ơn nắng quái mưa mau
cho ta cảm được nỗi đau tuổi già.

cám ơn Xuân đến cùng ta
dậy men mật ngọt, hương hoa, rượu đầy
tiệc Xuân, thương quá ai bày
mặc tình ta cứ mê say đời này.

Cho dù
như hơi rượu bay
liêu trai cổ mộng
cũng quay quắt đời.
ngoài kia hoa tuyết lại rơi
mùa xuân lạ quá khách chơi đã già

BUỒN VUI SINH NHẬT

Tôi mừng tôi sinh nhật
vì đôi mắt em cười
và tôi thêm một tuổi
có thêm ngày hụi hơi
tôi mừng tôi sinh nhật
như hoa nở vì người
ngày tình nhân chân thật
yêu em và yêu đời
tôi buồn tôi sinh nhật
tóc thêm sợi bạc rơi
buồn gì hơn thế nữa
vì không em bên đời
tôi buồn tôi sinh nhật
giữa phố thị đông vui
riêng mình tôi lê bước
gần nghĩa trang ngậm ngùi
vui và buồn sinh nhật
lẽ thường nhân thế thôi
có những lời chúc thật
nói nhiều thành đái bôi
cám ơn em đã cười
cám ơn người đã khóc
vui vì hoa vẫn nở
khóc vì ngày tháng rơi

cám ơn tôi sinh nhật
có nước mắt nụ cười
tiếc tôi không là phật
phí một đời rong chơi.

MÙA XUÂN TRỒNG LẠI CÂY ĐỜI

mùa xuân đào lổ trồng cây
ngõ như đào huyết chôn ngày tháng tôi
mỗi ngày tiến thời gian trôi
làm sao vun gốc hoa đời quất queo
mỗi ngày tung hứng đời nghèo
rơi tờ lịch cuối gió heo may về

chỉ thế thôi rất cận kề
sáng trưa chiều tối nhiều khô riêng mình
đôi bờ ngăn cách tử sinh
khác gì tơ sợi lưới tình mong manh
cảnh đời biến đổi rất nhanh
khác gì mây trắng trời xanh gheo người

dù sao cũng cảm ơn đời
mưa khuya nắng sớm tứ thời giao hoan
sinh sinh diệt diệt tuần hoàn
nhân gian tiền kiếp tro tàn bụi bay
phải chăng hai chữ đêm ngày
chính là biên giới tỉnh say giữa đời

mùa xuân đào lổ giỡn chơi
chôn mây vãn cầu cảm hơi thở tàn.

MỘNG MỊ

Hãy cứ là tình nhân trong ảo cảnh
Vì đời thường chưa trọn ước mơ.

Không kịp nữa bóng tà huy đã mãi
Hồi ức dần trôi không chỗ gói đầu
Đi đứng nằm ngồi lết lê khó nhọc
Ngoài kia gió chướng vẫn lên đầy
Như đời cây héo tàn khô mục
Nuối lá lìa cành gió cuốn về đâu.
Thương biết mấy những nụ mầm cánh nhánh
Biến hiện dật dờ
Lửng lơ mê sáng
Giữa chiều hôm bóng tối lên đầy
Ngọn đèn con, bắc tàn dầu cạn
Ánh sáng về đâu mau bùng lên
Là lần cuối hay lần đầu cũng thế
Sáng loanh quanh soi lối đi về.

Một kiếp nhân sinh
Mong manh quá đời
Vạn vật vô thường trời đất mông mênh
Ai biết được đường trần mấy dặm
Mấy ai gian nan mấy đoạn đời.

Thôi thì cứ thử một lần em nhé
Là tình nhân trong ảo mộng vời
Đêm kỳ tuyệt
Ngày rơi bóng ngả
Cũng có nhau níu chút tình già.

Đường xa lắc! tình gần? Lạ quá?
Mà không đâu, là ảo cảnh thôi mà.

Suy cho cùng giữa vô thường biến hiện
Sắc tức thị không cũng đã là
Đường nhân sinh buồn vui từng trải
Chỉ tiếc là chưa trọn kiếp ba sinh
Chỉ tiếc là chưa nồng nàn hương lửa
Trả nợ tình em biết đến bao giờ!?

Thì em ơi! Thôi thì hãy cứ
Là tình nhân trong mộng寐 đời thường.

BẤT NGỜ HOA TUYẾT BAY

Có bông hoa tuyết bay
lạc qua khung cửa trống
cổ núu tờ lịch quay
cuối năm tàn vô vọng

có bông hoa tuyết bay
qua đời nhau lặng lẽ
nghe thời gian ngắt say
giữa muôn chiều nhân thế

có bông hoa tuyết bay
thoáng qua hồn lạnh ngắt
giọt thủy tinh gọn gãy
rơi vào vũng lầy đêm

chiều cuối năm khánh tận
nắng chiều hồn buồn thêm
giữa đất trời xa lạ
đã bao năm nhớ quên

người lưu vong chẳng khác
lá thu rơi nhớ cành
chim lạc đường di trú
cá hồi bơi ngược dòng

trời cuối năm lạnh giá
người về đâu dung thân
đời thế nhân trí trá
biết tìm ai chia phần

chút gia tài sót lại
là nỗi buồn phân thân
là vết thương mưng mủ
đụng là đau thất thân

buồn như hoa tuyết bay
ai chạm vào sẽ thấy
tuyết tan theo từng giọt
nước rơi là trắng tay

chiều cuối năm buồn quá
giữa trời hoa tuyết bay
đồng không như hoang dã
nhà trống, ai cùng say.

Vẫy tay chào đông tây
gởi theo lời thiện nguyện
hoa tuyết vẫn còn bay
ta chiêu hồn kỷ niệm.

ĐÔI BỜ

Đời như cây cầu gió
anh nhiều lần thử qua
đều nửa chừng lỡ nhịp
vì bão táp mưa sa

em là ánh trăng xa
khó soi lòng đêm tối
em là hy vọng mới
vẫn vạt vò đây thôi

oi! em trăng thiếu phụ
bụi chưa lấm chân ngà
oi! chính anh khách lạ
bên bờ xa thiên hà

khi trăng qua cầu gió
anh như ván gãy ngang
em không ngừng bước tiếp
mặc đời anh khuyết tàn.

anh bên bờ vực dốc
vẫn vời trông trăng ngà
tình lẫn theo gió lốc
đong đưa đời xót xa.

DÙ SAO THÌ VẪN

Tự tôi xin cảm ơn đời
vẫn còn bằng hữu một thời có nhau
cảm ơn sáng nắng đẹp màu
chiều mưa tình tự đêm sâu mộng vời

cảm ơn tình chữ một thời
mực pha huyết lệ góc trời riêng mang
cảm ơn đêm qua ngày sang
vẫn còn ý dọc vằn ngang nhớ người

cảm ơn những giọt sương rơi
từ vùng ký ức xa xôi tìm về
cho tôi nhớ mái tranh quê
một thời trẻ dại chân quê hương đồng

cảm ơn lan huệ cúc hồng
cho tôi cảm được tình nồng ái ân
cho tôi hạnh phúc thanh tân
dư hương kỷ niệm còn gần không xa

cảm ơn đời lắm phong ba
cho tôi biết được ta bà bể dâu
bể dâu cho tới ngàn sau
phong trần bạt gió rong chơi cõi người.

cõi người là đất hay trời
sao tôi chỉ thấy một đời chông chênh.

XUÂN XANH, HÔM ẤY, NHƯ LÀ

Chỉ một thoáng xuân xanh hôm ấy
ngỡ là từ đó sẽ dài lâu
lòng những tưởng mật đường nếm trái
ai ngờ giọt mặn chén chua cay

em gió xuân vụt bay qua cửa
sáo sỏ lông sáo đã sang sông
sau trước một giây đen hóa trắng
anh biến thành tượng đá trời trong

chỉ còn lại tâm hồn úng thủy
và trái tim thương tật cường toan
xuân lại đến mùa đông tự hủy
tự diễn đời thiếu chữ bình an

Thôi đành cảm ơn xuân vừa tới
và cảm ơn đời dù đã vắng em.

TRƯỚC MIẾU SAU ĐỀN TA DÃ NGOẠI

Gởi Phạm Trần Anh

Trời chưa sáng đã nghe chim gọi bạn
Chẳng biết đêm qua bạn lạc về đâu
Có lẽ đêm qua bạn về ả nhận
Có lẽ đêm qua bạn ngược giang đầu

Trời vừa sáng chỉ vừa hưng hứng nằng
Nghe lao xao từ đầu ngõ trúc đào
Tiếng guốc mộc của bạn già thất chí
Bè kiếm bên trời chông khúc tre khô

Đã nặng trên vai đôi vàng nhật nguyệt
Còn đeo thêm bầu rượu cũ túi thơ
Ồi ời gọi người, người say chưa tỉnh
Như tiếng đời gọi bạn lúc mộng du

Chút bi uất của bệnh phu thất chí
Có phải vì đã chạm bóng tà huy
Trước khi chết chim tặng đời tiếng hót
Hoa sắp tàn tặng gió mùi thơm

Ta bệnh phu trên chiếu đời đã cuộn
Để lại gì cho dương thế ngày sau
Chẳng lẽ là, túi thơ bầu rượu cũ
Hỡi ơi! Rượu nhạt, chữ nát thơ đau.

Thôi thì đành cắt tay lưu giọt máu
Cho da vàng dân Việt được sinh hoa
Hoa dân chủ sẽ ngời trang sử mới
Xin nhớ dùm đừng lạc bước người ơi!

Người chép sử có bề cong ngọn bút
Người thay người thanh sử vẫn tầm nguyên.

CHÚT PHÙ VÂN

nhớ người có nỗi niềm riêng
bờ môi lệ mặn giọt triền miên đau
khăn rơi thấm vết son sâu
cho người nhật được thức sâu nhớ dài
nhớ người gót ngọc liêu trai
chạm thêm râu lạnh dầu hài nhẹ qua
sương rơi từ những nhật nhòa
cho đêm cổ tích nở hoa vô thường

nhớ người từ những bi thương
rớt rơi son phấn dọc đường xuân phai
gió đưa mái tóc lạc loài
sợi dài sợi ngắn bay hoài ngàn năm
nhớ người đi giữa thặng trầm
khóc đêm tóc rối hận ngày mây bay
về đâu ai biết ai hay
riêng tôi khóc mượn mượn say ru tình.

Hãy yêu người làm thơ

(Nguyễn Thị Thanh Dương)

Nếu một mai chúng ta không còn nữa

Thơ sẽ theo người về cõi trăm năm.

ĐỪNG YÊU NGƯỜI LÀM THƠ

Đừng yêu tôi, người vẫn đang làm thơ

Dù thơ tôi trả nợ đời chưa đủ

Gia tài Mẹ cho bay như cánh gió

Vốn cạn rồi mà lời vẫn thất thu.

Cứ trách tôi người làm thơ lắm chuyện

Thường vu vơ và mãi mãi ngu ngơ

Tình đi qua vết lằn trên đường máu

Hồn thơ tôi hoại huyết lết theo người

Thơ tôi viết chữ lẩn không tròn ý

Giữa đời thường lại lắm nhiều khê

Nên trong thơ có vượt rào ước lệ

Và lỡ rơi xin đừng nhặt bộn bề

Đừng yêu tôi, người vẫn đang làm thơ

Hơn nửa đời gieo ý vẫn phân liệt

Vẫn nhập nhằng giữa mưa vay nắng mượn

Nên thơ tôi không khác biệt thực hư

Thơ tôi thường ngợi ca điều không thật
Và vô tâm trước định luật tự nhiên
Điều không thật là mộng mơ chồng chất
Lá vàng rơi ai ngăn được bao giờ

Đừng yêu tôi người làm thơ xa lắc
Giữa núi rừng mà ngõ biển khơi
Biển mênh mông sông ngồn ngộn chảy
Về đâu khi thơ đã ngược dòng bơi

Tôi khánh kiệt gia tài như mây khói
Ý vốn tan hoang tình thơ ngộp thờ
Ngước mặt nhìn lên thơ thành sao lạc
Nhìn xuống thôi đất đá cũng hững hờ

Tôi không thể tặng người thơ mới viết
Vì mực còn nhỏ máu chiết tự tình
Tình yêu đẹp là trái ngang dang dở
Nên yêu thơ nhưng đừng vội yêu người
@

Vì chữ yêu vốn có mầm không thật
Nên thơ tôi đành thủy táng biển khơi.

BƯỚC ĐI TỪNG BƯỚC NGẮN DẦN

...

Không phải là gió sương một chút
mà chính là cả gánh đảo điên
trên đôi vai rã rời đã mỏi
của tôi, chính tôi
gã phiêu bạt thất thời
đã cố lên, nhiều lần lên lại ngã
vì dốc đời chông chất những oan khiên
cố đứng lên
tự bước đi cho mạnh mẽ
mỗi bước đi là mỗi ngắn thời gian
nên thoáng chốc
đã mùa thu vàng lá
đầu trắng sương hửng nắng chiều tà
và tiếc là vẫn một mình quạnh quẽ
không bạn đồng hành
đơn lẻ
vắng nhau rồi...
không phải là gió sương một chút
mà sao như là đã thiên thu
gánh nợ tình đời, oằn lưng đi tiếp
bước chông chênh chưa vờ ý nông nhênh
có những lúc buông chân lạc bước
ngã ba đường biết rẽ về đâu.

Chiều đã xuống bóng chiều đã ngã
Giữa làn ranh sáng tối mong manh
Nhìn lại mình
Giật mình thất sắc
Ta là ai mà xơ xác thế này
Ta là ai mà cuối đường vụn lý
Vẫn một mình xú lạ đời riêng
Nhìn quần nhìn quanh
Chỗ dung thân đâu tá
Chỉ thấy mịt mờ nhân ảnh giữa chiều sương.

*Mùa thu trên đá lán trám
Chất thêm nỗi nhớ chồng lên phận người
Một đời lạc bước rong chơi
Sáng còn xanh lá chleu rơi sắc tàn*

**Như một lời cảm ơn những người nữ
Đã ghé qua và niềm ân trên phé lịch đời tôi**

TÚY HÀ

CUNG BẢO BÌNH / ĐOÀN THY VÂN.
NGUYỄN HÀ / TỰ KÝ/CHỈ LÀ MỘT NGƯỜI.
CỰU QUÂN NHÂN / CỰU TÙ CHÍNH TRỊ
HỘI VIÊN: PEN INTERNATIONAL.
HỘI NHÀ VĂN VIỆT NAM LƯU VONG.
THÀNH VIÊN VĂN BÚT VIỆT NAM TỰ DO
TỔNG THƯ KÝ - CHỦ TỊCH TRUNG TÂM
VĂN BÚT NAM HOA KỲ

NGUYÊN CHỦ BÚT THỜI ĐẠI BI WEEKLY / CHỦ BÚT DIỄN ĐÀN TRÂM HƯƠNG /
CHỦ NHIỆM TẠP CHÍ VĂN HỌC TIN VĂN / THÀNH VIÊN BBT VĂN ĐÀN THỜI ĐẠI
VIẾT CHO HẦU HẾT CÁC BÁO VÀ DIỄN ĐÀN ĐIỆN TỬ TẠI HẢI NGOẠI.

TÁC PHẨM THƠ VĂN:

TRƯỚC 1975: TINH CÂY (THƠ)

TINH YẾU LANG THANG VÀ CHIẾN TRANH (THƠ)

TRÊN ĐỒNG LAU TRẮNG (TÚY BÚT)

NHỮNG NẾO ĐƯỜNG HÀNH HƯƠNG (KÝ SỰ)

SAU 1975: RỰC RỠ ĐỜI THƯỜNG (HỢP TUYỂN)

DẬU ẬM DA VÀNG (THƠ)

DÃ QUỲ VẮN NỞ (THƠ)

NHỮNG MẢNH ĐỜI BIỆT XỨ (TRUYỆN KÝ)

KHÔNG CHỖ CỎ ĐẬU (THƠ)

CÁT BỤI LƯU VONG (THƠ)

THƠ TÌNH CỦA TÚY (CD THƠ)

VÀNG LÊN NỖI NHỚ (CD THƠ NHẠC)

LỜI CŨ VẪN TRONG TIM (CD THƠ VIẾT CHUNG)

MỘT THỜI Ở LÍNH (THƠ)

HỮU HẠN VÔ BIÊN (THƠ)

VIẾT CHUNG: MỘT PHẦN TƯ THỂ KỶ VĂN HỌC /

KỶ YẾU VBNNK NHIỀU TẬP / TUYỂN TẬP THƠ 14 TÁC GIẢ

SẾ TRÌNH LÀNG : VÀNG TRẮNG HUYỀN HOẠC (TẬP TRUYỆN)

MỤC LỤC

Thay lời tựa / 3
Sinh nhật tôi / 9
Bắt đầu / 11
Chỉ vừa chạm nhẹ / 12
Phút ban đầu / 13
Mật ngôn / 14
Mẹ Bắc Âu / 16
Về đâu những giọt máu xa / 18
Tự thú / 19
Một điều rất thật / 21
Không thể nào quên / 23
Hương dạ lý / 25
Những mùa xuân lạ / 26
Mỗi Xuân mỗi nhớ / 28
Mãi mãi còn xanh / 30
Sàng cùng thu / 32
Trong tịnh thất / 34
Ngoài sân rêu / 35
Khúc đoạn tà / 36
Phấn trắng đời đen / 38
Thơ bay nguyệt khuyết / 39
Lá vàng hoa sống / 41
Mê chấp / 42
Đôi sầu / 43
Tạ ơn / 44
Bất ngờ tuyết trắng / 45
Chiều nghiêng / 47
Lưỡng tính / 48
Ngày ấy / 50
Gió cũng trêu người / 52
Lặng lẽ một thời / 53

Một mình / 54
Chợt mưa / 55
Đêm nguyệt động / 57
Mình tôi bên bờ / 59
Biết là nguyệt khuyết / 61
Cũng đành / 62
Duy Xuyên / 63
Hoa hương dương / 64
Thu biệt / 65
Hoa cũng động tình / 66
Thềm hoa / 67
Xuân vẫn xanh / 68
Mơ hoa / 72
Lời nguyên / 73
Đổi diện đêm / 74
Tôi tạ tình tôi / 76
Chiều qua cầu Bắc / 77
Lạc bến- Bạch liên hoa / 79
Biệt từ bất hồi / 80
Thu mắt nâu / 82
Hè xa / 84
Dân ca / 85
Lại một lần đi / 86
Dạ du khúc / 88
Từ đó / 89
Dấu tích trăng / 90
Có một lần / 92
Sáng đầu năm / 93
Hoa tuyết / 95
Cũng đành / 97
Nặng lại lên giòn / 99
Đêm Cap saint jacque / 100
Quán gió / 101
Monique / 103
Ngày sinh - Bọt bèo / 104

Đò dọc / 105
Nguyệt vàng / 107
Giữa thu phân / 108
Đêm đồng thiếp / 109
Xuân tình / 110
Sài gòn đêm / 112
Đêm thu café / 115
Đọc thơ nhớ bạn / 117
Hương sen / 118
Quê mùa chiếc áo / 119
Vấn lộ / 121
Hương thu / 122
Gốc bàng xứ biển / 123
Vũng tàu / 124
Hoa vàng nở muộn / 126
Buổi sáng hoa hồng / 127
Nhớ Quỳnh Lan / 129
Ngõ trúc / 130
Paris dư âm / 132
Giữ chút hồn nhiên / 134
Màu xanh / 135
Động tình / 136
Biển vẫn đong đưa / 137
Nhớ cô thôn / 139
Tờ giấy / 140
Dòng sông / 141
Xuân vọng tưởng / 142
Và Xuân túy lúy / 143
Đời trắng / 144
Chiều cuối năm / 145
Tro than / 147
Tù những cơn mê / 148
Mê chấp / 150
Tháng bảy / 151
Sáu câu - Bảy chữ / 152

Nghiêng / 153
Thu tận vô ưu / 154
Biển cuối Việt / 156
Qua cầu gió đưa / 157
Trăng nghiêng / 158
Lòng ta cánh buồm / 159
Anh những muốn / 160
Nguyệt ký / 162
Như lá phong rơi / 164
Lời xung tội / 165
Sóng / 168
Qua đò - Thu phai / 169
Sáu tám - Mộng vờn hoa / 170
Đò xưa bến cũ / 171
Lục bát rời / 172
Đơn hành / 173
Tiếng chim / 174
Theo sóng nước trôi / 176
Vẫn là mưa nắng / 177
Lễ Mẹ / 179
Lời ru từ mẫu / 180
Mẹ miền tây / 182
Hoa thiên lý / 183
Ở một chỗ nào / 185
Thao tác / 187
Ảo Cảnh / 188
Sài Gòn nhớ / 189
Minh Đức Hoài Trinh / 200
Kháp Tạ Tô Thùy Yên / 201
Hồ Trường An / 204
Tống tửu Nguyễn Bắc Sơn / 207
Cuộc rượu tàn / 209
Bến cũ / 211
Thơ không tựa / 212
Ăn từ / 214

Calvaryhill / 215
Từ chiếc gương soi / 217
Tây tiến chọt nhớ / 219
Thăng trầm / 221
Thạch tượng / 222
Chào Xuân / 223
Nhận diện / 225
Rung rung giọt nắng / 227
Lỡ đường / 228
Cám ơn em mùa Xuân / 230
Mẹ ngát hương trầm / 233
Xuân ngật / 234
Nhớ mãi đời văn / 235
Chiều mưa ở Madeleine / 237
Hư ảo / 240
Ngày nhớ - Tháng buồn / 241
Hành lang / 242
Phản thư / 243
Mùa Xuân hoa lạc / 244
Buồn vui sinh nhật / 246
Mùa Xuân trồng cây / 247
Mộng寐 / 248
Bất ngờ hoa tuyết / 250
Đôi bờ / 252
Dù sao / 253
Xuân xanh hôm ấy / 254
Trước miếu sau đền / 255
Chút phù vân / 257
Đừng yêu / 258
Bước đi từng bước / 260

HỮU HẠNH & VÔ BIÊN
Thơ Túy Hà
VĂN BÚT VIỆT NAM TỰ DO ÁN HÀNH

Tác giả giữ bản quyền
Copy right @ 2021 by tuy ha / ha thanh tran

HUU HẠN & VÔ BIÊN
Thơ Túy Hà

Trình bày bìa: ng.hà
Kỹ thuật lay out: Chistina
Hình ảnh inter.source

Liên lạc: tuyha007@gmail.com
713-419-3187
<http://www.tuyhathuquan.com>
In tại : Mr. Print ấn quán. TX - USA.
832-279-9180
mrprintheouston@yahoo.com

Ấn phí : 15 mỹ kim